
3 1761 06633281 8

KOMTESSE FLORY

KOMTESSE FLORY

FORTÆLLING FOR UNGE PIGER

AF

JOHANNE

...

KØBENHAVN

GYLDENDALSKE BOGHANDELS FORLAG (F. HEGEL & SØN)

FR. BAGGES BOGTRYKKERI

1899

FØRSTE KAPITEL.

JULETRAVLHED.

„En Hat til Dukke Kate
Af Filtet flosset!
Blød og lækker som selve Mosset!
En Ruche af Silke omkring den skal staa,
Min lille Vinge skal sidde paa skraa!

saa er der ikke flere Ting, jeg ønsker mig!“ sagde Flory Howard. Hun stod paa en Skammel, som laa paa en Stol, og var ivrig optagen af at hænge store Grangrene op omkring Landkortet i Skolestuen paa Bechersdorf. „Det er otte Ting ialt, med Skærfet og Pennalhuset, Floy!“ lød det henne fra den dybe Kurvelænestol, hvor Margaret sad og viftede sig med et lille, lyseblaat, broderet Silkelommetørklæde, paa en meget energisk og meget fornem Maade, med halvlukkede Øjne og let krummet Lillefinger. Stolen havde et Øjeblik i Forvejen tjent til Seng for deres yngste Søster, Daisys lille, søvnige, hvide Foxterrier, og nu laa nævnte Terrier nede under Klaveret, hvid med brune Øjne, med Bjælder om Halsen,

og stirrede søvnig og dybsindig frem for sig med de glippende Øjne.

„Se, Mag! nu er jeg færdig med Evropa! saa tager vi fat paa Mamas Billede! jeg har gemt alle de kønneste Grene dertil! de ligger henne ved Kaminen i en Bunke! ser det pænt ud med det foroven?“

„Det ligner en Vifte forneden og smaa Fødder foroven! men det er et rædsomt Arbejde! Vi maa meget hellere lade Gartner Taylor hænge Granen op om Mamas Billede, der hænger saa højt!“

„Aa, nej, Mag! det har jeg glædet mig saadan til! jeg er saa stor! og jeg kan sagtens naa!“

„Naa ja! det maa du jo selv om! men jeg kan ikke udholde det mere! jeg har Naale i Fingrene, og mit pæne, rene Forklæde er helt sort foran! jeg kan ikke udstaa at se uordenlig ud!“ Margaret rystede sig og indtog sin forrige Stilling, medens Flory sprang ned af Bjerget, søgte Grene frem og klatrede op igen for at pynte sin afdøde Moders Billede.

„Mag!“

„Hvad er der nu, Floy? jeg sad netop og prøvede paa at sætte min Ønskeseddel paa Vers, ligesom du har gjort! hvad vil du?“

„Aa, Margaret! se engang! det er ligesom Mama smiler til os! se! hendes Kinder er ganske røde!“

„Det er, fordi det blusser op i Kaminen engang imellem!“

„Ja, det er vel derfor!“ sukkede Flory! „aa, Margaret! jeg længes saadan efter hende!“

„Lad nu være med at sige det! det er saa længe siden, Mama døde, og det er saa sørgeligt! nu i Aften kommer Lissy og John og lille Earl! og jeg synes rigtignok, at man har Grund til at være glad, naar ens Søster og hendes Mand og hendes lille Dreng, som vi aldrig har set, kommer og bliver hele Julen!“

„Men det er jeg ogsaa glad for!“

„Hvor kan du sige det, Floy! man er da ikke glad, naar man græder og tørrer Øjne og pudser Næse! det ved jeg godt, du gør!“

Margaret vendte sig lidt ærgerlig fra sin Søster og gav sig til at kaste Grannaale ind i Kaminen. Den ene Straale efter den anden faldt hen over hendes sunde, rødmussede, kloge, lille Ansigt og næsten hvide, lokkede Haar! Straalerne faldt hen over hendes Forklæde, og den lyseblaa, uldne Kjole, laante den et varmt, blussende Skær, og faldt træt hen i Gnister med tusende, knitrende Lyde.

Og de tusende, knitrende Lyde kaldte en ny Bølge frem! en lille beskeden, svag Bølge, der døde henne ved Bordbenet! saa med et kom der en mægtig, gylden Stribe, der strakte sig frem over Tæppets gule Terner og naaede helt hen til Flory, der sad ved Vinduet og stirrede ud i Parkens snedækkte Alléer, med det blege Ansigt presset mod Ruden.

Flory Howard var en fjorten-femten Aar gammel!

„Et ængsteligt Barn!“ sagde hendes Fader, der endnu var Englands Minister i Danmark! „ængstelig som en lille Mus! og forfærdelig indesluttet, naar man ikke kender hende, men en god Pige, et kærligt Barn!“ „Stædig som faa! uhyre ligegyldig med sine Lektier og til Tider meget vanskelig; men dog et udmærket Barn! god som Guld!“ mente Børnenes Gouvernante, Mademoiselle Minet. „Et velsignet Barn!“ sagde Barnepigen Bes. „Forfærdelig sød, og forfærdelig løjerlig!“ fandt Margaret. „Babys egen „lille Mo'er!““ vilde Daisy sige, havde man spurgt hende.

Høj og spinkel var hun. Bes maatte altid lægge Kjoler ned, fordi hun voksede ud af dem allesammen. Hænderne voksede og Fødderne voksede. Haaret voksede, saa de lange, brungule Lokker naaede langt ned over Livet. Barnetanker og Barneansigt! et lille blegt Barneansigt med store, graa Øjne.

Margaret stod endnu foran Ilden og tænkte, Gud maa vide paa hvad! for Margaret var et livligt Barn og havde lige saa mange glade Tanker, som Ilden glade Gnister; Flory sad og saa' ud og tænkte paa sin Moder, da Døren til Barnestuen blev aabnet, og Bes kom ind med en Lampe i den ene Haand og sin yngste Frøken, den lille fireaarige Daisy, ved den anden.

„Floy!“

„Floy sidder henne ved Vinduet, Daisy!“

„Flo-y!“

„Ja!“

„Vi maa noget!"

„Hvad er det?" spurgte Flory. Hun havde vendt sig om fra Vinduet, da Døren blev aabnet, for hun troede, at det var Mademoiselle Minet, og Mademoiselle Minet holdt ikke af, at man „hang" paa Stolen, og allermindst, at man „hang" med Næsen mod Ruden.

„Sig det, Baby! skynd dig lidt og sig, hvad det er! Naar du hopper saadan rundt, kan du gerne vælte Lampen!" Margaret sad og fristede Øjnene med „Childrens Friend" i en Krog af Stuen. „Hvad er det saa, Bes?"

„Gud! Miss Margaret, det skal Miss Daisy have Lov til at sige!"

„Kom saa med det, Baby!"

„Gæt!"

„Er det noget med Appelsiner, Chokolade, Mademoiselle Minets Konfekt, Kager! . . ."

„Ja, Mag! vi skal ned i Kokkenet og se alle Kagerne! det sagde Mrs. Maham!" Daisy lod sig bumse ned paa Florys Skød, medens Margaret erklærede, at Jul var noget af det rareste i Verden, og Mademoiselle Minet, der havde sagt ja, en Perle.

„Er der noget i Vejen, Miss Floy? jeg synes, De ser ud, som om De havde grædt. Gud velsigne Dem! De er da ikke daarlig!"

„Nej, Bes!"

„Du er vaad paa Kinden!"

„Floy græd før, da hun hængte det grønne op om Mamas Billede! forklarede Margaret, der gav „Childrens Friend" en god Dag og rejste sig. „Lad os nu bare komme af Sted,

Bes! ellers bliver der slet ingen Tid til at være dernede, naar vi skal med paa Stationen i Aften og hente Lissy!“

„Kom, Floy!“

„Saa gaar vi i Guds Navn! Gud, Miss Daisy! skal Bes virkelig bære saadan en stor Pige!“

Nede i Køkkenet buldrede Ilden. Mrs. Maham, Husbestyrerinden, tronede midt i Køkkenet ved et stort, hvidskuret Køkkenbord; med melede Hænder og blussende Kinder rullede hun Kagedej ud til de mest indbydende Strimler, medens hun uddelte Ordrer til højre og venstre.

Kokkepigen Mabel passede stolt sin Ovn og lod, som om hun ikke hørte Mrs. Mahams talrige Formaninger. Jo oftere denne værdige Dame sagde: „Fyr ikke saa stærkt under Buddingen!“ og „kig dog til Pladen med de toppede Vanillekager!“ des døvere blev Mabel, og des højere mumlede hun, at hun nok skulde passe sine egne Sager! Mrs. Maham behøvede ikke at komme og stikke Næsen i hendes Toppe!

Kokkedrengen smuttede Mandler; Tjener James piskede Hvider. Stuepige Anne gjorde det samme; Stuepige Kate rørte Blommer. Tjener Charles rev Citron for at hjælpe hende, og den lille Tjener Jim pudsede Sølvtøj med lækkersultent Ansigt.

„Mrs. Ma! Mrs. Ma! maa jeg ikke nok hjælpe dig? jeg vil saa gærne! maa jeg lave en stor Kage og selv putte den ind i Ovnen!

en stor een med Mandler, Mrs. Ma!“ raabte Daisy, da de vare komne ned i Køkkenet. Hun smuttede fra Bes og Flory og hoppede paa de smaa, hvide Skindsko hen til Husbestyrerinden. Daisy var alles Yndling. Daisy havde altid været Mrs. Mahams Yndling og fik straks en meget stor Klump Dej og en udmærket Plads ved det hvide Bord.

„Miss Daisy! Miss Daisy! De lægger Deres smaa lyseblaa Flonelsærmer lige ned i Melet og det andet bløde Stads!“ klagede Bes og løftede hende op paa Stolen for at viske hende af med sit Forklæde! „se, min lille Skat!“ sagde Bes og løftede hende fra Stolen op paa Skødet! „se, min egen lille, velsignede Skat, hvor De har grisset Dem til.“

„Det gør ikke noget! vel Bes! det kan du bare vaske af igen!“ foreslog Daisy og lagde Armene om hendes Hals, hvorpaa hun gav hende et kærligt Smækkys paa hendes venlige, røde Kind.

Stuepige Anne mumlede, at det var det kæreste lille Pigebarn, den Miss Daisy, og Tjener James tørrede sig om Munden og spurgte, om det var saa farligt!

„Ja! Miss Floy og Miss Margaret!“ sagde Mrs. Maham og slog de stivede Kappebaand bort fra de blussende Kinder! „nu har De nok faaet Juleferie. Og nu kommer der nok en Mængde fremmede Gæster i disse Dage. I Aften kommer jo Lady Howard og Lorden og den lille Master Earl!“

„Vi skal med paa Stationen i Aften!“ for-

talte Margaret, der ikke havde noget imod den Ærefrygt, hvormed hele Køkkenpersonalet hørte paa hende. „Mademoiselle Minet sagde straks, at vi maatte!“

„Og hvornaar kommer saa de andre fremmede Gæster?“ spurgte Mrs. Maham, der lavede god Mad, var meget tro, meget nysgerrig, meget striks og meget slem til at spørge Pigebørnene ud, naar hun kunde komme til det.

„De kommer i Morgen og i Overmorgen, tænker jeg! Papa tager selv til København for at hente nogle af dem!“

„Og den smukke, engelske Komtesse?“

„Det ved jeg ikke!“

„Kommer der en smuk, engelsk Dame, Bes?“ spurgte Flory.

„Det kan saamænd godt være, Miss Floy! der kommer jo saa mange i Julen!“ Bes blinkede til Mrs. Maham for at faa hende til at tie. „Gud velsigne Jer, Børn! men nu maa vi vist se at komme op igen! Mademoiselle Minet synes nok, at vi bliver alt for længe borte!“

„Det banker!“ meldte Margaret.

„Tag og luk op!“ befalede Mrs. Maham en af de tjenende Aander. „Tag og luk op, allesammen! I bestiller dog ikke noget, men staar og driver! Er Hviderne stive? er Blommerne kridhvide? er Mandlerne smuttede? og de smaa, flade Kager, Mabel? jeg tør do paa, at de smaa, flade Korendekager er brændte hver eneste een!“

„Er det Bud fra Mademoiselle Minet, Fräu-

lein Qual?“ spurgte Flory, da Stuepigerne, der lignede et Tvillingepar i deres blegrøde, stivede Kjoler, store, hvide Forklæder og smaa Blondekapper, paa engang havde aabnet Døren.

„Jeg har ikke Bud! hverken fra den ene eller den anden, Miss Floy!“ vrissede en sær Stemme udenfor. „Men vil De vide det, saa gaar Vognen om en halv Time! Miss Daisy! kom nu! De skal op og spise og saa i Seng!“

„Det vil jeg ikke, Fräulein! det vil jeg slet ikke!“ erklærede Daisy, der følte sig meget kry, som hun sad der mellem Bes, som forgudede hende, og Flory, der altid var parat til at gaa i Skranken, naar det gjaldt om, at hendes lille Søster skulde have sin Vilje.

„Jeg synes dog, De skulde komme, Miss Daisy! De skulde ikke være saa syndig at sige nej, naar Deres egen Fräulein siger det!“ vedblev den sære Stemme udenfor.

„Det er slet ikke min egen Fräulein! Floy er min egen Floy, og Floy skal hjælpe mig i Seng!“ erklærede Daisy til stor Fryd for samme Floy.

„Vidste jeg ikke bedre, vilde jeg tro, at en slem, lille Djævel talte ud af Dem, Miss Daisy! Hvad siger Englene? de græder, troer jeg, medens Djævlene ler!“ Fräulein Qual, der var en meget gudelig Person, skubbede sig med et arrigt Suk ind i Køkkenet og aabenbarede et gult Ansigt, et vandkæmmet Haar, en sort Kjole med fromme Sløjfer, hvor andre anbringer Knapper, og et mægtigt Sølvkors dinglende fra en spæd Urkæde.

„Floy skal hjælpe mig i Seng!“ paastod Daisy.

„Ja, Baby! kom! saa skal jeg gaa med dig!“ sagde Flory godmodig.

„Saa kan du jo ikke komme med og hente Lissy, Floy!“

„Nu skal jeg nok hjælpe Miss Daisy!“ sagde Bes. „Miss Floy har glædet sig saadan til den Koretur, og jeg skal nok faa hende til at sove!“

„Saa skal jeg nok sige det, du ved nok, Baby! om lille Earl!“ hviskede Flory for at faa sin søde, forkælede, egensindige Frøken Søster til at give efter, og Følgen var da ogsaa, at Bes stolt erklærede til Fräulein, at hun godt kunde gaa ovenpaa, og at Daisy blev kysset og klappet og beundret, fordi hun var saa elskelig, og derpaa løftet ned af den høje Stol.

„Kagerne skal komme op, lige saa snart de er brune!“ lovede Mrs. Maham. Flory, Margaret og Daisy aflagde et Afskedsbesøg henne ved Ovnen hos Mabels smaa, toppede Vanillekager og Mabels smaa, flade Kager, og i det hele taget hos alle Mabels Kager, der laa stablede op paa Fade og saa uhyre lækre ud, sprøde, varme, bløde og duftende! fyldte med Korender, Mandler, Abrikoser eller slet ingen Ting.

„Troer De saa, der er noget i det, Betzy?“ spurgte Mrs. Maham hemmelighedsfuldt, medens hun smurte Kringlerne med Æggehvide! „kan De tænke Dem, at der virkelig skulde være noget om det i den Retning, De ved nok?“

„Gud velsigne Dem, Mrs. Maham! lad dog ikke Børnene høre noget derom! de smaa Stakler! Men gifter Hans Naade sig igen, Mrs. Maham! saa er deres glade Tid snart forbi! Stedmoder er Stedmoder, enten hun saa gaar i Vadmel eller i Silke; og nu er Børnene saa store!"

„Men det ender det nok med alligevel, skal De se! men Herre Gud! egentlig kan man jo ikke sige noget dertil! Hans Naade har været Enkemand lige, siden vi kom fra England her til Danmark!"

„Ja! saa er deres glade Tid forbi, Mrs. Maham! og det vil nok blive værst for Miss Flory! det Barn har jo altid hængt saadan ved Hendes Naade! Gud velsigne hende! det er slemt ikke at have nogen Moder, men værre at have Stedmoder!"

„Ja, det kommer da an paa!" . . .

„Hys! Mrs. Maham! der kommer de alle tre! og nu maa vi vist se at komme herfra, for Mademoiselle Minet holder jo ikke af at have dem hernede! saa nu gaar vi! ellers kan vi gerne faa Skænd! God er hun, Mademoiselle Minet, men streng er hun ogsaa! kommer hun ikke farende forleden Dag, fordi Miss Margaret havde været lidt rask i Munden!"

„Vil De nok komme ned og hjælpe Mrs. Ma en anden Gang?" spurgte Husbestyrerinden, der gærne vilde glæde Smaapigerne og altid gjorde det i Form af Mad, der ødelagde deres Appetit og Mademoiselle Minets Humør.

„Det vil de vist nok! Gud velsigne dem alle tre!“

„God Nat, Mrs. Maham!“

„God Nat, Miss Floy!“

„Det var morsomt, Bes!“ sagde Margaret, da de gik ovenpaa efter Floy, der bar sin lille Søster, der var meget rund og meget tung og ikke saa let at have paa Armen, naar man selv er saa spinkel, som Flory var.

„Det tænkte jeg nok, De vilde synes!“

„Hvad var det, du sagde til Mrs. Maham om vor glade Tid? Bes!“ spurgte Margaret, der var begavet med en sjælden fin Hørelse, lige det modsatte af, hvad Mrs. Maham var; „du sagde flere Gange noget om en „glad Tid“ !“

„Gjorde jeg det, Miss Margaret?“ udbrød Bes med saa stor Forlegenhed i det gamle, rynkede Ansigt, at Margaret straks mærkede, der maatte være noget mere under. Hun blev nysgerrig og spurgte og spurgte, men Bes var tavs som en Mur!

„Hørte du det ikke ogsaa, Floy! Floy! hørte du det ikke ogsaa?“

„Hvad for noget, Margaret?“

„Aa, det du ved nok om! . . .

„Aa, Mag og Bes! kom! saa skal I bare se, hvor Sneen er rød!“ kaldte Daisy, der sad i Vindueskarmen sammen med Flory og saa ud gennem de brogede Ruder paa første Sal.

„Det er aldeles, som om der er Ild i hele Parken her nedenfor!“ sagde Flory.

„Det er det røde Glas, der gør det!“

mente Bes, der var henrykt over, at Margaret havde glemt sine mange Spørgsmaal. „Løb op, Miss Mag! det maa De da se!“ Bes syntes paa engang, at Mademoiselle Minet havde Ret, naar hun sagde, at Pigebørnenes Plads ikke var i Køkkenet hos Tjenestefolkene. „Men de er saa ene, altid! og alle Børn holder af Kager! det er da ogsaa kun Jul een Gang om Aaret!“

Snefnuggene dansede i tætte Flokke, lydløst og stille, ned over Parkens Skraaninger, Plæner og Springvand.

Jul inde, og Sne ude! Sne overalt! Sne over de lange, brede Alléer, hvis nøgne, sorte Træer stod som Vagter i den stille Aften.

ANDET KAPITEL.

JULEGÆSTER.

„Aa, Lis! hvor er det dejligt, du er kommen, og at du bliver hele Julen!“ jublede Flory og Margaret, medens de henrykte dansede rundt om deres Søster, for derpaa at styrte hen til Ventesalens røde Sofa, hvor en meget tyk Amme, der hed Ane, og var fra Bechersdorf, iført de franske Barnepigers ternede Slag, sad og vuggede en bitte lille, klynkende, himmelblaa Silkepakke paa Armene. Ved Siden af dem stod en høj, mørk Frøken, der bar det pompøse Navn Motnotlyson, hvis Arbejde bestod i at vaage over, at Ane behandlede omtalte himmelblaa Pakke paa tilbørlig Maade, og, at hun satte nogle vældige Portioner Rugvælling til Livs paa alle mulige vanvittige Tider af Dagen. Miss Motnotlyson var striks, og Ane var blid! Vællingen var stærk, og Vællingen var fedende, men Ane spiste den og Ane fededes. Ane vilde hellere dø end levne Vællingen!

Motnotlyson tillod allernaadigst, at Pige-

børnene maatte se deres lille Nevø, og Ane afdækkede forsigtig et lille rødt, fornærmet Ansigt.

„Du er vokset igen, Floy! jo, det er du!“ sagde Lissy, da Henrykkelsen var stillet lidt af. „Men nu er du jo ogsaa snart en gammel Pige!“

„Det er dejligt, at I er her til min Fødselsdag, Lis!“

„Du skal da have fremmede?“

„Ja! Selskab, men ikke Bal, fordi vi var saa forfærdelig forkølede, lige da vi kom herud fra København; og saa var Mademoiselle Minet bange for, at vi skulde blive daarlige igen! men Margaret skal have Bal, — det har Papa lovet hende, — naar hun bliver tretten Aar gammel!“ Flory fortalte den glædelige Nyhed med straalende Ansigt, for hun holdt nok af at more sig.

„Det var pænt af dig at sende det henrivende, lette Tøj hjem til os, da du var i Paris. Farven er saa køn lyserød, ligesom Roser, og Fräulein har syet Kjolerne med store Skærf og smaa fine Garneringer paa Nederdelene! Jeg skal sige til hende, at du skal have dem at se!“

„Det var saa moderne den Gang! og jeg købte det, fordi jeg nok tænkte, at det vilde være noget for min lille, forfængelige Søster! Jeg har saadan en yndig Julegave til dig i Aar, Floy! jeg ved bestemt, at du vil blive glad for den!“

„Tak, Lissy! du kan tro, at vi har haft

travlt med Gaver i denne Tid! Mademoiselle Minet sad og syede inde i sin Stue, og vi sad alle tre inde i Skolestuen. Baby kan ogsaa brodere den Slags med Huller, der er prikket i Filt; jeg lærte hende det en Dag, da hun var ked af, at Margaret og jeg slet ikke kunde lege med hende. John faar en lille, grøn Tingest til at lægge under et eller andet!"

„Enten en Flakon eller en Lysestage eller et Askebæger! alle mulige smaa Sager, dersom man har Lyst!" lo Margaret. „Papa faar en morsom Kurv, og du skal have det allerbedste! du bliver vist henrykt!"

„Aa, Margaret! du ler altid af hende! hun er saa flink! man maa da ogsaa huske, at hun kun er fire Aar gammel! Mademoiselle Minet sagde selv i Gaar, at det ikke var rigtigt af Fräulein Qual at gøre Nar af lille Earls Pennevisker!"

„Earls hvilket?"

„Earls Pennevisker!" udbrød Margaret og brast i Latter.

„Daisy har lavet en til ham, Lissy! den er rød med smaa, blaa Sting. Hun har grædt saa meget for den! først fordi Bes sagde, at hun vilde købe noget Silke, der ikke var saa fin, som den, vi havde! saa troede hun, at den ikke vilde se saa pæn ud, og hun vidste ikke, at Bes mente grovere Traad. Da den saa endelig var færdig, sagde Fräulein Qual, at Earl vilde blive bange for saadan noget

grimt Stads, og da vi kom fra Skole, stod hun og græd med den i Haanden!“

„Det var Synd for hende, det lille Skind! jeg glæder mig til at se alle de Ting, hendes smaa, flinke Fingre har lavet!“

„Der er Papa og John!“

„Saa er Vognene kørt frem, Pigebørn! ja, Papa! nu er vi der! nu skal vi komme!“

Lissy gik igennem Ventesalen med et saa glad Smil paa sit fine, søde Ansigt, at endogsaa den gamle, sære Drager, der var Enehersker paa Stationen, kom til at se lidt mere oplivet og lidt mindre tvær ud, end sædvanlig. Men da Ministeren lod sin Tjener give ham et Pengestykke, der ikke var saa lille endda, tøede han fuldstændig op og stod og smilede og bukkede og holdt paa Døren, til Herskabet fra Bechersdorf under megen Latter, megen Spøg og megen Talen, kom paa Plads i de to lukkede Vogne.

Saa kørte de afsted ad de frosne, knagende Landeveje i det dejligste Maaneskin, medens de talte om de mange smaa og store Begivenheder, der havde fundet Sted, siden Lissy var kørt den samme Vej sammen med sin Mand til den samme Station for at begive sig paa den lange Bryllupsrejse til de sydlige Lande.

„Nu kan man allerede se Lysene i Godsforvalterens Stuer!“ meldte Margaret.

„Og nu er vi hjemme!“ udbrød Ministeren, da Kareten drejede fra Lindealléen op foran Bechersdorfs palæagtige, hvide Hovedbygning.

Forstuedøren blev reven op, og Mrs. Maham stod indenfor med en umaadelig Kappe paa Hovedet med brede lilla Bindebaand under den mægtige tredobbelte Hage.

„Der staar Aftensmad ovenpaa i Barnestuen, *fillettes!*“ sagde Mademoiselle Minet, der kom farende ned, ligesom Flory og Margaret vilde smutte ind i Spisesalen. „Det kan ikke nytte, at du altid laver Ansigt, naar der er noget, du ikke synes om, Flory! Marguérite er saa søvnig, at hun næsten ikke kan staa paa Benene, og Flory er ligbleg af Træthed! gaa nu op!“ Mademoiselle Minet raslede ind i Spisesalen og lukkede Døren paa en meget afvisende Maade, der ærgrede Margaret i den Grad, at hun var lige ved at græde, medens Flory lettede sig ved at sige: „det manglede bare!“ og lignende Ting, der hjalp hende til at overvinde sin Skuffelse og genvinde sin Ligevægt, uden at det kunde genere nogen.

„Hvor skal du nu hen?“ spurgte Margaret, da Aftensmaden var forsvunden under søvnig Tavshed, og Flory paa Taaspidserne listede sig ud af Stuen.

„Jeg kommer igjen med det samme, Margaret! jeg skal bare ind til Bes og sporge hende om noget, jeg har lovet Daisy!“

„Det kan du jo gøre i Morgen tidlig!“

„Nej, Margaret! det maa være i Aften!“ Flory forsvandt skyndsomt, og Margaret gik ind i Soveværelset.

„Aa, Floy! sig til Fräulein Qual, at hun skal komme og tage en Masse Baand med til

mit Haar!“ raabte hun, da hendes Søster var kommen helt ned i den anden Ende af Gangen. Margaret var træt og pirrelig og havde hverken Mod eller Lyst til at ordne sit Haar paa den udmærkede Maade med Baand og Papir, som var opfundet af hende selv, og som havde den Fordel, at hendes Haar den næste Morgen var krøllet i otte, udmærkede Lokker, som ingen ondskabsfuld Regn kunde fordrive, og den Ulempe, at man vaagnede med den forfærdeligste Hovedpine og ømt Nakkeparti, eftersom Papillotterne vare meget haarde at ligge paa og drev al Søvn paa Flugt.

„Aa Bes!“

„Hvad er der, Miss Floy?“

„Jeg var lige inde hos Baby, og hun sov slet ikke rigtig endnu! kan du ikke lade Earl komme lidt ind til hende.

„Men, Miss Floy dog! paa denne Tid af Aftenen!“

„Aa, jo! saa er du sød!“

„Men, det kan jo godt være, at han ikke maa!“

„Saa ligger Daisy inde og venter og sover ikke, Bes!“

„Ja, ja da! nu skal jeg se ad!“

„Tak Bes!“

„Men kun eet eneste Øjeblik!“

Der var nogen, der kom ind og kyssede hende! det kunde Daisy godt mærke! men hvem det var, kunde hun ikke sige. Hun aabnede Øjnene, men der var ingen! Hun hørte Flory sige noget og saa' en eller anden

aabne Døren til Barnestuen. Hvorfor svommede den fremmede, tykke Dame saadan ud i en Taage? hvorfor hoppede Bes saa underlig rundt? hvorfor blev de allesammen saa smaa? Hvad var det for noget, den tynde, fremmede Dame sad med paa Skødet? Hvorfor velsignede Bes et Par blaa Øjne og nogle hvide Silkesko? Det var Daisy lige ved at forstaa, da Øjnene blev saa tunge, at hun maatte lukke dem! men pludselig lagde de noget ned i hendes Seng paa Hovedpuden, og Bes sagde, at der var lille Earl! der var han!

Der laa en lille, hvid Pakke! den yndigste lille, hvide Pakke med smaa, lyseblaa Silkesløjfer ned ad den! Og Pakken havde et bitte, rundt Hoved med smaa, blode Silketjavser ned i Panden! den havde rode Kinder, den lille Pakke! smaa, rode Kinder og et Par store, forundrede, blaa Øjne, der vare stift rettede mod Loftet! den lille Pakke havde en lille Tommelfinger i den kæreste, rode, sode, halvaabne Mund; den kæreste lille Tommelfinger og den kæreste, rode, halvaabne Mund, ingen Finger og ingen Mund har været saa yndig! og naar man pustede ganske forsigtig paa de blode Haartjavser, saa gos den lille Pakke og lukkede Øjnene. Men den syntes, det var morsomt; den lille Pakke kunde godt lide det! den smilede og gav smaa, glade Lyde fra sig; den skreg ikke, naar man kyssede den.

„Aa, hvor er det dejligt at have Juleferie!“ sagde Flory nogle Dage efter, da hun og Mar-

garet kom ind i Forstuen, med friske, røde Kinder efter en lang Spaseretur gennem Parken, Dyrehaven og Skoven, med deres Fætter og Svoger John. „Skulde vi nu have været i Skole i Dag, kunde vi ikke være gaaet med John; og skulde vi have læst Lektier i Eftermiddag, havde Mademoiselle Minet aldrig givet os Lov til at komme ned i Salonen!“

„Det kommer vi alligevel ikke, Floy! Lissy sagde i Morges, at de tog over til Grev Carstens til Middag. Komtesse Schotton kender Grevinden; det er vist derfor!“ Margaret stod endnu og trampede rundt nede i Forstuen, dels for at faa Sneen af sine Støvler og dels for at blive varm om Fødderne.

„Gid vi skulde blive paa Bechersdorf hele Julen!“ sagde Flory og gned sin Næse paa det kraftigste, saa den skinnede som et lille Blus.

„Floy dog! vi bliver jo herude lige til Nytaar, saa det er da hele Julen!“

„Men det er fordi, jeg gaar Morgentur med Papa hver eneste Dag!“ sagde Flory med straalende Ansigt og stolt Stemme, medens de gik ovenpaa. „Og jeg er bange for, at Papa ikke har Tid til at tage mig med, naar vi kommer ind!“

„Det gjorde Du jo hele forrige Vinter, Floy!“

„Ja! lige siden Lissys Bryllup! den samme Tur hver Dag over Langelinje og langt ud ad Strandvejen. Der er ikke noget, der er saa

dejligt som at gaa med Papa!" Flory tog to Trin ad Gangen af lutter Fryd.

Den Gang Flory var mindre, tog hendes Fader sig saa lidt af hende, at han næsten ikke kendte hende, fordi hun var saa tilbageholdende og lige som lidt bange for ham. Ved et Tilfælde kom han en Gang, da Daisy var meget syg af Lungebetændelse, til at se den opofrende Søsterkærlighed, Flory nærede for den lille Pige. Det rørte hans Excellence. Det rørte ham ikke saa lidt at se den Forgudelse. Da hans Øjesten, hans ældste Datter Lissy, giftede sig med sin Fætter, Sir Howard, lagde han uvilkaarlig mere Mærke til Flory, tog sig mere af hende, var ikke mere saa streng og afvisende, som han i mange Aar havde været over for det „kejtede, lille Pigebarn", der ikke engang brød sig om at lære at tale ordentlig Fransk. Flory blev mere fri og naturlig i sit Væsen; Hans Excellence fandt hende mere og mere tiltalende, opdagede, at hun slet ikke var dum, som han altid havde tænkt sig, fordi Mademoiselle Minet saa ofte klagede over Mangel paa Interesse for boglig Lærdom, og han kom til sidst til at holde saa meget af hende, at hun næsten indtog større Plads i hans Hjerte, end de andre Børn.

Flory forgudede sin Fader, og havde — som mange lidt tilsidesatte Børn —, gjort det, uden at han havde lagt Mærke til det. I det hele taget beundrede og saa alle hans Døtre op til ham, fra Lissy til Margaret, der blev uhyre

forkælet, fordi hun var kvik, smuk, intelligent og let omgængelig, og lille Daisy, der var hele det store Hjems guldlokkede, beundrede, glade Solstraale.

„Det er forfærdelig kedeligt, at der ikke er nogen hjemme i Dag!“ sagde Margaret og tog den Stabel Bøger frem, som hun blandt andet havde faaet til Jul. „Saa faar vi ikke Komtesse Schotton at se i Dag! og nu har vi hørt saa meget om, at hun er saa smuk! jeg tro'r jeg tager denne Bog her! den ser udmærket ud og hedder: „Moi et mes poupées“, der er Billeder til! det er bare kedeligt, hvis den handler om Dukker helt igennem!“ Margaret havde nemlig forrige Aar nedlagt al Leg med Dukker og gemt dem paa Bunden af en stor Kiste paa Loftet med dunkle Hentydninger til, at de skulde gemmes til hendes Børn, skønt Flory havde brugt al sin Veltalenhed for at faa hende til at give dem til Daisy. Men Margaret havde nu en Gang faaet den Idé, og hun opgav Moderværdigheden for at blive en udmærket Tante, der syede Kjoler og Overstykker, navnlig det sidste, til Daisys og Florys Børn. For Margaret havde et Par rappe, smaa Hænder og led af en dyb Forelskelse i Fräuleins Symaskine; og utallige Trøjer og Kapper med Stikninger prydede hendes smaa og store Niecer.

„Vi kan jo bare gaa ud paa Trappegangen eller ned i Forstuen, Mag, naar de kommer!“ foreslog Flory, der var bleven nysgerrig ved de mange Rygter om Komtesse Antoinette

Schottons Skønhed og i et Kvarterstid havde søgt at dæmpe denne Lyst ved at spille Indtogsmarchen af „Carmen“ med saa udmærkede Triller, at det i høj Grad vilde have glædet hendes Spillelærer, den moderne Professor Alling, der altid sagde, at hun havde meget fine Ører, men for smaa Fingre.

„Floy! lad dog være med at smække Laaget saadan ned, saa det klirrer saa længe efter! og sæt dig ikke saa tungt i Sofaen, at alle Fjedrene knager!“ skændte Margaret, der, skønt hun var en Del yngre end sin Søster, stadig i Kraft af sit mere fuldkomne Væsen og sin ulastelige Optræden, følte sig kaldet til at rette paa hende, naar hun glemte, hun snart var femten Aar gammel. „Jeg synes ikke, at det kan gaa an, at vi staar ude paa Trappegangen, men vi kan jo gaa gennem Forstuerne ud til Gangen og hente et eller andet. Det kan ikke gøre noget, og det lægger ingen Mærke til!“ Margaret fordybede sig i sin Bog og fulgte Heltinden paa en lang Tur gennem en Skov, medens Flory i glad Bevidsthed om Feriens Glæder satte sig i en magelig Stol, lagde Fødderne op paa en høj Skammel, beundrede den Julegave, hun havde faaet af Lissy, en lille, smuk Guldpatch med hendes Moders og Broders Billeder i. Hun bar den om Halsen i en lille fin Guldkæde, som hun havde faaet af John ved samme Lejlighed, og gav sig saa til at knække Nødder, som et andet Egern.

„Nej! hvor I har det rart, Pigebørn!“

sagde Lissy henne ved Døren. „Jeg var oppe for at se til de smaa i Barnestuen, før jeg gik ned til Frokost!“

„Aa, Lis! kom ind til os! det varer dog lidt, før I skal spise! vi kan endogsaa traktere dig! vi har baade Appelsiner og Konfekt i Skabet!“

„Tak, Floy! du er meget gæstfri, men jeg maa have din Invitation til gode til en anden Gang! jeg har lige drukket Saft og Vand og Mælk med Sand til inde hos Daisy paa Besøg der. Hun er meget begejstret for det lille Stel, du og Margaret har givet hende, og hun skænker hele Tiden; jeg vilde kun se ind til Jer! nu maa jeg ned! Komtesse Schotton og hendes Brødre kommer om et Øjeblik! Farvel saa længe! jeg kommer igen, før vi tager ud!“

Lady Howard lukkede Døren! Flory knækkede igen, Margaret læste igen, Sneen dryssede ned udenfor, og der var ganske stille i Stuen, indtil Margaret pludselig lukkede Bogen, løb til Vinduet, saa' ud og sagde, at der var Vognen.

„Ja, nu kan jeg ogsaa høre den nede ved Omdrejningen!“

„Nu er den ved Enden af Alléen!“

„Lad os saa skynde os, Margaret!“

„Vi kan godt vente lidt endnu! det varer dog lidt, før den naar helt op i Alléen, hvad var det, jeg vilde sige! Gaarden! jeg glatter Haaret lidt! og det trænger det rigtignok ogsaa til!“

Margaret fik Ret; det varede et Par Minutter, førend Landaueren kørte op foran Hovedbygningen. Flory blev flere Gange utaalmodig og ønskede sig tilbage til sin gamle Plads i Skolestuens Lænestole og til Nødderne; men Margaret vilde ikke tillade, at hun kneb ud.

„Vi maa blive her, til de er kommne! saa gaar vi ned, og lader som ingen Ting! naar jeg bare havde faaet Bogen med, saa kunde jeg have læst det brillante Kapitel færdig.“

„Hys, Margaret!“

Vognen holdt stille! Stuepige Anne og Stuepige Kate kom farende ned ad Trappen som to blegrøde Lyn paa de smaa Listesko. Tjener James, der sad nede i Forstuen og studerede Aviserne, sprang op og aabnede Døren.

„Ikke endnu!“

„Men om et Øjeblik!“

En iskold, susende Vind kom farende ind ad den aabne Dør nedenunder. Den blæste om Trappegangens mange Bugter og fik Florys Haar til at flyve frem.

„Nu lister vi os ned!“

„Det er for tidligt!“

„Skub til mig, naar du synes, vi skal!“

De lænede sig frem.

De kunde se Tjener James bukke og Tjener Charles holde Døren aaben for nogen, men ikke for hvem. De kunde se Stuepige Anne neje og tage et stort Rejsetæppe af blaat Fløjl

med gule Rævehaler. De kunde se Stuepige Kate hjælpe nogen en Kaabe af, men ikke hvem. Deres Fader kom ud fra Biblioteket sammen med Lissy, og een af dem, der var kommen med Vognen, sagde noget, hvoraf de alle lo. En anden sagde, at det lignede Stephen fuldstændig, og at det Menneske aldrig blev voksent! den Stephen, der aldrig blev voksen, sagde igen noget, som den Dame, der var kommen, igen lo af med en klar, glad Latter.

„Nu!“

„Aa, Margaret! vi maa hellere lade være!“

„Floy! kom nu! skynd dig lidt, ellers gaar de ind, før vi har været nede!“

Margaret trippede sagte ned i Forvejen, og Flory fulgte efter. Der var ingen, der hørte dem komme, da Tæpperne paa Trappen vare bløde og dybe og gjorde deres Skridt lydløse. Alle vendte sig derfor lidt forundrede om, da to unge Damer i højrøde, uldne Piqués Kjoler og lakerede Sko, paa engang stod midt i Forstuen og saa' meget flove og meget undselige ud, og betænkte sig paa, om de skulde trænge længere frem eller vende om til ilsom Flugt. Der var ingen Tvivl om, at de havde gjort det sidste, hvis ikke Lissy havde standset dem ved meget forbauset at sige:

„Men Gud, Pigebørn! er I her! jeg troede saa bestemt, at I sad oppe i Skolestuen!“

Ministeren saa lige saa forundret paa dem som Lissy, og skulde lige til at sende dem op igen, da Komtessen lagde Haanden paa Margarets Skulder og sagde:

„Hvad hedder du, min lille Pige?“

„Margaret!“ sagde hun og glemte straks at være undselig. For Margaret var nu engang født Verdensdame, og genvandt altid meget hurtig Fatningen, naar hun en Gang imellem var saa uheldig at miste den. „Jeg hedder Margaret, og min Søster der hedder Flory Cécil Maria Julie!“

Nu havde Flory altid hadet sit sidste Navn og rødmede derfor endnu dybere, da Margaret, Gud maa vide hvorfor! nævnede det.

„Naa, det er dig, der hedder Margaret!“ sagde Komtessen. Hun fandt aabenbart Margaret meget sød og tiltalende; hun klappede hende paa Kinden, strøg Haaret bort fra hendes Pande og blev ved med at tale med hende, uden at sė til Flory, der stod ganske ene midt paa Gulvet uden at turde røre sig, skønt Jorden brændte under Fødderne paa hende.

„Hvor gammel er du, Margaret?“

„Tolv Aar!“

Flory dristede sig til at se op.

Komtesse Antoinette Schotton var en høj Dame! en meget høj Dame med en sort Fjerhat paa det brusende, tunge, gyldne Haar. Et ungdommeligt, fyldigt Ansigt med friske, røde Kinder, havde Komtesse Antoinette

Schotton, lille Mund, blændende hvide, ganske smaa Tænder og et Par store, næsten sorte, blaa Øjne! ikke blide Øjne! ikke venlige blaa Øjne! men haarde, skarpe, gennemtrængende Øjne, med enkelte Lysglimt.

Den Herre, der aldrig blev et voksent Menneske, var en yngre Gentleman med et meget fregnet Ansigt, stribet Sportsjakke og et Par uhyre Flipper, der altid generede ham, og som vilde have taget Modet fra et mindre gemytligt og mindre ligevægtigt Menneske end Greve Stephen Schotton.

Hans Broder var smuk! hans Broder var kedelig! hans Broder samlede paa Frimærker! hans Broder havde graa Gamacher, hvide Veste og en sjælden imponerende Appetit! To Hummere, en And, tre Duer og ligesaa mange Stykker Skinke, det skulde være, kunde han sætte til Livs, uden at det svækkede hans Interesse for Frimærkerne, uden at det formindskede hans Kedsommelighed, uden at det formindskede, endsige tilintetgjorde hans Skønhed.

Det med Appetiten og Frimærkerne vidste Flory ikke, men derimod mærkede hun lige saa sikkert, som om nogen havde fortalt hende det, at Komtessen syntes, at Margaret var sød, og at hun ikke var det, at den Herre, der aldrig blev voksen, var forfærdelig rar, og at den kønne Broder ikke var noget som helst, og ikke syntes det ringeste.

Mademoiselle Minet kom ud fra Salonen, ligesom Selskabet gik ind i Havesalen. Made-

moiselle Minet skulde op i Skolestuen for at sige en Besked, og hun blev meget forundret ved at se sine Pigeborn nede i Forstuen, Margaret henrykt over et eller andet, og Flory slukøret, som om hun havde faaet en Spand Vand over Hovedet.

„*Fillettes!*“ kalde Mademoiselle Minet, der hele Julen havde imponeret sine Omgivelser med en uhyre stiv, brun, brocheret Silkekjole, der ellers sov trygt i et Skab, og ogsaa vilde komme til det fra Jul til Paaske. „Maa jeg høre, hvad i Alverden I bestiller her! her er en forfærdelig gennemisnende Træk! man skulde tro, I vilde gore alt for at blive syge til Florys Fødselsdag! skynd Jer lidt herfra! maa jeg høre hele den Historie!“

„Vi vilde se den fremmede Komtesse, Mademoiselle Minet!“ sagde Margaret, der kendte sin Lærerinde nok til at vide, at man lige saa gærne kunde overgive sig paa Naade og Unaade, da man alligevel blev opdaget; for hvem kunde reddes, naar Mademoiselle begyndte paa en Krydsild af inkvisitoriske Spørgsmaal? Ingen! kunde Margaret ikke redde sig, saa kunde ingen.

„Jesus! Flory og Marguérite! sikke nogle slemme, nysgerrige Smaapiger! jeg kan ikke lide Nysgerrighed, det ligner Uopdragenhed en hel Del! du ser som sædvanlig uordenlig ud, Mademoiselle Flory! du ligner en sand Ugle! endelig ikke Taarer! endelig ikke Graad, Flory! du har aldeles ingen Grund til at

græde nu! løb hellere ind i min Stue og hent de store, hvide Kort, der ligger paa mit Skrivebord. Nu maa vi til at skrive Indbydelserne til Selskabet!“

Flory forsvandt som et Lyn!

TREDIE KAPITEL.

FØDSELSDAGSSELSKAB.

„Det er nok dejligt at skulle have Fremmede, men man er altid lidt ængstelig for, at de ikke skal more sig! Aa Daisy, det kan vist ikke gaa an, at du sidder paa Skodet af mig! Mademoiselle Minet sagde, at jeg endelig maatte passe rigtig godt paa ikke at krølle mig, som jeg gjorde sidst! Jeg vilde næsten ønske, at det hele var overstaaet!" Flory gik febrilsk op og ned i Havesalen som en brusende, let, lyserød Silketyls Sky, med den ubehagelige Følelse, at hun hvert Øjeblik kunde sprænge sine Handsker, der efter Margarets Raad vare bestilte et Nummer mindre end sædvanlig, for at hendes Hænder skulde tage sig bedre ud!

„Hvorfor skulde de dog ikke more sig godt!" sagde Stephen Schotton med et venligt Smil paa det venlige, fregnede Ansigt, „der er da gjort alt for dem! og jeg skal ikke sidde stille et Øjeblik! jeg kan saa udmærket more mig med Smaapiger, fordi jeg som Dreng altid

legede med min yngste Søster Alice, der døde for nogle Aar siden; jeg har saamænd været med til at stege Kyllinger paa hendes Dukkekomfur, saa det gaar nok!" han saa velvillig fra Flory ned paa sine lakerede Sko's smaa Rosetter, trak op i Flipperne, der voksede i Størrelse, efter som Dagen gik, og naaede Maksimum, naar han var pyntet om Aftenen. Han gyngede sidelæns fra den ene Kant til den anden, noget han altid gjorde, naar han var fornøjet, enten han saa læste Aviser eller spillede „long, long ago" med een Finger, og lod saa Daisy gøre gymnastiske Hop, som langtfra kunde glæde den, der lige havde pyntet hende.

„Nu er der kun ti Minutter til! og Margaret er ikke kommen ned endnu!"

„Hun kommer nok!"

Margaret kom i det samme Øjeblik ind i Salen i al sin lyserøde, franske Pragt. Hun lod sig forsigtig glide ned i en lyseblaa Silkestol og opfordrede Flory til det samme. „Du løber rundt som en Løve i sit Bur!" sagde hun. „Jeg synes, at baade du og Daisy skulde være stille!" Glæden over — at skulle med — havde sat sig i hendes lille Søsters smaa, halvstrømpede Ben, der ikke vare stille eet Sekund.

„Kom Daisymo'r! saa kan du staa her henne ved Vinduet paa den blaa Skammel og sige os, naar Vognene kommer, ligesom den lille Tjener gør!" sagde Flory, „det kan du nok, ikke sandt?"

„Naa! nu glæder I Jer nok!“ lød det henne fra Døren, hvor Lissy kom sammen med sin Mand, Komtesse Antoinette, Børnenes trofaste, gamle Veninde, Lady Harrington og en hel Del andre Damer, der endnu vare Julegæster paa Bechersdorf.

„Lysene er snart alle sammen tændte paa Juletræerne inde i Spisesalen, saa nu maatte de smaa Gæster nok snart komme!“ Lady Harrington glædede sig lige saa meget som Børnene, for hun elskede Børn og navnlig Smaapigerne i Ministerens Hjem. Folk har altid Medlidenhed med moderløse Børn; det havde den gamle Dame, der forgudede Flory, ogsaa. „Hun ligner sin Moder ganske! ikke alene i det Ydre, men ogsaa i en Mængde andre Ting!“ tænkte hun saa ofte. „Hun er vel nok ikke saa køn som Søsteren, men hun bliver det! det er der ikke to Meninger om! det er min lille Veninde, der sidder der henne!“ sagde hun til Komtesse Antoinette, der sad og tog sig ud henne i Sofaen.

„Hvem, Lady Harrington?“

„Flory! som staar der henne ved Vinduet, Komtesse Schotton! det er en god, lille Pige! det glæder mig altid at se, hvor meget hun er for Daisy! fuldstændig som en lille Mo'r! og for sin Fader! Hans Excellence kan ikke undvære sin Flory!“

„Saa!“ sagde Komtessen ligegyldig, „jeg troede, hun hed Julie! jeg kender saa lidt til hende!“

„Nej! hun hedder Flory! det er hende,

der er Fødselsdagsbarnet! femten Aar er hun i Dag! hun kunde godt være seksten!"

„Der kommer Preben og Birgitte fra Marritsgaard!" meldte Margaret. „Aa, det er dejligt, at Klokken nu er syv!"

„Skovrider Brobergs Smaapiger kommer da ogsaa?" spurgte Lissy, der i over et Kvarter var bleven underholdt om Forskellen mellem de moderne, franske Frimærker og de antike, franske Frimærker, hvad der glædede og morede Greven med Appetiten i lige saa høj Grad, som det kedede og pinte hende. Hun greb med Henrykkelse Lejligheden til at smutte fra ham for at se, om Margaret havde Ret, og førte af samme Grund Samtalen hen paa Børnene fra Skovridergaarden, som siden Florys og Margarets Æventyr i Skoven, stadig legede med dem, naar de vare paa Bechersdorf.

Preben, der var den uartigste Dreng, der nogensinde har været til, og Birgitte, der var den artigste, lille Pige, der har gaaet her paa Jorden, bleve snart efterfulgte af de øvrige Gæster; og da de alle vare samlede, blev Døren aabnet endnu en Gang, og Skovrider Brobergs to ældste Døtre, Lise og Marie, og Skovrider Brobergs yngre Døtre, Cornelia, Anna og Karen, der hjemme gik under det populære Navn „Hønen", vandrede undseligt ind i Havesalen med hverandre i Hænderne.

I tre Uger havde der været Syjomfru i Skovridergaarden! i hele tre, lange Uger havde Mortensen siddet inde i det lille Gæsteværelse og syet og syet. Mortensen havde sagt nej

til Præstens! Mortensen havde sagt nej til Kromandens Larsine! Larsine maatte gemme det sorte Silketøj og udsætte Brylluppet. Uden Mortensen ingen Kjole! uden Kjole intet Bryllup! Hvor kunde man nænne at lade være med at komme i Skovridergaarden, hvor fem, smaa Piger stode med Næserne trykkede mod Ruderne hver Morgen, for at se, om hun nu ikke var forhindret i at komme? I tre Uger havde der daglig lydt et rungende Frydeskrig, naar Mortensen drejede gennem Lunden og kom vandrende op til Huset gennem Snebunkerne i Haven. I tre Uger, og saa ikke længere! „Hønen"s Kjole var ikke færdig, og det lod til, at den aldrig skulde blive det! Mortensen havde ophobet Arbejde paa Arbejde! Alle Kjolerne var færdige undtagen „Hønen"s. „Det er saamænd ikke, fordi jeg er saa nøjeregnende med den tossede Tid!" sagde Mortensen, da hun gik om Aftenen efter Te. „Har jeg været her tre Uger, kunde jeg godt være her to Dage til! de to Dage kunde jeg nok knibe fra Skolemesterens Daabskjole! men det er jo saadan med Sygdom, at man ikke er sin egen Herre, og Professoren ved Hospitalet i København vil jo ha' mig ind i Morgen. Skal han ta' Svulsten, han siger, der sidder til venstre, saa skal han jo! det er Synd for „Hønen"! og saadan noget sætter jo een langt tilbage!"

„Hønen" gik rundt i dybeste Fortvivlelse! hun glemte at klukke og le og skrabe ud og hoppe rundt, den stakkels lille „Høne"! Kokkepigen fandt hende hulkende paa en Balje i

Vaskehuset; Lise mødte hende opsvulmet af Graad med rød Næsetip og blaa Hænder, i den fjerneste Del af Haven, da hun skulde hænge Tøj op dernede! der havde hun søgt Tilflugt med sin Sorg.

Det kunde Lise ikke udholde! det kunde hun ikke taale at se, om det saa skulde have kostet hendes Liv. Først satte Lise sig ved Siden af „Hønen“ paa den frosne, graamalede Bænk og græd med hende. Saa hængte hun de sidste Natkjoler op og løb op til Huset. Der blev holdt Familieraad oppe i de smaas Sovekammer. Cornelia og Marie sade i Vindueskarmen, Lise talte henne fra en af Tremmesengene, og Anna stod i Døren med melede Hænder og sin Moders Køkkenforklæde bundet om Halsen. Fru Broberg blev kaldt op! Fru Broberg satte sig straks til at klippe! Lise prøvede paa Cornelia, der var lige saa høj som „Hønen“. Bassemand legede nede i Køkkenet hos Maren! „Hønen“ blev sendt i Seng, før det var Aften. Man flyttede ned i Gæstekammeret. Cornelia blev søvnig, men Cornelia kunde ikke faa Lov til at sove! hun maatte træde Naale, og der skulde prøves paa hende.

Hele Natten skinnede der Lys ud fra Gæstekammervinduet. Hen ad Morgenstunden gik den lille, lyseblaa Porcellænslampe ud; en anden blev tændt; Maren fyrede op til Kaffe under megen Ramlen og Støj med Komfurringene. Der blev taget Hul paa Annas dødbagte, men velsmagende Julekage; Kaffen kom

ind, duftende og kogende hed, og den blev drukken under megen Lystighed og Gaben og Træthed med den opmuntrende Bevidsthed, at „Hønen"s Kjole kun manglede Bælte, Ærmer og Sløjfer for at være færdig.

Aldrig har et Barn været mere henrykt, end den lille, bedrøvede „Høne" var, da Lise om Eftermiddagen, lige eet Minut, før de skulde af Sted, hægtede den hvide, uldne Kjole med de mange Rynker og lyseblaa Atlaskbaandsløjfer; da hun bandt Korallerne, tre Rækker smaa, røde Pinde, om Halsen paa hende, kyssede hende og sagde, at de skulde ordentlig more sig alle fem! Aldrig har Pigebørn moret sig bedre end Skovrider Brobergs Døtre, medens de ovenpaa hinanden i „Mo'rs Ponyvogn", kørte op til Bechersdorf. Vel var „Mors Hest", der blev kaldt „den grønne" paa Grund af sin ubestemmelige Farve, otte Gange saa længe om den halve Mil, som enhver anden Hest vilde have været. Vist maatte Peter flere Gange staa af og trække den fremad! Men hvad gjorde det? Luften og det gode Humør gav dem sunde, røde Kinder, som Mademoiselle ønskede, at Flory havde haft Magen til. Den blege *fillette!*

„Aa, Papa! aa, Papa! hvor vi morer os!" raabte hun, da de, efter at Teen var drukken i Skæret fra de tindrende Juletræer, styrtede ind i Salonen til ny Løjer.

„Det var jo dejligt, lille Floy!" sagde Hans Excellence, der var kommen ud fra sit Arbejdsværelse. „Naa, Stephen! De faar saa-

mænd rørt Dem! plag ikke Grev Schotton alt for meget, Børn!"

„Jeg morer mig saa udmærket!" raabte Stephen, der havde gjort alt, hvad man kunde forlange af et Menneske. Han havde deklameret med „forlorne Arme", arrangeret „musikalske Stole", medens hans Søster nedlod sig til at spille dertil og blev meget beundret, fordi hun var saa venlig; han lod alle Børnene komme med i Legene og gjorde det Kunststykke at faa Mademoiselle Minet til at love, de maatte danse om Aftenen. Han imødegik alle hendes talrige Indvendinger med den største Veltalenhed, viste hende, hvor sandsynligt det var, at de vilde more sig, og hvor liden Mulighed der var for, at de skulde forkøle sig, naar der ingen Gennemtræk var. Flory skulde faa Skindgalocher paa, og han maatte endelig selv tale med James! han kendte saadan en udmærket Maade at kridte Gulvet paa.

„Kom Karen! lad os gemme Fingerbøllet rigtig godt her inde i Barnestuen, det er et udmærket Sted!" sagde Flory, da de sammen skulde gemme omtalte Genstand, da man havde foreslaaet at lege den gamle, bekendte, „Fingerbølsleg".

„Det skal staa gemt, og dog aabenlyst!"

„Her paa Syskrinet! ikke sandt?"

„Jo! det er et udmærket Sted! der kan man ikke straks opdage det!"

„Det er en morsom Leg! man skal tage hinanden i Hænderne og danne en lang Kæde

og saa danse gennem alle Stuerne, til alle har set Fingerbøllet!"

„Ja! og undertiden varer det saa længe, at man kommer rundt mange Gange!"

„Hønen"s Ansigt straalede af Glæde!

„Vi kan gaa gennem det lille Skabværelse!" foreslog Flory, „saa er vi straks nede igen!"

Men hun vendte om, og de kom alligevel til at gaa Omvejen gennem Barnestuen. For Flory blev bange, da hun udenfor Døren kunde høre Fräulein Qual gaa og rumstere der inde med Skuffer og Døre, medens hun sang:

Jeg er et lidet! lidet Lam,
Jeg ligger ved Syndens
Stinkende Dam!
Plettet af Bylder
Plettet af Synd . . . osv.

Saa maatte man helst flygte! det vidste de alle sammen! thi den gjaldt for Krigssang, og var det ogsaa i det Øjeblik. Fräulein var gnaven! Fräulein var meget gnaven, fordi hun havde haft saa travlt hele Eftermiddagen, først med at pynte Børnene og saa med at gøre Orden, og derfor sang hun sin Opsang:

Jeg er et lidet, lidet Lam!
Jeg pines ved Verdens . . .

lød det ned ad Trappen.

„Skal du ogsaa med, Daisy?" spurgte Lissy, da den lille Pige blev trukken med ind i Kæden.

„Vi skal nok passe paa hende!“ raabte en Masse tjenstvillige Stemmer.

Daisy kom med! hun brugte de smaa, blegrøde Ben saa hurtig, hun kunde, for at følge med den lange, muntre Kæde, der, ledet af Stephen og Flory, snoede sig lysende frem gennem Sale og Kabinetter og op ad den gammeldags, lunefuldt snoede, hvidlakerede Trappegang. Den bugtede sig gennem de brede, lange Gange, hvor beslaaede Kister stode i snorlige Rader, under saa megen Latter, at Riddere og Fruer, Lorder og Ladier paa Familiemalerierne, undrende vaagnede ved Lyden af de mange, smaa, let trippende Silkesko.

Den trængte sig ind over alt, den lysende Kæde! den var inde og ude, oppe og nede! den vækkede lille Earl i Barnestuen, hvor Ane just nød sin Vælling, og den tabte Daisy i Legeværelset. Fra det mægtige Loftsrum, hvor Æblerne laa rødmende — Kind til Kind med sjældne Kejserindepærer, hvor Mandariner og Appelsiner i flade Kasser modnedes under Længselstanker om Sorrentos og Korsikas Skønhed, dansede den, til Trods for Mabels Bønner gennem Køkkenet.

Var Mrs. Maham ikke kommen i al sin Vælde, og havde Gongonen ikke i det samme kaldt til Bords, er det ikke umuligt, at den havde banet sig Vej gennem Anretterværelset. Men Mrs. Maham var ubønhørlig. Den maatte den samme Vej tilbage igen for at naa ind i Spisesalen. Men den gjorde det med saadan

et Bulder og saadan en Støj, at det mægtige Kageslot, Mabel havde bygget i Dagens Anledning, og som netop stod inde i Anretterværelset, skælvede i sin Grundvold, der var Chocolade-Is, og truede med at begrave sine smukt forsirede, spinkle Marcipantaarne i et Hav af Flødeskum.

Det var det mest imponerende Slot, man kunde se, da det blev bragt ind med brogede Lys i de smaa Vinduer. Det gjorde megen Lykke og blev modtaget med stor Jubel! det rygtedes straks ned i Køkkenet, og Mabel satte sig paa Huggeblokken, glad over, at det smagte! glad over, at det ikke var smeltet, og hun fortalte dets interessante Levnedsløb til Jomfruerne, lige fra det havde været en gul, sød Masse, til det sidste Taarn blev rejst.

Daisy stod paa Taaspidserne og spiste Kagen af Margarets Ske, da denne unge Dame, fordybet i en interessant Samtale med en af Smaapigerne, graciøst lod Foden og Skeen i Takt vippe op og ned med bortvendt Hoved. Daisy legede Tagfat med „Hønen“ og Anna, der ikke kunde danse, ude i Gangene, morede sig udmærket og faldt i Søvn paa en Stol under en Palme, saa Bes nær aldrig havde fundet hende. Hun blev vækket under megen Deltagelse, taget paa Armen af Komtesse Schotton; hun sparkede rædsomt, skreg af Træthed og blev endelig baaret op af Flory, under mange og gyldne Løfter, af hvilke det ene var, at hun skulde have Lov til at køre sin lille

Nevø rundt i Dukkevognen, ganske, ganske, ganske alene!

Og der blev danset! det kan nok være, at der blev danset i den lange Sal! Stephen Schotton dansede med Flory! Flory dansede med sin Fader! tre Gange rundt! hele tre Gange rundt! og da det var forbi gik hun med Nejen og Spaseren hen over Gulvet til den gamle Plads, aldeles som, om hun havde været en stor, gammel Frøken! „Hønen“ fo'r rundt ude i Gangen, som den overstadigste, lille Høne, sammen med Anna, indtil „den grønne“ kørte frem, og de fine, hvide uldne Kjoler bleve dækkede med Fa'rs Pelse og Mo'rs Sjaler! den kedelige Frimærkegreve valsede med Margaret; gamle Lady Harrington valsede saa let paa de gamle Fødder, at man ikke skulde tro, at hun næsten var to og halvfjersindstyve Aar gammel! det var lutter Vals! Lissy med Legationsraaden; John med Legationsraadinden og Hans Excellence, Greve Howard med Komtesse Antoinette; ikke een Gang rundt! ikke tre Gange rundt i den lange Sal, men mange, mange Gange rundt! Komtesse Antoinette svævede som en himmelblaa Silkefugl ved Hans Excellences Arm! ikke stiv, ikke hovmodig, ikke frastødende, men glad, livlig og smuk!

Der blev danset paa Bechersdorf! næsten den hele Nat! Længe efter, at Florys Bal var hørt op, blev der danset! For første Gang, siden Hendes Naade døde, dansedes der paa Bechersdorf i den lange Sal, og tidlig den

næste Morgen rejste Frimærkegreven, det Menneske, der aldrig blev voksent og Komtesse Antoinette Schotton, udstyret med en pragtfuld Buket, som Hans Excellence selv havde plukket i Drivhuset, til Paris for at møde deres Forældre. Een efter een toge Julegæsterne bort! Stuerne bleve tomme, og da John og Lissy ogsaa talte om at rejse til deres Villa i Cannes, græd Pigebørnene, og Hans Excellence bestemte, at de atter skulde tage ind til København og opslaa deres Bolig i det graa Palæ i Bredgade.

„Gud ved, naar de kommer igen“, sukkede Margaret.

„Ikke før til næste Jul!“ sagde Flory, da de om Morgenen sade i Skolestuen og drak det blege, mælkede Fluidum, der serveredes for dem under det falske Navn af „Te“. „Lissy siger nok, at hun tro'r, vi kommer til England i Sommer, men det er der saa længe til!“

„Flory og Marguérite! naar I ere færdige, saa løb ned og sig Farvel!“ Mademoiselle Minet saa heller ikke særlig fornøjet ud, da hun stod der henne ved Vinduet og trommede paa Ruden.

Lille Earl kunde ikke lide at rejse! han hvinede saa hjerteskærende paa Anes Arm, at Daisy brast i Graad og skyndsomt maatte fjernes. Sir John erklærede imidlertid med glædestraalende Ansigt, „at vi skulde have vor første Tand, og derfor var vi lidt urolige!“

„Farvel! mine kære, smaa Søstre!“ sagde Lissy grædende.

„Farvel!“ hulkede Flory.

„Farvel!“

„Hvor kan det falde Jer ind at løbe ud i Sneen med de tynde Støvler, Marguérite og Flory!“ skændte Mademoiselle Minet, da de gik op til Skolestuen; „og nu begynder den rolige Arbejdstid igen, *fillettes!* og navnlig du, Flory! maa se at blive meget flinkere! det kan ikke nytte, at du spiller pænt! det er naturligvis meget godt, men det er ikke nok; se dig for! du traadte i Granen!“ Mademoiselle Minet gemte den stive, brune Silkekjole, tog den gamle sorte frem og et Ansigt paa, som tydeligere end Ord sagde, at Juleferien var forbi.

Tjenestefolkene havde travlt med at fjerne Grenene fra Billederne i Gangene. Spisesalens to mægtige Juletræer dryssede og bleve følgelig kørte bort. Skolestuen laa tom og hverdagsagtig. Mademoiselle Minet var alvorlig. Bes havde travlt. Fräulein sang om Lammet. Margaret lagde smukke Bind om sine smukke Bøger, der altid saa ny ud! Daisy kedede sig og gik rundt og peb. Der kom Bud fra Hans Excellence, at han med det samme tog til Byen, og Flory tog fortvivlet fat paa en tysk Remse, der var svær; et Regnestykke hun ikke kunde finde ud af; og et langt, langt Vers om en tro Hund; det var saa umuligt at lære, at hun knap var naaet gennem en Trediedel af det omtalte

Dyrs gode og rørende Egenskaber, da det blev for mørkt til, at hun kunde se mere.

„Flory!“ kaldte Mademoiselle Minet inde fra sit Værelse, „er det Nummer fjorten eller Nummer atten, Professor Alling bo'r? det er bedst, at jeg faar skrevet til ham med det samme! paa Mandag tager vi ind, og du kan godt spille paa Tirsdag!“

„Jeg tro'r nok, at det er Nummer fjorten!“

„Nummer fjorten?“

„Ja, Mademoiselle Minet!“

Mademoiselle Minet skrev fjorten, men skulde naturligvis have skrevet atten, da man alligevel altid gætter galt, og Flory laa paa Knæ foran Reolen og ordnede sine Bøger og stablede dem op i en stor, høj, vaklende Bunke. Ligesom hun fik den til at styrte sammen med et Brag, fordi hun lagde et korpulent, medtaget Lexikon ovenpaa et spinkelt, ledeløst Pennalhus, blev Døren aabnet af en Haand, som Bes uforsigtig aabenbarede som sin, og lille Daisy trippede ind i Stuen, hoppede over Bunkens Ruiner, og lagde bagfra Armene om Florys Hals.

„Floy!“

„Ja, Baby!“

„Du skal lege med mig, Floy!“

„Jamen, jeg skal læse Lektier! jeg har saadan et langt Vers om en Hund, der dør paa sin Herres Grav!“

„Det kan jeg ikke lide! det maa du slet ikke sige, Floy!“

„Aa, Floy! du skulde bare høre før, hvor Daisy græd!“ sagde Margaret, der for Resten var en meget sød Søster, men, om det skulde have kostet hende Livet, ikke kunde lade være med at drille en Gang imellem, „hun græd saa forfærdelig og lo lige i det samme igen, bare fordi jeg sagde en lang Ramse til hende; nu skal du høre!“

„Saa begynder hun bare igen, Margaret! det er Synd at drille hende!“

„Aa, Floy! det kan man ikke kalde at drille! drillede jeg dig vel, Daisy? maa jeg ikke gerne sige det igen? du er for stor til at græde! græder du vel?“

„Nej!“ sagde Daisy, der følte sig godt beskyttet paa Florys Skød! „jeg græder slet ikke mere, naar du siger saadan noget til mig!“

„Du har ingen, Floy!“ begyndte Margaret beklagende! Daisy sad paa Florys Skød og trykkede sig ind til hende og smilede kun.

„Du har in-gen Papa!“ vedblev Margaret endnu mere ynkelig.

„Har jeg ikke, Floy?“

„Jo, Baby!“ Flory kunde ikke lide den Leg, men Margaret havde næsten altid Lov til at gøre, som hun vilde, og det faldt ikke Flory ind at stanse hende.

„Du har in-gen Bet-zy! stakkels lille Daisy!“

Øjnene fyldtes med Taarer, men hun gjorde sit bedste for at smile.

„Aa Margaret! lad nu være!"

„Du har ingen Mrs. Maham!"

Daisy brast i Graad.

„Du faar ikke noget at spise!"

Daisy hulkede, og Flory blev vred.

„Og Du har slet ingen lille Seng at ligge i!"

„Margaret! ti dog stille!"

„Du har en lille Seng!"

Daisy tørrede Øjnene i sit Forklæde.

„Du faar meget at spise!"

Daisy glemte at græde!

„Du har en Mrs. Maham!"

„Daisy har en Papa!" sagde Flory, og den lille var trøstet!

„Du har en Bes! og du har en Floy! og du har et Stykke Chokolade i Munden!" Margaret proppede i det samme en Bid ind, og Daisy klappede henrykt Florys Kinder. Margaret lovede ikke at sige det mere! Daisy fik Florys Patch og Kæde om Halsen og blev underholdt paa det livligste af sine Søstre hele Eftermiddagen. Hun legede med Margaret og hørte Historier af Flory, der den næste Dag stoppede op i Egenskaberne:

Den var artig og lydig! from og god!

Flory kunde ikke et Ord! Mademoiselle Minet holdt en lang Tale, der gjorde den ønskede Virkning. Flory overraskede alle med en pludselig Flid og Dygtighed, først paa Bechersdorf og saa i København; en

umaadelig Flid og umaadelig Fremgang! — Indtil Hans Excellence vendte hjem fra en kortere Udenlandsrejse — og en Dag sendte Bud efter hende.

FJERDE KAPITEL.

HVAD HANS EXCELLENCE VILDE.

„Kan du tænke dig, hvad Papa vil Floy?"

„Gud velsigne Dem, Miss Margaret! hvor skulde jeg dog vide det!" Bes sad og syede meget ivrig ved Vinduet i Barnestuen, og Margaret sad ved Siden af hende med et eller andet Dukkebeklædningsstykke i Haanden. „Gud maa vide, naar Fräulein kommer hjem fra Spasereturen med Miss Daisy! jeg sagde til hende, at hun ikke maatte gaa saa langt! forleden Dag havde hun trasket hele Byen rundt med hende, og saadan et lille Dukkebarn kan saa nemt blive træt!"

„Hvorfor sukker du hele Tiden, Bes?"

„Sukker jeg, Miss Margaret?"

„Ja, hele Tiden! du sukker uafbrudt!"

„Det ved jeg saamænd ikke af! jeg synes slet ikke, jeg har set Miss Floy i Dag! hvor er hun henne?"

„Hun er inde og læser Lektier! hun begyndte lige, da vi kom hjem; hun vil ogsaa

helst øve sig, før hun kommer ned til Papa! ved du, hvad jeg kom til at tænke paa lige nu? jeg er ganske sikker paa, at jeg ved, hvad det er, Papa vil Floy! nu sukkede du igen!“

„Det er dog besynderligt!“

„Vil du ikke vide, hvad det er, jeg tro'r, Bes?“

„Gud velsigne Dem, Miss Margaret! sig det kun!“

„Jeg er vis paa, at Floy skal i Teatret med Papa! Lissy var altid med ude, ved du nok! og nu har Floy været saa forfærdelig flink, lige siden Papa rejste til Frankrig, saa det kunde godt være, at han vil glæde hende dermed; jeg er ganske sikker paa, at Mademoiselle Minet har fortalt det, da hun talte med ham i Morges tidlig! lad mig træde Naalen!“

„Tak, Miss Margaret! det er ikke saadan, naar Øjnene bliver gamle, Tak!“

„Tro'r du ikke det?“

„Ja, Miss Margaret, der kan jo være saa meget andet!“

„Og det er maaske heller ikke det! for dersom Floy skulde ud med Papa, var det da rimeligt, at jeg kom med! nu er jeg snart tretten Aar gammel!“ Margaret rettede sig med Selvfølelse og saa' tilfreds paa de fine, smaa Rynker paa Kjolen, der senere skulde overbroderes paa Kryds og paa tværs med hvide Streger.

„Naa, der er de begge to! naa, lille Stump, det er nok koldt!“ udbrød Bes, — der næsten ganske havde vænnet sig af med at „velsigne“,

da dette i hoj Grad skurrede i Fräuleins fromme Øren, — idet „Bonnen“ kom ind med en lille rødmusset Pige, der næsten fuldstændig blev skjult under en mægtig, hvid Filthat med bløde Fjer.

„Aa Margaret! kom ind og spil det firhændige et Par Gange igennem, saa er jeg helt færdig!“ bad Flory henne ved Doren til Skolestuen, hvor hun stod varm af Anstrengelse, træt af Flid, med Haaret i Uorden og blussende Kinder, medens hun venskabelig bed i et gammelt Perlemors Penneskaft, der lige havde ledsaget hende paa en længere Udflugt i Asiens Lavlande og et Par Timers trættende Ophold i forskellige kinesiske Byer.

„Jeg lægger den hvide, stribede, uldne Kjole frem til i Aften!“

„Ja, Tak, Bes!“

„Men hvis du nu skal i Teatret, Floy!“

„Aa, ja! kan du saa ikke hellere ordne det ved Ærmet paa den lysegraa Flojls, Bes! den er saa pæn!“

„Eller den lyseblaa, Floy?“

„Kom saa, Margaret! giv mig et Kys. Daisy!“

„Skal du ud, Floy?“ spurgte Daisy, der var klatret op paa en Stol ved Siden af Margarets og undersogte alle de mange interessante Ting, der fandtes i Betzys store, dybe Syæske. Intet kunde være mere interessant end alle Smaatingene, der fandtes i den! interessant var den straalende, rode Korstingsnaalepude, med Perleduen og det blaa Olie-

blad! Fingerbøllet sad paa Fløjlsstol, Traaden var vundet om Hjerter! og Bændelmaalet, der var meget lyserødt og meget fornemt, boede i det mest tiltalende, lille Konkyliehus, som man oven i Købet kunde faa til at koge, naar man først fik Bændelmaalet ud at spadsere ved at trykke paa en Knap, der lignede en lille Klokke.

„Jeg skal ned til Papa, men jeg skal nok komme op til dig og sige God Nat, naar jeg kommer tilbage, Daisy! Aa, Margaret! kom nu! saa kan jeg være færdig om et Øjeblik!"

Om Eftermiddagen spaserede Flory ned i den lille Salon, der stødte op til hendes Faders Arbejdsværelse! Døren var lukket, og Portieren var trukken for, men hun hørte nogen tale derinde. For ikke at forstyrre blev hun i Forværelset. Det var en aflang Stue med magelige, gulbrune, læderbetrukne Møbler, med buede, brogede Sèvresvaser paa slanke Søjler, med dyb Karnap, med et Væld af Blomster og med en Mængde Familiemalerier paa Væggene.

Der var de alle sammen! hun selv og Margaret, tolv til tretten Aar gamle, i lyserøde, ternede Silkekjoler og lette, hvide Florsfichuer. Lissy, en lille smilende Pige med Hovedet paa skraa og en Fjerhat i Haanden, saa' over til deres afdøde Broder, der var malet i en sort Dragt. Daisy var der ogsaa i Legemsstørrelse, gule, blanke Krøller, røde Roser paa Kinderne, buttede, smaa Arme, brune, runde Ben, med

blaa Rosetter paa hvide, bitte Sko og med den gamle, rare Dukke, Mabel, trykket i Favnen! Midt paa Væggen, højt over Kaminen, overfor Døren, der ellers altid stod aaben til Hans Excellences Værelse, omgivet af sine Børn, hang Florys Moder! det var det eneste, men ofte kopierede Billede, der fandtes af Lady Howard.

Hun var malet i Selskabsdragt! en blaagraa, skinnende Atlaskes Kjole med fine, rosarøde Striber. Haaret var askeblondt, skilt i Panden, buet ned mod de smalle, blege Kinder! Munden fin og lille! Øjnene! Øjnene graa og vemodige! saa vemodige, at man fik Taarer i sine egne, naar man saa paa dem! blegrøde Nelliker stukne ind foran den store, bolgende Bukkel, Haaret dannede hojt oppe paa Hovedet! en traditionel Buket i Haanden.

Udenfor hang Luften tung og snefyldt. Folk ilede muntert gennem Bredgade med raslende Skojter under Latter og Lystighed. Deres Fodtrin lød tydelig op i den halvmorke Stue, hvor Flory, beklemt og tung om Hjertet, sad og krøb sammen i en af de store Lænestole, der næsten opslugte hende.

Inde ved Siden af døde Samtalen lidt efter lidt ganske bort. En Dør blev aabnet, en Dør blev lukket; der var nogen, som langsomt gik ned ad Trapperne. Porten blev slaaet op med det kendte Knæk. Hun rejste sig og gik hen og bankede paa.

Ingen svarede.

Hun bankede lidt stærkere.

„Kom!“ lød det fra den modsatte Ende af Stuen.

Hun aabnede sagte Døren og gik ind!

Hendes Moder saa' bedrøvet og alvorlig efter hende med de milde, vemodige Øjne.

„Forstyrrer jeg, Papa?“

„Nej, min lille Pige, nu er jeg snart færdig! Har du ventet?“

„Ikke ret længe! kun et Øjeblik!“

„Her var nogle fremmede Attachés, som opholdt mig lidt længere, end jeg havde ventet! sæt dig ned et Sekund! jeg er nødt til at gøre et Brev færdigt, men saa er der heller ikke mere! der er vel ingen, der savner dig?“

„Nej, Papa! de ved godt, jeg er nede hos dig?“

Hun var lige ved at briste i Graad, uden at hun kunde sige, hvorfor; og hun maatte synke og synke for ikke at faa Taarer i Øjnene! men det var slet ikke, fordi hun kunde mærke, at hun ikke skulde i Teatret eller det ene eller det andet Sted. Nej! slet ikke! snarere fordi, hendes Fader saa saa alvorlig ud! fordi der var saadan noget højtideligt i Luften.

Hun havde ikke ond Samvittighed! det havde hun ikke! lige fra hendes Fødselsdag havde der ikke været noget i Vejen! uden den Dag med den trofaste Hund! Men det var saa længe siden, og hun havde ellers været saa flink i Skolen. Men maaske var der noget med det i Forgaars, da hun og Margaret sloges med Snebolde i Gaarden, lige da

de kom hjem fra Spasereturen, og Mademoiselle Minet talte med Mrs. Maham i Porten. Men han havde jo slet ikke faaet at vide, at hun var ganske gennemblødt, og at Hatten havde faaet Buler. Bes havde tørret Støvlerne og strøget Hatten ud! man faar heller ikke Skænd af sin Fader for et Par Snebolde, naar man er femten Aar gammel.

Hun saa' hen paa ham, beundrende, om end lidt sky. Han var alvorlig! der maatte være noget! det saa' hun, og det maatte alle de have bemærket, der havde set Hans Excellence sidde i Skæret fra de stærktlysende, kinesiske Lamper paa Skrivebordet, der stod midt i det mægtige, dybe Værelse og var oversaaet med Papirer. Hans Excellence var lige saa mørk, som hans Døtre vare lyse. Hans Excellences Haar var sort og strøget op fra en høj, tænksom Pande, der i dette Øjeblik havde dybe Furer! Næsen skarpskaaren, og Munden skægløs. Hans Excellence havde et intelligent Ansigt, meget smukke Øjne og en ualmindelig høj Skikkelse. Hans Excellence saa' ungdommelig ud! ingen i Verden kunde have mistænkt Hans Excellence for at være Bedstefader til en lille, hvid Pakke.

Flory kunde ikke begribe, hvad hun skulde, men blev lidt efter lidt mere og mere overbevist om, at det ikke var noget rart; tankeløs gav hun sig til at tælle Gulvtæppets røde Striber.

Brevet var færdigt! det blev lagt sammen,

forseglet og paaskrevet! der blev ringet paa James! James kom ind! James tog Brevet! James forsvandt baglæns, og Hans Excellence vandrede et Par Gange op og ned ad Gulvet med let knirkende Skridt, stansede saa pludselig foran Flory, at hun fo'r sammen, klappede hende paa Kinden, satte sig lige over for hende og sagde:

„Floy!“

„Ja, Papa!“ Hun lignede en lille, opmærksom, ængstelig Mus. Hun saa' saa ængstelig ud, at Hans Excellence uvilkaarlig dæmpede Stemmen.

„I savner en Moder!“ sagde Hans Excellence, „det gør baade du, Floy! og Margaret og vor stakkels lille Pige, der aldrig har kendt sin! du har været en sød Søster mod Daisy! jeg ved det godt! men du er gammel og fornuftig nok til at kunne forstaa, at det aldrig kan blive det samme som en rigtig Moder, navnlig naar Daisy nu vokser til!“

Taarerne piplede frem i Florys Øjne, løb ned ad Kinderne og samlede sig paa Haanden i en regnbueblinkende, spillende Sø. Det var de første Taarer, der kom af den Samtale.

„Og nu, Floy!“ vedblev Hans Excellence og lagde Haanden paa hendes Skulder, „nu har jeg fundet en ny Moder til mine smaa Piger!“

„Aa, Papa! det mener du ikke! det kan du ikke mene!“

„Den Slags Ting plejer man ikke at spoge med, Floy! du ved godt, at det er mit Alvor!"

Hun saa' op! hun saa' op paa sin Fader, som om hun haabede, at der skulde ligge en Straale af Misforstaaelse i hans Ansigt! men det var der ikke! der var ikke en Gnist af Haab! det var ikke uvenligt! langtfra! der laa et lille, kærligt Smil i Øjet, men det var bestemt! saa forfærdelig bestemt! saa knusende haardt, at hun bøjede Hovedet, medens tusende, modstridende Tanker fo'r igennem det. En „ny Moder", det var det, man kaldte Stedmoder! Den ny Moder skulde være Daisys Moder, fordi hun snart voksede til: den ny Moder skulde være Margarets og hendes Moder, selv om hun allerede havde haft en, som hun endnu elskede, som hun aldrig kunde glemme. Hendes Fader holdt meget af den ny Moder! hendes Fader holdt saa meget af hende! han holdt mere af hende! han holdt mere af den ny Moder, end han holdt af hende! men hun maatte ikke græde! græd hun, saa blev hendes Fader ked af det! han blev meget ked af det, og naar man holder af sin Fader, saa vil man ikke græde, naar det bedrover ham. Hun torrede Ojnene med Haanden! Lommetorklædet laa oppe paa Margarets Kommode. Hun glemte altid sit Lommetørklæde, naar ikke Bes lige puttede det til hende!

„Og af de Grunde, som jeg har sagt dig, lille Floy! og af mange andre Grunde gifter jeg mig igen, og Komtesse Schotton har lovet

mig, at hun vil være Jeres Moder. I kender jo allerede Komtessen og holder af hende!“

Margaret! ikke hun! hun holdt ikke af Komtesse Schotton! slet ikke! men Margaret! Margaret holdt af alle Mennesker, og alle Mennesker holdt af Margaret!

„Men selv om du ikke gjorde det, min lille Pige! kom du hurtig til det! jeg mener til at holde af hende! derfor behøver du ikke at glemme din egen Moder, som du saa tidlig mistede! det havde maaske været lidt vanskeligere for Lissy at faa Stedmoder! hun var jo næsten seksten Aar, den Gang Daisy blev født, men Lissy ved det allerede! jeg skrev det over til hende med det samme!“

Hun var elleve Aar, den Gang det skete! hun var lige fyldt elleve Aar, den Gang hendes Moder døde! hun kunde aldrig glemme hende! aldrig!

„Det vilde bedrøve mig meget, Floy! om du ikke skulde blive glad for din Moder! det vilde skuffe mig, hvis der skulde blive noget i Vejen! men det gør der ikke, det ved jeg bestemt! du holder alt for meget af mig, til at du vil have, at der skal blive noget! det bliver godt alt sammen, lille Mus!“

„Men du maa ogsaa holde af mig, Papa, naar nu . . .! ogsaa af mig! jeg maa spasere med dig, ikke? ligesom før! jeg maa skænke Kaffe til dig efter Middag, ikke sandt? jeg kan ogsaa nok engang imellem skrive Breve af for dig nede i din Stue! du sagde, at det var pænt skrevet, Papa! du sagde, du

vilde kalde paa mig! kan du huske, jeg gjorde det, den Dag Sekretæren var bortrejst? Aa, Papa! du maa ogsaa holde af mig, ligesom du nu gør! det vil du, ikke?“

„Naturligvis, Floy! hvorfor skulde jeg dog ikke det?“

„Du maa ikke være vred paa mig! det er du aldrig mere nu!“

„Nej, nej, min Pige!“ Hans Excellence lagde sjældent sine Følelser blot og holdt ikke af, at andre gjorde det! men de fleste kan lide at mærke, at man holder af dem; og Hans Excellence var rørt over Flory! men han hadede Taarer. Han kunde nu en Gang ikke taale, at nogen græd! det gjorde ham saa ondt, at det ærgrede ham! peb Margaret eller Daisy eller een af dem over noget, saa fik de i Reglen først Skænd og saa en Dukke eller en Pose med noget godt, der kan trøste smaa, almindelige Barnesorger, og tørre almindelige Taarer bort af Øjnene! Hans Excellence holdt i Grunden saa usigelig meget af sine Pigebørn, og usigelig meget af hende, der græd saa bitterlig med Armene om hans Hals, maaske fordi han havde haft lidt Uret at gøre god igen. Dette var ikke en almindelig Barnesorg! dette var ikke almindelige Barnetaarer! men de vilde alligevel snart være borte! det var Hans Excellence fast overtydet om, men han holdt alligevel ikke af dem.

„Nu synes jeg, du skulde tørre Øjnene, Floy! du er træt, det kan jeg godt se! maa du ikke hellere gaa op i Seng?“

„Jo, Papa!“

„Du har vel ikke mærket noget til Gigten i den sidste Tid! Mademoiselle Minet har glemt at fortælle mig, hvad Professor Hansteen sagde sidste Gang, han saa paa dig! du har vel ingen Smerter i den højre Skulder?“

„Nej! slet ikke!“

„Det var jo godt! nu God Nat, min lille Floy!“

„God Nat, Papa!“

„Jeg taler med Jer i Morgen tidlig, inden I gaar i Skole! saa maa vi sige Farvel til hinanden; jeg rejser en af Dagene!“

Hun spurgte ikke om, hvorhen han rejste! det vidste hun godt! hendes Fader rejste der hen, hvor hendes ny Moder ventede ham! hun løftede sit blege Ansigt, for at han kunde kysse hende paa Kinden, og rejste sig! hendes Fader kyssede hende, sagde igen noget venligt og tørrede de sidste Taarer bort — utroligt, men sandt! med sit eget parfumerede, stærkt parfumerede Lommetørklæde, Kammerdug med Grevekrone! man lærer at blive moderlig, naar man har tre-fire Smaapiger, der ingen Moder har.

„Her er nok ikke tændt endnu!“ sagde han, da han lukkede Døren op til den lille Salon! kan du se? du behøver ikke at lukke! God Nat, Floy!“

„God Nat!“

Hans Excellence satte sig igen til at arbejde! rejste sig! gik op og ned ad Gulvtæppets Striber, fra Dragkisten hen til Vinduet,

fra Vinduet hen til Dronning Victorias Marmorbuste, den hun „allernaadigst“ selv havde skænket ham, optaget af de Mobler, Puder og Tæpper, der skulde pryde hans Hjem, naar hans unge Hustru drog ind i det.

Imidlertid gik Flory gennem Forstuen op ad Trappen — træt og langsom — som en hel anden Flory end den, der om Eftermiddagen, i glad Anelse om en Teatertur eller andre Fornøjelser, havde taget to Trin ad Gangen.

Hun listede sig gennem Legeværelset. Fräulein sad og halvsov, over en eller anden Kollekt, uden at røre sig. Inde i Barnestuen brændte den grønne Natlampe venligt paa Hylden ved Siden af Spejlet. Daisy var i Seng og laa stille med Haanden under Kinden.

„Nu kalder hun mig snart ikke sin lille Mo'r! nu kommer hun snart ikke ind til mig, naar hun er ked af noget!“ Hun kyssede en lille, blussende varm Kind, klappede en buttet Haand, lagde Lagenet glat og pænt og gik ind i Skolestuen.

Bordet var trukket frem midt paa Gulvet! det var dækket med en snehvid Dug! En munter, lille Svingkedel snurrede, sang og suste opmuntrende ved Siden af Mrs. Mahams bedste Kager og fineste Tekiks. Bes sad henne ved Kaminen og syede den lange Flænge sammen, som hun forleden Dag havde revet i den hvide, uldne Kjole. Hun sad og ventede paa sit velsignede Barn og rejste sig

lige saa snart, der blev rørt ved Dørhaandtaget.

„Aa, Bes!“ hulkede Flory, „er det ikke forfærdeligt?“

Bes spurgte ikke om, hvad der var forfærdeligt! det vidste hun godt! der havde jo længe gaaet Rygter om, at Hans Naade tænkte paa at gifte sig igen. Den Aften, der blev danset paa Bechersdorf, sagde Mrs. Maham ogsaa, at Hans Naade nok dansede lige ind i Ægteskabet med det samme! og det kunde man ikke sige noget til, men sørgeligt var det!

Hun klappede Florys Kinder med de gamle, haarde Hænder! hun glattede Haaret og strøg det tilbage fra den varme Pande, tyssede paa hende med den kærligste Stemme. Det blev nok godt for Miss Floy! alting blev godt, skulde hun se, den lille Stakkel! det var Bes sikker paa! ganske sikker paa! skønt hun slet ikke saa' saadan ud og sukkede hele Tiden.

Mademoiselle Minet kom farende ind og tvang hende til at drikke en skoldende varm Kop Te og puttede den ene Kiks i Munden paa hende efter den anden.

„Miss Floy kan vist ikke!“ tillod Bes sig at bemærke.

„Miss Flory skal kunne!“ sagde Mademoiselle Minet. Endnu maa Børnene gøre, som jeg vil have det!“

„Det mente jeg heller ikke, Mademoiselle!“

„Det ved jeg nok! Flory! skynd dig lidt, *fillette!*“

„Ja, Mademoiselle!“

„Det var Ret! naar du er færdig, saa kom ind til mig!“

„Ja, Mademoiselle!“

„Gaa sagte gennem Soveværelset, min Pige! saa venter jeg paa dig inde i min Stue!“

Mademoiselle ventede ivrig inde i sin Stue med mange Formaninger, mange gode Raad, mange velmente Opmuntringer, megen kærlig Skænden og en lille Flaske røde Draaber, som tagne i tre Skefulde Vin, een Draabe lunken Mælk og et Par andre Ting, skulde have en endnu mere beroligende, endnu mere søvndyssende, endnu mere ufejlbarlig, forbavsende Virkning end et Glas vammelt Sukkervand, om hvis udmærkede Egenskaber, Mademoiselle Minet aldrig havde tvivlet.

FEMTE KAPITEL.

SORG OG TRODS.

Flory sad ene i Skolestuen og hulkede ophidset med Ansigtet begravet i den gamle, grimme Hestehaarssofas haarde Puder og kluntede Pølser.

Det var den rareste Sofa, der nogensinde har været til! Lige siden Lissys Skoledage begyndte, havde den staaet der henne under Afrikaskortet, blank, glat og velvillig! Om Formiddagen havde den sammen med Pigebørnene faaet Del i Mademoiselle Minets Visdom! den var ikke alene proppet med Krølhaar, men med lange Ramser, Tabel og Verdenshistorie. Det var en lærd, gammel Sofa, og en venlig, gammel Sofa! Om Eftermiddagen var den afvekslende Dukkestue, Landgangsbro, Læsesalon, Skov, Bjerg, Badehus og Tilflugtssted. Børnene holdt af den med dens klodsede Ben og tunge Pølser. Dens Pølser var deres Børn, og ingen Dukke kunde være mere velset end een af disse! Børnene holdt af den, og den holdt af Bør-

nene. Den kunde ikke lide at se røde, forgrædte Øjne! og det saa den hos Flory næsten hver eneste Dag. Den gamle Sofa vilde saa gerne trøste! men den vidste ikke, hvordan den skulde gøre det! den kunde kun klage medfølende, knage deltagende! og det gjorde den ogsaa nu, udholdende og velment.

Ministeren og hans Hustru vare komne hjem og havde allerede i nogen Tid været hjemme efter Bryllupsrejsen i Syden. Nu havde Komtesse Antoinette Schotton altid været smuk, feteret og meget forgudet af sine Forældre, af Slægtninge, af sine Brødre og af enhver, der kom i Berøring med hende. Det samme blev Antoinette Howard af sin Mand, af Margaret, af Daisy, af alle — undtagen Flory! men at blive beundret og at blive elsket var den naturligste Ting i Verden for Grevinde Howard! Det var hun altid bleven; hun havde knapt anet, at det kunde være anderledes!

Hun mærkede fra den første Dag, at Flory ikke brød sig om hende! hun vidste det med det samme, skønt Flory havde været med til at smykke Stuerne med Blomster. Hun krøb som en Snegl ind i sig selv, var utilnærmelig, var ikke sammen med Stedmoderen, naar hun kunde undgaa det; paa anden Maade lagde hun det ganske vist ikke for Dagen, hun var lydig og velopdragen og gjorde sig Umage for at være det.

Havde Grevinde Howard nu baaret lidt over med Flory, havde hun givet hende Tid til at lære at finde sig i det uundgaaelige,

saa var alt blevet godt, for Flory var ikke vanskelig at vinde. Men det hverken kunde eller vilde Grevinden! hun havde, fra det første Øjeblik hun saa Pigebarnet paa Bechersdorf, fundet hende mærkværdig kejtet og klodset i Sammenligning med Margaret, der var smuk og førte sig som en Prinsesse! hun havde aldrig kunnet forstaa, hvad det var, hendes Mand beundrede hos den Julie eller Flory! aldrig!

Først studsede hun, da hun mærkede, at hendes næstældste Steddatter ikke modtog hende med aabne Arme! hun studsede først, forundret og maaske lidt bedrøvet! da hun en Tid havde undret sig, ærgrede hun sig! da hun en Tid havde ærgret sig, tabte hun fuldstændig den lille Smule Taalmodighed, hun sad inde med! hun blev vred paa hende, meget, meget ked af hende! Flory ødelagde hendes Liv! Flory var et stygt Barn, Flory var dum, klodset, kluntet, uartig! hun havde alle de Fejl, der kunde nævnes! men dem skulde hun vænnes af med! hun vilde ikke taale det længere. Fejlene skulde pilles ud af hende enten paa den ene eller den anden Maade! Men saa begyndte Ulykkerne for Alvor! Grevinde Howard var ikke blid, naar det gjaldt Flory! Fejlene bleve ikke pillede ud med varlig Haand! det kom til hæftige Vredesudbrud med bitre Ord paa den ene Side og den dybeste Fortvivlelse paa den anden.

Fra ikke at bryde sig om sin Stedmoder

kom Flory til ikke at kunde lide hende! hun blev angst for hende, hun endte med ikke at kunne udstaa hende. Hun blev saa stiv og forstokket, at hun ikke var til at kende igen! skulde hun gaa eet Skridt frem, gik hun to tilbage! hun kunde ikke udholde det mere! det var som et Slags Selvforsvar!

Saa blev der klaget til Hans Excellence! paa alle Tider af Dagen, over enhver lille Ting! det gjorde Hans Excellence ondt, at Flory ikke holdt sine Lofter bedre! han kaldte hende ned til sig, holdt lange, lange, aldeles udmærkede Straffetaler til hende med skrækindjagende Ansigt og bedrøvede Træk! de gjorde den forønskede Virkning, for Flory ligefrem skælvede af Sindsbevægelse! Herre i Himlen! trodse sin Moder!

Og saa blev Hans Excellence blød, naar han saa paa sin bedrøvede, lille Flory! bleg, hulkende, rent ude af sig selv af Jammer og Jammer igen! drivvaadt Lommetorklæde, fortvivlede Øjne med sorte Ringe, store Taarer, ligblege Kinder, fortvivlet! Hans Excellence kunde ikke! ikke paa nogen mulig Maade! saa maatte han anvende en anden Metode! denne vilde han ikke være med til, om ogsaa hun fuldt ud fortjente Talen! fuldt ud! ødelægge sin Moders Liv! han kunde ikke begribe det, saadan var hun jo ellers aldrig! saa tog Hans Excellence fat igen, medens han begyndte en af sine Vandringer paa Striberne! vedblev en halv Time, og standsede saa foran Pigebarnet,

løftede hendes Hoved fra Armene, talte godt for hende, trøstede hende, opmuntrede hende og var saa god mod hende, at hun græd meget mere.

Der kom ny Klager! Mademoiselle gik rundt og glattede af, hvor hun kunde. Det maatte hun hellere have ladet være med! hun rensede ikke Luften, og hun kom lidt efter lidt selv ind under Banstraalen. Bes faldt i Unaade, og det gjorde alle de, som holdt paa Flory — med Undtagelse af Margaret, det henrivende Barn! og Daisy, som blev forkælet til det yderste. Margaret og Daisy maatte gøre alt, hvad de vilde! De elskede deres Stedmoder, og hun elskede dem.

Saa kom Hans Excellences ny Metode! den blev anvendt efter hver Klage og fik den sidste Draabe til at løbe over; han talte ikke til hende, saa' ikke til hende, behandlede hende som Luft! Den første Gang glemte Hans Excellence det, da han sagde God Nat! Hans Excellence kyssede hende; i saa høj Grad glemte han sin Metode! men det var den eneste Gang! han glemte den ikke mere. Ikke eet Ord! ikke eet Blik!

„Papa bryder sig ikke om mig!" hulkede Flory.

Bægeret var fuldt; det behøvede kun een lille Draabe for at løbe over.

„Hvor har Flory Howard dog forandret sig til sin Fordel!" sagde Baronesse Falk, een af de Damer, der havde været Julegæster paa Bechersdorf, til Legationsraadinde Harrington.

Hun var her i Gaar sammen med den næstyngste Søster, den lille kønne med det dejlige, gule Haar!"

„Margaret! hedder hun!"

„Ja, det er rigtigt! Mag kalder de hende! jeg tænkte netop i Julen, at hun var lidt underlig i sit Væsen! hun gjorde altid Støj og Bulder, som om hun kun var ti Aar gammel! nu har hun Holdning! stiv og fornem! nu kan man da se, at hun er Gesandtens Datter!"

„Man maa rigtignok beundre Grevinden!"

„Ja, det maa man! saa ung! og saa udmærket en Moder hun er!"

„Flory skal være saa vanskelig! det skal være rent umuligt at opdrage hende, har jeg hørt sige!"

„Det gaar nok! Grevinden har da allerede lært hende at føre sig!"

Baronessen havde Ret! paa een Maade havde hun faaet et nydeligt Væsen! hun gjorde ikke Støj, som den gamle Flory! lukkede ikke Døren med et Brag, som den gamle Flory! lod ikke sine lange Krøller hænge og daske, som de selv vilde, som den gamle Flory, men sad stiv og stille og afvisende!

Men dog holdt baade Gesandten, Mademoiselle Minet, Betzy og hendes Søstre mere af den gamle! den ny saa' saa alvorlig og bedrøvet ud! den ny saa' daarlig ud! den ny brød sig ikke om at lege eller tale! hun fortalte ikke Historier, legede ikke med Dukker, morede sig ikke over ingen Ting, var ikke

saa venlig, ikke saa kærlig, ikke saa barnlig. Mademoiselle ønskede næsten, at hun vilde være doven og ligegyldig, som hun før havde været! hun vilde ikke have sagt eet Ord, om Stilebøgerne havde været fulde af Klatter og morsomme Mænd! om hun havde glemt Historien og ikke lært Fysikken! heilere det end de bedrøvede Øjne! men Flory glemte ikke Fysikken! hun lærte Historien, satte ingen Klatter i Bøgerne; tænkte ikke paa morsomme Mænd! de morsomme Mænd kunde sejle deres egen Sø! var den allermorsomste kommen dansende med stort Hoved og smaa Ben, den allerbedste, hun nogen Sinde havde tegnet i en Stilebog, saa havde hun ikke let af ham!

Hun kunde altid Lektierne! Skolestuen var hendes Fristed! hun blev der saa længe som mulig. Hendes Moder kom aldrig derop; der havde hun Ro.

Nede sad hun stiv, fornem og ulykkelig! saadan havde hun siddet, da hun var nede sammen med sine Sødskende efter Frokost! nede i Salonen skete det, som hun nu græd saa fortvivlet over i den gamle, venlige Sofas haarde Puder og bløde Pølser!

Hendes Moder sad og spillede en af Beethovens Sonater! Daisy hoppede rundt, glad, fordi hun skulde med ud at køre, Margaret ventede paa Mademoiselle Minet, der vilde spasere alene med hende, fordi Flory klagede over Smerter i Skulderen. Doktoren sagde, at de maatte være forsigtige med Gigten, saa kunde hun nok blive af med den! Made-

moiselle Minet var saa omhyggelig for hende, at hun holdt hende inde, naar den mindste Vind blæste.

„Tag mig op, Floy! jeg vil sidde paa dit Skod!" sagde Daisy meget nedladende og meget indsmigrende! hun kendte ikke Flory ganske i den sidste Tid, og var ikke helt dristig.

Grevinden sad og spillede Beethoven! hun saa' ikke ud til at lægge Mærke til noget; Flory tog Daisy op paa Skodet, kælede for hende og hviskede til hende, at hun var hendes egen, lille Søster. „Du holder af mig, ikke?"

„Jo, Floy!"

„Meget? rigtig meget?"

„Ja, Floy! maa jeg se Mama! maa jeg se din lille, fine Platch?" Daisy var meget ivrig og fik Ordet i den gale Hals.

„Ja, ja! tal ikke saa højt!" sagde Flory, der aldrig nævnede sin egen afdøde Moder, siden hendes Fader havde giftet sig igen, og ikke kunde finde sig i, at nogen gjorde det, naar hendes Stedmoder hørte det.

„Det er Mama!" pludrede Daisy!

„Ikke saa højt!" bad Flory.

„Og det er min Bro'r! kys ham!" Flory ønskede hende op i Barnestuen hos Bes og Fräulein.

„Maa jeg faa den paa, Floy, og gaa hen og vise Mama den?"

„Nej!" sagde Flory rædselsslagen! vær nu sød og gaa ned!"

„Men jeg vil, Floy!“ skreg Daisy, der aldrig var vant til, at nogen nægtede hende, hvad hun ønskede.

„Aa, Daisy! du kan ikke faa Lov til det!“

„Maa jeg ikke Floy? jeg vil saa gerne! jeg vil!“

„Daisy! hør nu, hvad jeg siger!“

„Men jeg vil!“ Daisy løftede sig paa Taaspidserne, trak i den lille Patch, saa den fine, tynde Kæde brast! Florys Skat faldt paa Gulvet, Glasset, der sad foran Medaillonen, blev sønderslaaet mod Parketgulvet, og hun tog den bedrøvet op! „Fy, Daisy!“ sagde hun, „du maa skamme dig! du hørte godt, at jeg sagde, du ikke maatte!“

„Gud, Flory! hvor det ligner dig at gøre Blæst af ingen Ting!“ lød det henne fra Klaveret, hvor Grevinden var standset midt i Sonaten, da hun hørte den klirrende Lyd. „Jeg vil ikke høre dig tale saadan til dine Søstre! Kom hen til mig, Daisy! du skal ikke græde, fordi Flory er styg mod dig!“

„Jeg gjorde ikke Daisy noget!“ udbrød Flory forbitret.

„Jeg vil ikke høre dig tale saadan,“ vedblev Grevinde Howard vredt. „Giv mig Medaillonen! naar du har lært at opføre dig ordentlig, kan du bede mig om at faa den! indtil da, beholder jeg den!“

„Men det er min! Lissy har givet mig den! det er min! der er ingen, der kan tage den fra mig!“ Hun knugede den i Haanden

og rejste sig rede til den yderste Modstand, ligbleg og ophidset.

„Giv mig den straks! hører du!“ Grevinden var lige saa vred som Flory, da hun nu gik hen til hende.

„Aa, Floy!“ bad Margaret, der ikke holdt af Scener, „du faar den bagefter!“

„Nej! Nej! min Moders Billede sidder i den! jeg holder saa meget af den, og jeg beholder den!“

„Du vil alt saa ikke?“

„Nej!“

„Aa, Floy! giv Mama den!“

„Nej!“

„Flory, lad mig faa den!“ Grevinden talte ganske sagte, dæmpet og hurtigt.

„Nej!“

Det susede og sang i Luften! hun vidste i de første Sekunder ikke, hvor hun var, for det gik op for hende, at hun stod nede i Salonen. Hendes Stedmoders Haand var endnu løftet!

Flory havde for første Gang i sit Liv faaet en Ørefigen! for første Gang havde nogen slaaet hende, og Slaget gjorde hende aldeles rasende.

Margaret og Daisy græd forskræmte henne ved Klaveret,

Flory græd ikke! hun var saa hvid som et Lagen, Øjnene bleve helt sorte, hun sprang frem som et saaret Dyr! . . .

„Flory!“

Det var Hans Excellence, rolig, alvorlig!

Himlen maa vide, hvad hun havde gjort, hvis hendes Fader ikke var kommen.

„Gør, som din Moder siger!“ Hun saa' op paa ham! hans bestemte Ansigt beroligede hende mere end tusinde Ord!

Hun aabnede Haanden og lod Medaillonen falde! Hendes Fader tog den op, lagde den paa Bordet og gik. Hendes Stedmoder flyttede den over paa Flygelet og forsvandt, medens hun nynnede den Melodi, hun lige havde spillet.

Flory rev sig løs fra Margaret og Daisy, der deltagende vilde trøste hende.

Munden fortrak sig krampagtig, fordi hun ikke vilde græde. Hun styrtede ud af Stuen, ovenpaa, forbi James, der kom for at melde, at der var spændt for, forbi Mademoiselle Minet, der kom gaaende med Overtøjet paa for at hente Margaret!

„Hvad er der i Vejen, *fillette?*“

„Aa, Mademoiselle Minet! hold ikke paa mig! lad mig gaa! jeg kan ikke udholde det!“

Mademoiselle Minet spurgte ikke; hun mærkede, at der var noget rent galt paa Færde. Margaret fortalte hende under Taarer, hvad der var sket nede i Salonen. Margaret græd meget sjældent. Dels, fordi hun ingen Grund havde dertil, og dels, fordi hun blev misklædende rød, naar hun gjorde det.

Mademoiselle Minet blev vred! nu havde hun dog aldrig kendt noget lignende! slaa et af hendes Børn, et af de stakkels Børn, der havde gaaet saa meget igennem. Hendes

Naade kom gaaende gennem Forstuen, da hun og Margaret stode der; havde James ikke været der, havde hun ikke kunnet tie stille, men nu var James der, og da han gik, var Margaret der endnu, og hun maatte intet høre. Mademoiselle Minet raslede og fægtede med sin Paraply, da hun trak den op af Stativet. Det skulde ikke blive en lang Tur, hun vilde tilbage og trøste *filletten!* og saa lige i sidste Øjeblik kom Hendes Naades Kammerpige og bad Mademoiselle, om Mademoiselle vilde købe det og det til Hendes Naade! Mademoiselle Minet travede skummende ud i den anden Ende af København.

Florys ene Kind var blussende rød, ildrød og hævet, det saa hun i Spejlet; den brændte, den brændte endnu. Hun saa igen den loftede Haand, der blinkede af Diamanter og straalende Stene! hun vilde ikke taale det! ingen havde Lov til at slaa hende, hun kunde ikke bære det! Nu var det Krig paa Livet! Kinden brændte! den mishandlede Kind var hævet og rød! Hun fo'r ind i Soveværelset, hældte med et Plask alt Vandet op i Vandfadet, satte Kanden saa haardt i Gulvet, at den fik dybe Revner. Den fine, himmelblaa Kande med de mange forgyldte Ringe og hendes sammenslyngede Navnetræk, gik itu, næste Gang den blev fyldt.

Saa badede hun Kinden et Øjeblik! det kølede! det kølede saa vidunderlig dejligt et Sekund! Saa væltede Ydmygelsen, Vreden, Sorgen og Fortvivlelsen saa stærkt ind paa

hende, at hun blev ganske svimmel. Hun gispede efter Luft, blev ligbleg, udstødte et lille Skrig, styrtede ind i Skolestuen til sin gamle Ven, Sofaen! Hun kastede sig ned i den og brast i fortvivlet Graad.

Saadan var det at have Stedmoder! en ond, en slem, en forfærdelig Stedmoder, med haard Stemme, et grusomt Ansigt og hævet Haand! hun havde slaaet hende! slaaet hende! slaaet hende! hun vilde have Medallionen! den var hendes! hendes egen Mo'rs Billede sad deri! Billedet med de vemodige Øjne, der altid saa' kærlige paa hende. Hendes Moder holdt af hende! hendes Moder havde den blødeste Stemme og det kæreste Ansigt. Hendes Moder kaldte hende altid sit kære Hjertebarn, sin lille Pige, sin lille Fugl! saa tidt kaldte hun hende sin lille Fugl! „Hvor er Fuglen henne?“ sagde hendes egen Mo'r, „jeg kan høre den pippe, men ikke finde den!“ og nu havde hun ikke eet eneste Billede mere! det, der hang over hendes Seng var borte, det skulde males op! det var hende det samme. Maleriet havde været godt, som det var. Hvad brød hun sig om den døde Hare, de Østers og den halve Melon, der nu saa' ned til hende? Nu holdt hendes Fader ikke mere af hende! det saa' hun godt, da han sagde, at hun skulde gøre, som hendes Moder sagde, som hendes Moder ønskede! hun vilde have Medaillonen! hun tog den! den skulde findes! og saa græd hun igen, medens Hjertet hamrede, som om det skulde sprænges.

Var een, der holdt af hende. ligemeget hvem, kommen! havde Mademoiselle Minet eller Margaret, Bes eller en anden nu talt til hende, beroliget hende, trøstet hende lidt, været lidt overbærende og lidt kærlig, saa havde Flory givet efter som et Barn, der opgiver al Modstand. Men der var ingen, der kom. Ingen, der talte til hende, ingen!

Hun tørrede de forgrædte Øjne, strøg Haaret bort fra den brændende, virkende Pande, lukkede Døren op og gik. Hver Tanke smertede! hun havde kun een: at faa Medaillonen igen!

Paa Taaspidserne gennem Barnestuen! der var ingen derinde. Bes stod og strøg, Daisy kørte helt ude ved Hellerup, og Fräulein Qual syede inde hos sig selv. En Billedbog laa opslaaet midt paa Gulvet. Terrieren Sam strakte sig søvnig foran Ilden. Gennem Gangen ned ad Trappen igen! hun mødte Stuepige Anne, som hoflig gik til Side og medlidende saa' paa hendes blege Ansigt og røde Øjne! gennem det blaa og det gule Kabinet ind i Salonen.

Stuen var tom! hun stansede et Øjeblik paa Dørtærskelen, før hun gik ind! men der var ingen, ikke een eneste. Uret dikkede paa den lille indlagte Dragkiste, og hendes Hjerte hamrede stærkt. Stuen var varm og hyggelig. Vintersolen blinkede frem og tilbage paa Parketgulvets Terner og drillede Sølvfaunen, der tumlede med Delfinen i det ene Hjørne.

Delfinen blev kildet i Siden, og Faunens Horn lyste.

Hun smuttede hen til Bordet! hun rystede, hun aabnede Laaget paa hver enkelt lille, gammeldags Sølvtingest, der spejlede sig i den blanke, sorte Flade! Den var der ikke! Patchen var borte! men paa Flygelet maatte den være, der blev den jo lagt hen! hvorfor tænkte hun ikke straks paa Flygelet? hun lod Øjnene løbe over dets perlegraa, stukne Silketæppe! men det var tomt! der stod nogle hvide, ensomme Tulipaner i et gammeldags, funklende Krystalglas! ellers intet!

Den maatte være der! maaske inde i en af de andre Stuer! Hun gjorde kort omkring — og stod Ansigt til Ansigt med sin Fader!

Aa, Herre i Himlen! havde han blot talt til hende! havde han blot sagt eet eneste Ord! havde han kun set til hende!

Men det gjorde Hans Excellence ikke! han saa' hende ikke, talte ikke til hende, anede hende ikke! Hans Excellence rullede en Lænestol hen over de solbeskinnede Terner, satte sig i den henne ved Kaminen; tog en smal, lille, grønlig Bog frem, med et rødligt Hoved uden paa. Han læste to Sider, skar de næste op, ritch, ratch! med den lille gennemsigtige Papirkniv. Saa læste han videre i Bogen. Hans Excellence læste saa ivrig om det røde Hoved udenpaa, som anede han ikke, at hans Datter stod henne ved Portieren og haabede, haabede paa, at han ikke vilde lade hende gaa, uden at tale til hende. Hendes Fader

saa' ikke op, og Flory gik fra Modloshed over til Trods!

Og om Aftenen, da den sørgelige Dag endelig havde sneglet sig hen, sade de alle tre, hun, Mademoiselle Minet og Margaret omkring Bordet i Skolestuen! og hun kom til at tænke paa, at Margaret maatte vide, hvor Patchen var. Mademoiselle Minet sad stille og alvorlig! hun var ikke saa hidsig, ikke saa livlig og ikke saa talende, som hun plejede at være! stille talte hun Stingene til den sidste Dues sidste Vinge og den sidste Oliegren, der skulde pryde den fjerde Side paa hendes berømte Alterdug! Mademoiselle Minets gamle Moder var syg, og Mademoiselle Minet længtes efter at pleje hende. Men hun kunde ikke tage bort fra Flory, lige nu! det pinte hende at blive, men nu trængte Flory til hende, og kunde hun ikke undværes lige nu, saa maatte hun, saa maatte hun blive!

„Mag!"

„Ja, Floy! er der noget, du vil have, saa skal jeg nok hente det!" Margaret havde hele Dagen været meget sød og meget deltagende mod sin forgrædte Søster.

„Hvor er min lille Medaillon?"

„Din Medaillon?" udbrød Margaret, rædselslagen over, at den Historie endnu ikke var ude af Verden! Hun holdt af lutter Forbavselse op med at klippe, et Arbejde hun lige ivrig udførte med Fingrene og med Munden.

„Min Medaillon og min Kæde!"

„Vil du have den? det troede jeg ikke, du maatte!“

„Jeg vil bare vide, hvor den er!“ Flory rødmede helt op under Haaret.

„Mama sagde til Léonie, at hun skulde gaa ned og hente den i Salonen og komme op med den.“

„Hvor blev den saa lagt hen?“ Flory rødmede igen, opbragt over, at en af Tjenestefolkene og i Særdeleshed den vigtige, næsvise, uopdragne Kammerpige havde vendt og drejet, og naturligvis aabnet og undersøgt hendes Skat.

„Mama bad hende om at lægge den ned i Smykkeskrinet i Paaklædningsværelset!“

„Er du vis paa det?“

Ja, Floy! det hørte jeg! du kan nok forstaa, at Mama sørger for, at den ikke bliver ødelagt.

„Saa, Pigebørn! saml nu al Jeres Stads, saa Pigen kan komme til med det samme! hun maa være her om to Minutter!“ sagde Mademoiselle Minet, da Skoleuret fortalte, at Klokken var otte, og Fräulein følgelig vilde vise sig for at dække Bordet. Mademoiselle Minet hæftede hjerteløst Kanevasnaalen i Duens Øje og rejste sig.

„Maa jeg se det sidste, Mademoiselle?“ bad Margaret, der havde den bestemte Anelse, at Mademoiselle den Dag ikke vilde have sagt nej til noget som helst.

„Her, Margaret!“ Flory rakte hende Arbejdet.

„Dine Øjne er saa røde. min lille, kære

fillette!" udbrod Mademoiselle Minet. „Men du har ogsaa grædt mange, mange Taarer i Dag, dit lille Skind! jeg tro'r, du vil have godt af at bade dem med lidt Borvand! det er saa udmærket for alle Irritationer i Øjnene! det staar i en lille, blaa Flaske til højre nede i Medicinskabet, lige ved Siden af Salicylæsken og de røde Draaber! Der er tændt paa Trappen! Ikke i mit, men i det store Medicinskab uden for Paaklædningsværelset!"

„Jeg ved det godt! jeg badede selv Daisys Finger med det, da hun havde en daarlig Negl!"

„Den Gang Fräulein klemte hende! — den Due er noget af det mest bedaarende, Mademoiselle!"

Døren til Paaklædningsværelset stod paa Klem! Flory saa' det, lige da hun kom ned! hun glemte Medicin og Skab, tænkte kun paa, at hun vilde have sin Moders Billede igen, huskede kun, at ingen vilde holde mere af hende, fordi hun lod være at tage det.

Hendes Forældre vare ude til Middag. Léonie havde lige været inde i Grevindens Stue for at gøre i Orden. Hun havde lukket alle Skuffer; hun havde slukket alle Lysene i den svære, tiarmede Sølvstage, som en leende Negerdreng holdt hen for Toiletspejlet.

Maaneskinnet laa blaat, dæmpet og hemmelighedsfuldt over hans sorte Ansigt, strakte sig sitrende over Skindtæppet, spejlede sig i Vægspejlenes stille Vand og hang flimrende i de brogede Silkegardiners bølgende Garneringer.

Det var ikke til at undgaa at se det buede,

forgyldte, ciselerede Smykkeskrin. Det stod paa et Marmorbord ved Vinduet, lige i Maanelyset.

Hun aabnede det uden Støj, hurtig og forsigtig.

Der laa Medaillonen! allerøverst paa det hvide Plyds og samlede al Lyset i sin lille gyldne Flade.

Hun greb den med skælvende Hænder! stjal sin egen Skat! kyssede den, aabnede den forsigtig og saa' bedrøvet paa det mishandlede Billede. Hun holdt det hen i Maanestraalerne for bedre at kunne undersøge Skaden! — hørte en pludselig Støj — troede, at det var nogen, der kom, lukkede Haanden fast om Skatten, lod Laaget falde til — og flygtede forskræmt ud paa Gangen.

Negerdrengen stod og lo i Maaneskinnet med blændende, hvide Tænder, — det var ham, der havde ladet eet af Lysene falde.

SJETTE KAPITEL.

EN STRAFFEDOM.

Kun Daisy og jeg, Mama?“ spurgte Margaret en otte Dage senere, „maa Floy ikke komme med ned til Te?“

„Nej, Margaret! du, den lille og Mademoiselle Minet, ikke andre!“ Grevinden sagde ikke mere, og Margaret spurgte ikke. Hun kunde mærke, at hun helst maatte lade være!

„Det er kedeligt, at du ikke skal med Floy!“ sagde hun venlig, da hun var færdig til at gaa ned og stod inde i Barnestuen og ventede paa Mademoiselle Minet, der netop var i Færd med at hægte den brune.

„Næste Gang bliver det Miss Floys Tur!“ udbrød Bes trøstende, „det er saamænd ikke noget at sorge over. Jeg skal nok sorge for noget godt hos Mrs. Maham. Naar Miss Floy nu bliver gammel nok, saa kan hun selv invitere fremmede, naar hun har Lyst til det! det maa Miss Floy ikke være ked af!“

„Det er jeg heller ikke, Bes!“ erklærede

Flory kækt, „det er der ingen Mening i. Jeg vil helst være fri!"

„Vil du virkelig?" spurgte Margaret og gjorde store, forundrede Øjne, medens Bes gik ind for at give Daisy Sko paa.

„Ja!" Flory tegnede Krims-Krams paa Ruden og aandede det bort igen.

„Hvorfor, Floy?"

„Det ved du godt!"

„Nej!"

„Jo du gør, Margaret! men du kan ikke lide, at jeg siger det. Mademoiselle Minet venter vist paa dig!"

„Nej, det er mig, der venter paa hende! hvor er du dog underlig, Floy!"

„Ja! og dum, stædig, umulig, klodset, uartig, uopdragen! og mere endnu! det hører jeg hver Dag, saa nu kan jeg det endelig!"

„Floy dog!"

„Doven, lunefuld, vanskelig! men jeg vilde blot ønske, at jeg var død for længe siden! det er kedeligt, at jeg ikke var syg nok til at dø i Vinter før Jul! det er saa forfærdeligt at leve, naar ingen bryder sig om en!"

„Men det er der da mange, der gør. Jeg holder af dig! Daisy holder af dig! Papa holder af dig! Mademoiselle Minet holder af dig! ja! nu kommer jeg, Mademoiselle! Daisy! nu maa vi gaa!"

Flory satte sig ned i en Stol ved Vinduet, tog en eller anden lille, broderet Genstand, der skulde lyksaliggøre en eller anden, frem,

syede to Minutter, lagde Arbejdet ned i Vindueskarmen og gav sig til at tænke.

Tankerne vare ikke de gladeste, det saa' man hurtig. Tankerne vare snarere de sørgeligste! hun sukkede af og til, stirrede frem for sig og rystede paa Hovedet.

Flory saa' forfærdelig medtaget ud. Hun græmmede sig og skæmmede sig! Mademoiselle Minets smaa, grønne Piller gjorde ingen Virkning! Mademoiselle Minet maatte selv indrømme det. De borttog ikke de mørke Ringe, hun havde faaet under Øjnene. De gav hende ikke rødmussede Kinder. De gjorde hende ikke sund og rask. Mademoiselle Minet kunde have ladet Apotekeren beholde sine Piller. „Hun spekulerer for meget! hun tænker alt for meget," mente Mademoiselle. „Det bliver værre og værre! hvordan ender dette!"

Hun kunde ikke sove rolig om Natten! hun fo'r op den ene Gang efter den anden, bange, rædselslagen for noget, hun vidste ikke hvad. Bes sagde, at det var Mareridt! det var det maaske ogsaa; men saa var det et meget slemt Mareridt, for det blev fulgt af den forfærdeligste Hjertebanken, der varede til den lyse Morgen. Det var, som stod nogen bøjet over hende og stirrede paa hende med onde Øjne! det var, som sled nogen i hendes Hovedpude for at faa den bort! men Medaillonen laa under den! ingen maatte røre den, ingen maatte tage den fra hende. Hun græd, kæmpede og brødes i Søvne. Hun vaagnede i

den største Angst, badet i Sved. Mademoiselle Minet havde selv set det, da hun en Aften gik gennem Soveværelset! hun vilde lægge Puden lidt til Rette, vende den, fordi den var saa hed. Men saa fo'r Flory op og begyndte at bønfalde hende om at gaa, indtil hun endelig fik hende vækket og beroliget. Det var rigtignok godt, at Mademoiselle Minet lige havde købt en ny Flaske af de ufejlbare, røde Draaber!

Om Dagen lagde hun Medaillonen i sin øverste Kommodeskuffe mellem de fineste Lommetørklæder. Hun laasede Skuffen, saa' en Gang imellem til den, naar hun var alene og blev saa efter Haanden mindre og mindre forsigtig, eftersom Tiden gik, og ingen lagde Mærke til, at den var forsvunden.

Medens hun atter aabnede Skuffen, ilede Mademoiselle Minet sammen med Margaret og Daisy ned i Salonen.

Det vrimlede med Mennesker! der var en Summen, en Sværmen frem og tilbage, en Latter, en Støj og en Klirren med Tekopper!

Det var Daisys Skyld, at de ikke kom ind lige med det samme. Hun blev bange for den store, hvide Silkemynde, der laa lige indenfor Døren og gabede graciøst og slikkede sig om Munden med den lange, røde Tunge. Havde Mademoiselle Minet ikke taget hende i den ene og Margaret i den anden Haand, er der ingen Tvivl om, at hun straks var løbet sin Vej igen. Saa kom hun paa en eller anden vidunderlig Maade bort fra dem, den

dumme, lille Daisy! og blev staaende midt paa Gulvet og saa sig hjælpeløst omkring og lignede en lille, sød, hvid Prik i den store Stue. Endelig fik hun Øje paa dem og styrede fornøjet hen over Gulvet til dem! Men det var en lang Rejse, og Vejen var fuldstændig spærret af venlige Herrer og Damer, der alle vilde tale med hende, og vilde have at vide, hvor gammel hun var, og hvor gammel hun var, og hvor gammel hun var, og hvad hun hed, om igen og om igen! de sagde allesammen, at hun var en yndig, lille een, og det kunde jo være meget rart at høre! der var en ung Dame i blaat Silkeliv, der slet ikke vilde lade hende slippe. Hun fik hende hen i en Krog og spurgte hende, om hun kunde huske hende, og sagde, at hun havde set hende, da hun var en lille, bitte Pige og laa i Vugge, og hun sagde saa meget rart, at hun blev ganske flov og gav sig til at bide i sin lille Tommelfinger og sparke bagud med sin lille Fod. Saa kedede hun sig og vilde saa gærne over til Mag; hun gav den unge Dame i det lyseblaa Silkeliv et Kys; og da hun holdt meget af Børn, tog hun hende paa Armen og bar hende hen til de andre.

„Flory er ikke med?“ spurgte Lady Harrington, der sad henne hos Grevinden, „eller det er maaske mig, der ikke kan se hende!“ hun var saa ked af, at hun havde sagt det, for Emnet lod ikke til at behage hendes Værtinde. Smilet forsvandt fra hendes Ansigt, og hun slog lidt nervøst sin Vifte op og i.

„Nej, hun er ikke nede i Dag!“

„Vel ikke syg?“ spurgte Kammerherreinde Falstedt, hende med de otte Drenge, der var Margarets Rædsel, fordi de paa Bal altid inklinerede for hende paa een Gang, og regelmæssig sloges om hende alle otte inde i et af Sideværelserne. Det var ganske vist meget smigrende, men tillige højst ubehageligt og opsigtvækkende.

„Det tro'r jeg ikke! men derimod saa forfærdelig ulydig og vanskelig, at det næsten er umulig at tæmme hende!“ Grevinde Howard saa' saa haard ud det Øjeblik, at gamle Lady Harrington tvivlede paa, at det faldt hende saa besværligt. Hun havde nu sin egen Mening om den Sag og syntes ikke om Børnenes Stedmoder. Hans Excellences Hustru kunde hun godt lide, men hans Børns Moder holdt hun ikke af.

„Hils lille Flory, Mademoiselle Minet!“ sagde hun og tog Plads ved Siden af hende og Margaret. „Jeg havde glædet mig til at se hende i Dag, men det lykkes nok en anden Gang!“

„Jeg skal nok huske det, Lady Harrington!“

Den gamle Dame tog Afsked og kørte bort.

Om Eftermiddagen blev Mademoiselle Minet meget forundret, da Grevinden kom ind til hende i hendes Stue, meget vred og meget ophidset.

Om Mademoiselle Minet kunde tænke sig, hvor Medaillonen, den lille Medaillon, hun

havde taget fra Flory, var bleven af! den havde ligget i et Smykkeskrin i hendes Paaklædningsværelse. Hun havde selv bedt Léonie om at lægge den der! hun havde selv set hende gore det. Men nu var den der ikke! hun havde selv set den der, da hun tog et Armbaand noget efter, lige før hun tog ud! den var ikke i Smykkeskrinet! lige nu, da hun havde samlet forskellige Smykker, der skulde sendes til Reparation, havde hun opdaget det! om Mademoiselle Minet skulde have hørt noget om den, om Mademoiselle Minet skulde vide noget om dens Forsvinden?

Mademoiselle Minet anede intet! haarde Ord brændte hende paa Tungen, men de kom ikke længere! det kunde ikke gaa at ophidse Hendes Naade, hvis hun vilde tale med Flory.

Léonie blev kaldt ind! det foregik i Mademoiselle Minets lille Dagligstue. Léonie havde set Medaillonen, da hun gjorde Orden derinde. Léonie bandede som en Hedning paa, at hun ikke siden havde tænkt paa den, endsige rørt den!

Bes gav sig til at græde, da hun hørte, at der nu igen var noget slemt paa Færde! Taarerne kunde ikke nytte noget, men Bes ordnede Florys Haar og hjalp hende i en anden Kjole, hvis hun skulde blive kaldt ned i Salonen.

Men det blev hun ikke! hun havde Ro hele Eftermiddagen til at sidde og tænke! hun vidste ikke, at hun var opdaget.

Margaret laa paa Knæ inde i Barnestuen og hjalp Daisy med at tænde Lysene inde i Dukkehusets Dagligstue med stor Fare for at tænde Ild i sig selv, da hendes Moder pludselig aabnede Døren.

„Hvor er Flory?“

Bes var den første, der saa Hendes Naade, og hun blev ganske forfærdet over, at hun stod der i Barnestuen, et Sted, hvor hun ellers næsten aldrig kom.

„Miss Floy, Deres Naade?“

„Ja!“

„Miss Floy er maaske ude at spadsere!“ Bes rystede for sit Barn og havde gerne bortført hende, gemt hende i Lommen.

„Nej, Bes! det tror jeg ikke, hun er!“ Margaret saa' fra de lysende Vinduer hen paa sin Stedmoder og fra hende hen til Barnepigen.

„Det troede jeg!“

„Nej, det er hun ikke! før sad hun inde i Skolestuen og spillede, saa hun kan ikke være ret langt borte!“

„Er hun der endnu? løb ind og se efter, Margaret!“

„Floy! Mama vil tale med dig!“ Flory sad endnu ved det lille Skolestueklaver, men hun spillede ikke mere.

„Med mig, Margaret?“

„Ja, Floy! Mama sidder inde i Barnestuen.“

„Er hun d e r i n d e?“

„Ja, hun er!“

„Maa jeg gaa med?“ bad Daisy.

„Ikke nu! en anden Gang!“

Smaapigerne genoptoge deres Leg, og Bes hæklede Firkanter med mange Taarer og under mange, bange Anelser.

„Græder du, Bes?“ spurgte Margaret saa forbavset, som hun kunde blive.

Bes svarede ikke, hun forsvandt i en Fart og kom igen med straalende Ansigt.

„Jeg var bange for, at der var noget i Vejen!“ udbrød Margaret lettet. „Det saa' ud, som om du virkelig græd!“

Flory havde rejst sig op, da hendes Stedmoder kom ind. Hun blev staaende henne ved Klaveret og saa' paa hende. Det var første Gang siden hin Dag, at de mødtes. Siden hin skæbnesvangre Dag nede i Salonen havde de søgt at undgaa hinanden. Nu stirrede de paa hinanden mørke og fjendtlige.

„Luk Døren til Legestuen!“

Flory adlød og blev staaende stiv som en Pind.

„Jeg vil tale med dig!“

Hun rørte sig ikke.

„Kom herhen!“

Hun gik hen til Skolebordet, hvor Grevinden stod. Ansigtet var blegt, stivt og alvorligt. Hun saa' ufravendt paa sin Stedmoder, og hendes Stedmoder saa' ufravendt paa hende.

Først havde Flory været beklemt, tung om Hjertet; nu var hun modig, stiv, bestemt paa at kæmpe til det yderste. Hun rørte sig

ikke, stod som en Billedstøtte. Øjnene vare forskræmte.

Grevinden bar den samme Dragt, som hun havde haft paa ved Modtagelsen nede i Salonen. Hun havde haft for travlt med at finde den skyldige til at klæde sig om. Det var en sort, riflet Silkedragt med løst hængende For- og Bagbredde, med en lille tætsluttende spansk Trøje, overbroderet med Sølvsnore. Et sort Florsfichu kantet med brusende Silkebaand, der lignede Kruspersille og var oversaaet med blinkende, skinnende, sorte Pailletter, gik bredt ud over Brystet og var hæftet ned i Straaler med fire, store Diamanter.

„Jeg taaler ikke, at man trodser mig! jeg har altfor længe baaret over med dig, og nu er det forbi!"

Pailletterne dirrede! Pailletterne blinkede i Skæret fra Vinduet. Pailletterne skøde Lyn paa Lyn, gik fra sort gennem gult til rødt, og fra rødt tilbage til sort. Det var som om Pailletterne brændte! der var Ild i dem! sluk-kedes den ene, tændtes den anden . . .

„Nu har jeg taget mine Forholdsregler! nu har jeg sørget for, at det ikke sker mere! Jeg behøver jo ikke at spørge dig, om du tog Medaillonen, om du gjorde netop det modsatte af, hvad jeg havde sagt, du skulde. Du har været inde i mit Værelse, du har aabnet mine Gemmer og taget den, ikke sandt?"

„Jo!"

„Ja, naturligvis! enhver anden vilde have

skammet sig ved at trænge ind til mig som en Tyv!"

Pailletterne dirrede! Pailletterne dansede. skøde Lyn paa Lyn!

„Det er din egen Skyld, at jeg ikke kan leve sammen med dig! dine Søstre kom mig i Møde med aabne Arme, og du gør alt, du har gjort alt, fra det første Minut til nu, for at pine mig, ærgre mig, ophidse mig og ødelægge Livet for mig. Du vil ikke bøje dig, men du skal bøjes! din Fa'r er aldeles enig med mig i, at det ikke kan gaa, som det nu gaar!"

Pailletterne tændtes een efter een, og sluktes.

„Du maa sendes bort her fra Hjemmet!"

Pailletterne bleve stille som i Rædsel. De kunde ikke en Gang bæve!

„Du kan ikke blive her længere. Din Fa'r talte først om en engelsk Pension, men nu er det bestemt, at du skal til en Klosterskole i Frankrig! du taler saa tungt, at man ikke skulde tro, du havde haft en fransk Gouvernante, fra du var ganske lille. Der er Tale om forskellige Klostre, som Mademoiselle Minet har anbefalet!"

Pailletterne hang som taareløse Øjne, mørke og fortvivlede, fortvivlede og mørke.

„Saa er der ikke mere! din Fa'r mente, at vi kunde prøve endnu en lille Tid! men nu ved jeg, at det ikke kan nytte! Jeg kunde vel nok tvinge dig til at love Bod og Bedring, men det hjælper jo ikke. Jeg vil ikke have dig hjemme mere! maaske lykkes det Nonnerne

at faa Skik paa dig! jeg har opgivet det. Medaillonen kan du beholde. Jeg vil ikke se den mere for mine Øjne!"

Grevinden raslede ud med sine Pailletter og Diamanter.

„Floy, Floy! lille Floy!" kaldte Daisy.

Flory rørte sig ikke; hun hørte ikke, at der blev talt til hende. Hun stirrede frem for sig; hun hulkede krampagtig, uden at een Taare løb ned over de smalle Kinder.

SYVENDE KAPITEL.

DE SIDSTE DAGE.

„Endelig!“ udbrød Mademoiselle Minet, da Stuepige Anne bragte hende et Brev med fransk Frimærke, „endelig! Hvornaar kom det, Anne?“

„For et Øjeblik siden, Mademoiselle! Hans Excellence sagde, at det straks skulde bringes op!“ Anne fjernede sig, og Mademoiselle Minet brød Brevet op med Brodersaksen, læste det og blev meget alvorlig.

Mademoiselles gamle Mo'r var syg og længtes efter hende! hun længtes i den Grad, at hun ikke talte om andet, ikke tænkte paa andet, end at hendes Datter skulde komme hjem og se til hende.

Det var ikke sunget for Mademoiselles Vugge, at hun skulde tjene sit Brød mellem fremmede Mennesker, men hun maatte til det! Hendes Fader var død pludselig, og efter hans Død kom det frem, at han havde haft stor Gæld. Den skulde dækkes, og det lidt, der blev tilbage, blev an-

bragt i Panamaforsikringen. Saa en Dag ramlede det hele sammen om dem! Panamaaffæren slugte alt, hvad de ejede. Ikke een Hvid blev tilbage! og saa rejste Mademoiselle Minet fra Frankrig, fik Plads i Ministerens Hjem, blev der som Opdragerinde, da Grevinden døde, og underholdt nu sin gamle Moder, der boede i Paris.

„Jeg maa hjem!“ sagde Mademoiselle Minet, „jeg kan ikke blive længere! nu naar Flory kommer bort, saa kan det vel nok gaa! saa bliver det alligevel mig og ikke Léonie, der kommer til at følge hende til Boulogne. Nu skynder jeg mig ned og taler med Hans Naade, inden han tager bort!“

Mademoiselle Minet tørrede Øjnene, læste Brevet igennem endnu en Gang, gned Øjnene, der bleve ved med at løbe over, aldeles forfærdelig med Lommetørklædet og ilede gennem Barnestuen i en saadan Fart, at Flory, Bes og Fräulein alle saa' op.

Fräulein stablede den ene Bunke Linned efter den anden op foran Bes, der med Briller paa Næsen omhyggelig undersøgte Mellemværk, Broderier, Blonder og det Nummer, *16!* der efter Nonnernes Opfordring og Klostrets Reglement skulde broderes paa Elevernes Tøj foruden deres fulde Navn. Flory sad og saa' ligegyldig paa dem begge.

„Bare det ikke er ny Ulykker!“ sukkede Bes, da Mademoiselle Minet forsvandt uden at stanse, uden at tale, uden en Gang at klappe Flory paa Kinden.

„Ulykker er en Gave fra Herren!“ mumlede Fräulein Qual. Bes blev ærgerlig og sendte hende ind i Skabværelset efter en ny Bunke Linned.

„Vi to kommer til at følges ad, Flory!“ sagde Mademoiselle Minet, da hun en Tid efter kom op sammen med Margaret. „Jeg rejser ogsaa til Frankrig!“

„Madame Minet er syg, og Mademoiselle vil gerne passe hende!“ forklarede Margaret alvorlig.

„Men det kan godt trække meget længe ud, og derfor mente Grevinden, at du hellere maa faa en ny Lærerinde!“

„Men kun, medens De er borte, Mademoiselle, ikke længere?“

„Det kan jeg ikke svare for, Marguérite!“ Mademoiselle Minet vidste godt, at hun ikke kom tilbage, men det gjorde hende ondt at sige det. Hun kom saamænd ikke mere til Danmark. Grevinden greb Lejligheden til at blive af med hende med en saadan Iver, at hun straks forstod, hun bar Nag til hende, fordi hun ved et Par Lejligheder var traadt i Skranken for Flory. Nu kunde Grevinden blive hende kvit! Mademoiselle vidste det!

„Paa Mandag rejser Floy!“ sukkede Margaret.

„Ja, det passer bedst! jeg har en Mængde Ærinder, som jeg skulde have besorget i Eftermiddag! du ser elendig ud, Flory! jeg tro'r, jeg tager dig og Marguérite med ud!“

„Jeg vil helst blive hjemme!“

„Men det maa du ikke; det er der ikke Tale om! luk Bogen, og kom saa! du er rædsom ufornuftig, *fillette!* blive inde en hel Dag, kom min lille Flory! du skal se, at du vil have godt af den friske Luft!“

En Timestid efter kørte Vognen ud af Porten med Smaapigerne og Mademoiselle Minet. Bes gik nedenunder med nogle Forklæder, der skulde presses ud, og hviskende lettede hun sit Hjerte for Mrs. Maham, der lige var kommen ned fra sit varme, gloende varme Værelse, hvor Pelargonierne blomstrede som i et Drivhus, og hvor Kopperne sloges om Plads paa Kommoden.

„Det er dog ikke til at forstaa, at de tør sende det Barn ud i Verden paa egen Haand! hvad er femten Aar, Mrs. Maham? ingen Ting! Miss Floy er et Barn endnu, Gud velsigne hende, det lille Skind. Al den Jammer og Elendighed tænkte man ikke paa, medens Hans Naades forrige Hustru levede! bare de ikke tager Livet af hende, de katolske Nonner!“

„Det gaar nok! Da John, — De kan nok huske John, min Nevø? — da han skulde til Vestindien og Italien og alle de sydlige Lande første Gang, saa var han saa beklemt, siger jeg Dem. Og saa kom han tilbage med den dejlige Marmortøffel til Uret, som hænger paa Væggen. Saadan noget skal man ikke sige.“

„Men Miss Floy er saadan en lille Pige, og ikke en Mand. Gud, Mrs. Maham, hvor hun sørger! hun er jo ikke af dem, der kommer saa meget frem med det, men hun er

saa ked af det! jeg har baaret dem alle paa Armene, saa jeg maa da kende dem. Send lidt Æblemos op til i Aften, Mrs. Maham! det holder hun saa meget af; men hun har ingen Appetit; hun rører ikke Mad, naar man ikke ligefrem nøder den i hende!"

Bes gik op paa Loftet og søgte Kufferter frem, der kunde passe til Florys Garderobe, og imedens kørte Vognen fra Urmagerens dikkende, kukkende, klirrende Butik hen til Blomsterhandler Ahrens i Strandstræde.

„Vil I med ind, Pigebørn?"

„Jeg vil gærne! der er saa rart derinde, og det er kedeligt at sidde og vente i Vognen!"

„Saa kom ogsaa du med, Flory! Ventetiden er altid lang. Jeg skal for Resten kun have en Krans til Maurices Grav."

Pigebørnene kendte godt Maurice! de vidste nok, hvem Maurice var. Maurice var den unge Mand paa Billedet, der hang i Mademoiselle Minets Stue over Skrivebordet, indfattet i en bred Ramme og omgivet af en falmet Orangekrans.

De kunde ikke sige, om det var sandt, men der hviskedes om, at Herren paa Billedet skulde have været Mademoiselles Mand, dersom han ikke var død pludselig nogle Dage før Bryllupet. Han boede i Danmark, den Gang hun kom fra Frankrig, og saa døde han efter en elleveaarig Forlovelse, der begyndte, da Mademoiselle Minet endnu var

en velhavende Pige. To Dage før Bryllupet døde han.

Der var nogle, der paastode, at Mademoiselle havde hele sit Udstyr liggende urørt i den store, sorte Kiste med det røde Tæppe, bag Klaveret, og at hun en Gang imellem aabnede den, naar hun var ene. En Gang, da Lissy var en lille Pige og endnu gik i Skole, kom hun styrtende ind i Mademoiselles Værelse uden at banke paa. Mademoiselle skændte ikke, fo'r ikke op, blev ikke vred. Hun laa foran den sorte Kiste, der stod aaben. Hun tog sine Skatte op, een efter een, og saa' beundrende paa dem alle. Der var fine Kander, fine Kaffekopper, Lamper, Fade, Linned og mange, mange andre Ting. Lissy forstod den Gang ikke et Ord af det hele, hun beundrede alt og forelskede sig særlig i et lille Chokoladestel med de Blomster, man kalder „Marie Manchetter"; de vare saaede overalt sammen med Bregneblade. Det forærede Mademoiselle Minet hende, da hun blev gift.

Lissy havde aldrig talt til nogen, om hvad hun havde set, og det eneste, som de interesserede havde at holde sig til, — for Mademoiselle Minet selv nævnede det aldrig —, var, at hun somme Tider tog ud paa Garnisonskirkegaard med en mægtig Krans i meget daarlig Humør, og at hun kom tilbage uden Krans, men med det samme Humør.

Bevares! hvor stolte bleve ikke den rare Blomsterhandler Ahrens og hans lille, skæve Kone ved at se Mademoiselle Minet og begge

Komtesserne. Hvor glædede det dog Blomsterhandler Ahrens og hans lille, skæve Kone, at Mademoiselle Minet mente, at Hans Excellence havde været tilfreds med de seks, store Sølvjardinièrer, som vare saa indbuede og udbuede og havde saa mange Krinkelkroge, at det næsten var umuligt at faa noget til at passe deri. Bevares! hvor ondt gjorde det ikke Blomsterhandler Ahrens lille, rare Kone, at ingen af Komtesserne havde set den dejlige Kurv Nelliker og Roser, som Hans Excellence i Vinter, for henved et Par Maaneder siden, sendte til Paris. Hvor kedeligt var det ikke for Gartneren paa Bechersdorf, at alle de lyserøde Roser slog fejl! Bevares! nu havde Blomsterhandler Ahrens og hans lille Kone nær glemt at vise Komtesserne og Mademoiselle Minet den dejlige Syrenkotillon, som Baron Bille havde bestilt til Mandag Aften. Kammerherrens skulde i Aften have Magen til den, monteret paa lyserødt Fløjl. Grevinde Howard skulde nok med, det sagde Jomfruen, der kom for at hente Grevindens Violer. Den Kotillon var noget af det mest moderne; Komtesserne maatte endelig se den; „min Datter har selv pyntet den!“ Bevares! hvor var „min Datter“ undselig, nydelig og lille, da hun kom ind med den.

Det var rigtignok heldigt, at Mademoiselle Minet var kommen netop i Dag efter en Krans af La France-Roser og Rødbøg. I Morgen havde baade La Francerne og Bøgeløvet været

udsolgte, og de fik først nyt ind igen paa Onsdag! Det var en Glæde for Blomsterhandler Ahrens og hans lille Kone, at de altid kunde skaffe, hvad Folk ønskede, at de altid kunde tilfredsstille deres Kunder. „Min Datter“ bandt; Blomsterhandler Ahrens snakkede og plukkede, hans Kone nippede og talte.

Hvor kunde de dog glemme at byde Komtesserne en Stol? hvor høje vare ikke Blomsterhandlerens Stole? og hvor tung blev man ikke i Hovedet af den megen Duft, megen Farve, megen Varme, der var i hans lille Butik.

Hvide, gule, brune, gyldne, røde, sorte Krysantimum, smaa og bløde, store og stive; snerene Liljekonvaller, artige Vintergækker, bævende Venushaar, kluntede Pelargonier, skælvende Mandelblomster, rødmende Roser, duftende Heliotroper, vemodige Stedmodersblomster, ranke Sværdliljer og poetiske Vinterasters trængte sig sammen i Vinduerne, med Dugperler fra Vandet, der rislede ned over Ruderne, og aandede duftende i den drivhusvarme Luft.

Der var saa mange Ting at ordne, saa meget at tænke paa. Mandagen nærmede sig med hastige Skridt, Afrejsen drog uhyggelig nær frem.

Bes var færdig med Indpakningen. Der manglede intet. Alle Florys Skuffer stode tomme, Skabet med, Reolerne med! Bes gik bedrøvet rundt uden at kunne trøste Margaret, uden at kunne trøste stakkels, lille Daisy, der

ikke veg fra Flory, men fulgte hende i Hælene, hvor hun gik og stod.

Den ene Kuffert efter den anden blev baaret ned i Forstuen; den var stuvende fuld af dem. Tjener Charles gik rundt med et Blækhus i den ene og et omvendt Penneskaft i den anden Haand. Han skrev med upaaklagelig Rundskrift, hvor det kunde anbringes, Florys Navn og „Maria Venindernes Kloster". „Maria Venindernes Kloster". Boulogne. France.

„Hans Excellence vil gerne have Jer ned til Middag i Dag!" sagde Mademoiselle om Søndagen. „Klokken seks en halv! Hvordan gaar det med Flory, Bes?"

„Kendte man hende ikke, skulde man ikke tro, hun sørgede over det, men hun gør det alligevel, Mademoiselle Minet! jeg kunde græde Blod, naar jeg tænker derpaa. Hun kan ikke hjælpe sig selv, og saa skal hun saa langt bort. Det er kun godt, at det „Veninde" Kloster ikke er i Paris, den hedenske By med de mange Vogne!"

„Jeg tro'r ogsaa, at hun vil have godt eller bedre af den friske Bjergluft i Boulogne end af Pariserluften! Doktoren advarede jo ogsaa Hendes Naade mod at sende hende dertil!"

„Det er, ligesom du skulde være Soldat, Floy!" udbrød Margaret modløs med et dybt Suk, da de klædte sig paa til Middag, noget, hun under alle andre Omstændigheder satte uhyre

Pris paa, fordi det skete saa sjældent, og fordi man skulde være meget fin. „Soldaterne har Nummer paa Tøjet, og det har du med. Det er underligt, at der ikke skal staa et rødt *16* paa Hatten!“

„Det er broderet paa Foret!“

„Ja, og paa Kraver og Lommetørklæder!“

„Det er ligesom en Uniform. Det er da rart, at den er pæn! jeg kan godt lide saadanne riflede, sorte Kjoler med stive, nedfaldende Kraver og hvide Sløjfer foran og paa Haaret. Skulde du nu gaa med røde Strømper og lilla Støvler, og gule Kjoler og grønne Bælter, saa var det ikke til at udholde!“ Margaret var fortvivlet over at skulle af med Flory, fra hvem hun aldrig før havde været borte mere end et Par Timer ad Gangen. Det var eet af de eneste Lyspunkter, hun kunde finde, dette med den pæne Uniform; men det trøstede hende ikke. Hun havde saa mange Gange forsøgt paa at tale Florys Sag, men det nyttede ikke, skønt hun med største Veltalenhed fortalte, hvor bedrøvede alle vare.

Det blev ikke nogen munter Middag den Dag! det blev den mest forstemte Middag, man kan tænke sig.

Flory spiste ikke, men hun sad og nippede til Vinen og forsøgte paa at holde de Taarer borte, som blændede hendes Øjne, ved at tænke paa glædelige Ting. Hans Naade gjorde et eller to Forsøg paa at konversere

Mademoiselle Minet, der var for bevæget til at kunne tale. Jo, det var et udmærket Kloster! „Maria Venindernes“ Kloster var meget kendt i Frankrig, havde Filialer overalt. Moderklostret laa i Avignon. Kun de bedste Familier sendte deres Børn til „Marias Veninder“. Pensionsanstalterne vare i Reglen overfyldte, Publikum var mere blandet, der var altid saa mange Udlændinge!

Grevinden sad og saa' op paa Krystalkronens funklende Prismer uden at tale. Margaret var forstemt. James slog fire gamle Meisnertallerkener itu og blev meget flov.

Mademoiselle trak sig tilbage med Pigebørnene.

„God Nat, Papa!“

„Jeg følger dig ud i Morgen Formiddag. Du skal først rejse Klokken tolv!“

„Skal De ikke i Seng nu, Miss Floy?“ spurgte Bes, da hun kom tilbage fra Daisys Sovekammer. „Miss Margaret sover allerede!“

„Om lidt, Bes!“

„Skal jeg ikke sidde inde hos Dem i Aften?“

„Aa nej, Bes! jeg vil helst være alene.“

„Jeg kalder i Morgen tidlig henad ni, før behøves det ikke! det er bedst, De hviler rigtig ud til den lange Rejse. Gud velsigne Dem, Miss Floy, mit kære Barn! det bliver ikke nemt at undvære Dem! men De kommer nok snart tilbage!“

„Om halvandet Aar! ikke før!“

„Det er en lang Tid“, sukkede Bes for sig selv. „I halvandet Aar kan der ske mange Ting. Nu skal jeg tænde Lampen.“

„Jeg vil helst være i Mørke, Bes! Tak!“

Flory satte sig paa en Stol i Soveværelset lige henne ved Døren, der stod paa Klem ud til Trappen. Hun ventede paa sin Fader. Hun maatte sige rigtig Farvel til ham. I Morgen var alle de andre der! i Morgen talte hun maaske ikke eet Sekund alene med ham.

Det blæste stærkt den Aften. Vinden fo'r gennem Palæets mange Krinkelkroge, ruskede i Vedbenden, der dækkede Gaardmurene. Lygten klirrede. Kastanjetræerne udenfor Vinduet jamrede og knagede. Man kunde ikke høre Springvandet plaske nede i Gaarden, knap nok Regnen, der slog mod Ruden.

Det var koldt at sidde ved den aabne Dør; ogsaa farligt, for Mademoiselle Minet rumsterede endnu inde i sit Værelse! · hun kunde komme hvert Øjeblik.

Der er nogen, der kommer gaaende helt nede paa første Sal! de kommer nærmere og nærmere! men det er ikke Hans Excellence; det er en, der tripper ganske let! to, der trippe ganske let. Stuepige Anne og Kate.

„Gaa stille!“

„Hys!“

En Dør bliver aabnet, og Bes' Stemme siger: „Le ikke, Anne! Børnene skulde da ikke gerne vækkes.“

Andre komme gaaende, men ingen stanser. De gaa hojere op.

Hun bliver saa træt, at hun maa lukke Øjnene.

„Floy!“

Hun fo'r op lysvaagen. „Er det dig, Papa?“

„Er du ikke gaaet til Ro endnu? alle de andre sover, men jeg har arbejdet til nu! da jeg gik forbi, hørte jeg Doren knage.“

„Du maa ikke være vred paa mig, Papa!“

„Nej, min Pige, det er jeg ikke! kun lidt skuffet . . .“

„Ikke skuffet, Papa!“ bad hun grædende. „Du maa ikke sige, du er skuffet over mig, det er, ligesom du var bedrøvet! aa! det bliver saa forfærdeligt at rejse fra Jer!“

„Men jeg mener, at du vil have godt af at komme ind under ny Forhold, Floy! troede jeg det ikke, var jeg ikke gaaet ind paa at sende dig bort, min Pige. Men du skal se, det er det eneste rigtige! du kan jo snart komme hjem igen!“

„Naar du bare vil blive ved med at holde af mig! naar du ser vred ud, er jeg bange for, at du ikke gor det.“

„Vist saa! nu maa du være rigtig fornuftig og sod og ikke græde mere. Græder du saadan i Morgen, bliver din Moder ked af det. Du er altid min lille Pige, Floy! du maa aldrig tænke, jeg ikke skulde holde af dig! det gor jeg naturligvis!“

„Farvel Papa! kys mig.“

Ingen i Verden holdt mere af Hans Excellence, end Flory gjorde! der var kun een i Verden, han holdt mere af.

OTTENDE KAPITEL.

FLORYS REJSE, FATALITETER OG ANKOMST TIL „VENINDERNES KLOSTER".

„Vi naar aldrig Frankrig, Flory!"

„Aa jo, Mademoiselle Minet, det gør vi saamænd nok!"

„Saadan ser det ikke ud! dødtræt af at rejse til Korsør og ligbleg paa Halvvejen til Kiel! tag dig sammen, *fillette*, stram dig dog lidt op, gør dig Umage for at være rask! det nytter ikke, at man bare tænker paa Længsel og Sorg og Daarlighed! er du saa træt, min Skat? du ser elendig ud."

„Men jeg har det godt, Mademoiselle Minet," forsikrede Flory. „Jeg ser maaske ikke saadan ud, men jeg fejler ikke noget." Hun laa indpakket i Sjaler og Plaider og Aftenkaaber og Rejseslag henne paa Sofaen i en af Kahytterne paa Kielerdamperen. Mademoiselle Minet dækkede med omhyggelig, generende Kærlighed ogsaa Næsen til med et skotskternet Silkesjal, rodede ivrig rundt efter Billetterne i Haandkufferter, Tasker, alle andre Steder,

end hvor de vare, indtil Flory endelig opdagede dem i een af de mange, løjerlige, smaa, tilknappede Lommer, hvormed Mademoiselle havde smykket sin Rejsedragt.

„Lad mig saa faa alle Blomsterne, Flory! du faar naturligvis ondt i Hovedet af dem, naar du saadan hele Tiden lugter til dem. Af hvem fik du de dejlige Roser?“

„Roserne af Papa; Nellikerne af Legationsraadinden, de røde Tulipaner, de blegrøde der, af Lady Harrington, Violerne og Venushaarene af Margaret og lille Daisy, Syrenerne af Løjtnant Hawthorn og de andre af Baronessen!“

„Det var rart, at der var saa mange ude paa Stationen, da vi rejste!“ tænkte Mademoiselle Minet, da hun gik op paa Dækket. „Saa var det lettere for hende at sige Farvel til de andre. Hun græd jo ikke, før da hun sagde de sidste Ord til Daisy! de klamrede sig til hinanden, de to smaa, stakkels Piger; jeg kunde ikke lide at trække Flory op i Kupeen, og jeg kunde godt se, at ogsaa Hans Excellence var tung om Hjertet. Men jeg begriber ikke Hendes Naade! at hun kunde staa der og tale og smile og le sammen med Baronessen, da Toget gik! og jeg har sagt saa mange Gange, at Flory ikke kunde taale at rejse saa længe uafbrudt. Men det gjorde ikke noget! jeg er glad for, at jeg har skrevet til Direktør Toté i Hamborg, at vi overnatter der!“

Mademoiselle Minet var igen nede i Kahytten og purrede Flory ud.

„Hvor skal jeg hen?“

„Op og spise Middag!“

„Middag?“

„Ja! man spiser ogsaa paa Rejser, og nu er det netop din Spisetid.“

Ved Middagsbordet kom Flory til at sidde indeklemt mellem en svær, gammel Herre, der fortalte, at han rejste for sin Sundheds Skyld, og Mademoiselle Minet, hvis Ansigt udtrykte den mest levende Misbilligelse med den tyske Opvarter, der, i fuldstændig Uvidenhed om de Følelser, han vakte, i Særdeleshed helligede dem sin Opvartning. Han snød dem bagefter ganske forskrækkelig, men Mademoiselle Minet vilde ikke parlamentere med en Tysker. Der var ogsaa ved Bordet et Par Herrer, der lignede Kunstnere, og som bagefter sade oppe paa Dækket og malede Maager og Vand; der var et Par nygifte; der var en engelsk Dame, tunghør og lille, og en gammel, venlig Frue med sin Selskabsfrøken. De sade hele Tiden og smilede til hende, og bagefter kaldte de hende hen til sig. Den gamle Dame, der havde hvide, blanke Ørekrøller, gav hende sit Kort og fortalte, at hun skulde til Rivièraen, og sagde, at Boulogne var saa dejlig en By, at hun maatte være glad over at skulle dertil. Boulogne laa omgivet af Klipper, bygget paa Bjerge ud mod Strædet ved Calais, saa Bølgerne sloge mod Kysterne. Den gamle Dame fandt, at Flory saa træt ud, at hun saa be-

drøvet ud, men det var heller ikke saa nemt at rejse fra sit Hjem! hun syntes, at Flory skulde overnatte i Hamborg eller i Køln, men helst i Hamborg. Det fandt Flory med, og hun blev meget glad, da hun hørte, at hun skulde det, og meget overrasket, da ingen havde talt om det før.

Efter Middagen blev hun installeret oppe paa Dækket, hvor der var svalt og rart. Ingen talte til hende. Mademoiselle Minet var tavs. Hun sad for sig selv og tænkte. Hun tænkte paa saa mange, mange Ting, baade de, som havde været, og de, der skulde komme. Og Længslen efter dem, hun havde forladt, dæmrede frem, var der allerede, laa paa Bunden af hver Tanke, tittede frem overalt.

Skibet skød hastig frem over Bølgernes smaa, svajende Skumrygge, indtil Kiel, blinkende med tusinde Lys, steg frem gennem Mørket, der var fyldt med Dampens flygtende, hvide Skygger.

Fra Skib til Toldsted, fra Toldsted til Banegaard, fra Banegaarden med Iltog til Hamborg, og i en rumlende Vogn, med træt Hoved, brændende Øjne og sorte Hænder, gennem den hele By, ud til Altona til Direktør Totés Hjem. Til Direktør Toté, der var Direktør for et eller andet fransk i Tyskland.

Har der nogensinde været saa venlig en hvidhaaret, lille, fransk Direktør, som Direktør Toté? har der nogensinde været saa tyk og saa rar en Frue, som Direktør Totés? har der

nogensinde været saa snurrig en lille Villa, som Direktør Totés? har der nogensinde været saa hyggelig en Dagligstue med saa mange Fugle, saa mange Blomster, saa meget Nips og saa mange Kager paa et rundt Salonbord? har nogen Ild blusset saa lystig i nogen Kakkelovn? har nogen Kat snurret saa muntert og saa velvillig, som den i Kurven med det broderede Tæppe, henne ved Vinduet? og har noget Ur dikket saa opmuntrende, som det, der, paa Direktør Totés Tobaksbord, under en mægtig Glaskuppel, blev bevogtet af en Ridder med rød Baret, himmelblaa Bukser og forgyldte Sko?

Al den Venlighed, Passiar, Miauen, Pippen, Snurren, Blussen og Dikken, gjorde een saa godt, naar man kom ude fra Kulde, Mørke og en rumlende Karet med lavt Loft, der knækkede Fjeren paa ens Hat. Intet kunde være bedre, naar man havde rejst den hele, lange Dag. Man maatte føle sig hjemme i den snurrige Villa; man kunde ikke andet.

„Vi blev saa glade, da vi hørte fra Mademoiselle Minet, eller Gabrielle, som vi kalder hende. Hun har jo været saa længe hos Dem i København, at det er, ligesom vi kender Dem allesammen. Dem har hun nu altid talt saa smukt om. Da Maurice døde, vilde vi gærne have, at hun skulde komme tilbage til os og bo her; men hun sagde, at hun kunde ikke. Maurice, vor eneste Dreng og vort eneste Barn, døde jo, lige for han skulde giftes med Gabrielle, og det var en

slem Tid for os alle at komme over. Men den Gang var De saa lille, Komtesse Flory! De kan vist næppe huske det! Gabrielle taler aldrig om det. Hun kalder mig aldrig Svigerfader, undtagen naar vi er ene. Ellers er det „Direktøren“. Maurice var opkaldt efter sin Onkel, Billedhuggeren i Danmark. Det var en flink Dreng, kan De tro.“

„Skal Komtessen til Paris?“ spurgte Fru Toté, da hun lidt efter kom ind igen sammen med Mademoiselle Minet.

„Til Boulogne.“

Komtesse Flory taler jo godt Fransk, rigtig godt! og dog,“ sagde Direktør Toté og saa' meget oplivet ud, „dog er jeg overbevist om, at hun ikke forstaar mig, naar jeg nu siger:

Il a tant plu,
qu'on ne sait plus.
qu'el est le jour,
qu'il a plus plu.
Mais c'est surplus,
s'il eut moins plu,
il est certain,
que ça m'eut plus plu.“

Flory kunde se paa hans Ansigt, at hun vilde glæde ham ved at sige, at hun ikke forstod det; og det var ikke saa underlig, om hun ikke havde gjort det, for det blev sagt i en forbavsende, rasende Fart. Til Fru Totés Fryd, Direktørens Henrykkelse og Mademoiselle Minets Forargelse svarede hun, at hun

kun vidste, det var noget om, at det regnede for meget.

„Det tænkte jeg nok!“ lo han henrykt. Jeg har mange af den Slags smaa Ting; det morer mig at samle paa dem!“

Han tog en lille Bog op af Lommen, aabnede den og vedblev ufortrøden:

Peter Piper picked a pack
of pickled pepper!
Well! if Peter Piper picked a pack
of pickled pepper,
where is then, that pack
of pickled pepper,
Peter Piper picked?

Naa saa Komtessen forstaar det omtrent, men ikke ganske? Jeg har ogsaa en dansk:

Jeg har hørt sige, at du siger,
jeg siger: jeg siger, til alt, hvad jeg siger!

men den er saa lang; vi maa hellere vente til i Morgen med den! Nu skal vi se de dansende Dukker! hvor er de dansende Dukker henne?“

„Vent dog, til vi har spist?“ bad Fru Toté.

„Vent dog til i Morgen tidlig!“ sagde Mademoiselle Minet, der sad og skar sin Appelsin itu paa den pæne, men vanskelige Maade, der ender med at gøre Skallen til lutter nydelige Egeblade. „Jeg er bange for, at hun skal blive overtræt!“

Men Dukkerne kom frem og dansede uimodstaaelig morsomt. Det bedste var dog

den gamle Direktør, der fandt det saa interessant, at han næsten ikke kunde holde op igen. Han bød hende en Cigaret, der var en Atrap og indeholdt en forgyldt Saks og en Blyant, der igen havde fire mikroskopiske Chokolademus inden i sig. Derpaa viste han hende nogle Kugler, der altid rullede og sprang, lod hende se noget, hun aldrig havde anet, der var til, nemlig det, man kalder Kinoptikonsbøger eller „levende Billeder“, forærede hende brægende Gibslam fra Dijon, og gav hende saa Lov til at spise. Fru Toté overlod hende til en lyseblaa Jomfru, med pibet Kappe og struttende Forklæde, og denne førte hende gennem en lille Gang, gennem smaa Stuer, op ad en lille Trappegang til et lille Værelse, der lugtede af rene Gardiner. Der var en lille Stol, en lille Servante, en lille Seng med blaa Sløjfer og et mægtig Billede paa Væggen, som forestillede Chikagos Udstilling set i Fugleperspektiv.

Videre den næste Dags Aften efter en Mængde Vers, Dukker og godmodige Løjer, videre med Nattog til Køln. Videre i den graa Morgenstund fra Køln med Iltog til Bryssel, gennem Tunneller i en forfærdelig Støj, forbi Byer og bugtede Floder, en halv Dags Rejse i Ardennernes dejlige Bjerge under straalende Himmel! Ny Billet i Bryssel! frygtelig Hastværk! megen Træthed, og rigelig Tid! Med rumlende Godstog i franske Waggoner! videre og videre! ud af Belgien! ind i Frankrig! ned til Grænseftersyn i en bidende Kulde.

Op, naar det er forbi, op, naar der ringes efter en halv Times Ophold i en mørk Ventesal i Selskab med drukne, tyske Matroser. Videre med Kufferter, ingen kan lukke! videre, videre! Man tænker næppe! Ordene gaa i Takt med Vognenes uforanderlige, regelmæssige Koncert. I Lille en Kop Te, der ikke bliver drukket; videre i Timevis! videre, videre! Forbi Calais, medens Stormen suser om Toget. Hovedet bliver tungere og tungere! Regnen pisker ned! videre, videre! indtil man vaagner ved et voldsomt Ryk, en djævelsk Piben, og Toget buldrende farer ind til Boulognes glasoverbyggede Station.

„Jeg kan ikke forstaa, at ingen af Nonnerne er her for at tage imod dig. Det var en Aftale, at den lukkede Vogn skulde komme ved Stationen til Ni-Toget. Om syv Minutter gaar mit Tog til Paris, og følger jeg dig, naar jeg ikke at komme med det. Det næste gaar først i Morgen Formiddag! men nu tager jeg en Vogn til dig og siger Besked om dine Kufferter. Du skal saa bare sætte dig i Vognen og lade dig køre til Klostret! men er du ængstelig, skal jeg nok følge dig.“

„Det er jeg ikke, Mademoiselle Minet. De maa endelig tage af Sted i Aften!“

„Det tænkte jeg nok, min egen Skat! denne Vej! man er helt blændet af alle de Lys! om jeg begriber Nonnerne! men de har maaske ikke faaet det Brev, du saa mig skrive! Her er kun Drosker, men vi maa

tage een af dem! Sikken en dejlig, frisk Søluft! Pas paa din ny Ruslæders Kuffert! lad den ikke komme ud af din Haand! Farvel, min egen, lille Pige! mit kære Barn, min lille Floy! nu maa du ikke græde! saa kan jeg ikke holde ud at gaa fra dig."

„Hvornaar kommer De og besøger mig, Mademoiselle?"

„Ikke græde! ikke græde! snart, Flory! meget snart; saa hurtig, jeg kan! Du skriver to Ord i Morgen tidlig paa Brevkortet, jeg gav dig. Du kan bare sige til een af Pigerne, at det skal i Postkassen. Navarinpladsen. Pensionen paa Navarinplads, Nummer otte!"

„Det ved jeg godt, Frøken!" sagde Kusken, der var meget tyk og meget velvillig. Det er mig, som kører for de unge Damer efter Ferien!"

„Husk at give ham gode Drikkepenge, hvis han er flink! Farvel, Farvel!"

„Aa, Mademoiselle, Mademoiselle!" hulkede Flory.

„Nu kører vi!" Kusken satte Hesten i Bevægelse og slog Knald med Pisken.

„Til Pensionen!" raabte Mademoiselle Minet. Hun blev staaende og tænkte under mange Taarer og megen Vinken paa den lille Pige, der snart vilde naa Klostret og være ene mellem alle de fremmede Mennesker. Hun var nær kommen for sent. Da en lille, rask Drager tillod sig at gøre hende opmærksom derpaa, blev hun meget vred og skændte over

de franske Togtider, og tømte saa Resten af sine Smaapenge ud i Haanden paa ham.

Vognen kørte hen over en ujævn Stenbro, gennem en bred Gade med elektrisk Belysning, over en Bro og gennem nogle Stræder, hvor den ene elektriske Sporvogn efter den anden kom hvæsende. Saa gik det opad, stadig opad, forbi Kirker og over store Pladser; Vognen gik næsten i Staa paa Toppen af Bjergvejen! rutschede derpaa pludselig ned med saadan en overraskende, djævelsk Fart, at Flory maatte klamre sig til den Ruslæders for ikke at falde paa Næsen. Endelig holdt de paa en Plads med et lille Anlæg i Midten.

„Se saa! nu skulde jeg mene, at vi er der!“ sagde den tykke Kusk og aabnede Vogndøren, „det er der inde! man skal bare ringe paa Portklokken! Vær saa god, der er Frokenens Kufferter!“ Kusken skulde til at krybe op paa Bukken igen.

„Men jeg kan ikke naa!“ udbrod Flory rystende af Kulde, da hun den ene Gang efter den anden havde staaet paa Taaspidserne, og ved Tillob og Spring havde provet paa at faa fat i den lange Klokkestreng.

„Nu skal jeg! staa, lille Bijou! saadan! nu skal jeg prove, om jeg kan!“ Kusken provede, kunde ikke, begyndte at hoppe og springe, men maatte opgive det. „Men hvis jeg maatte laane den lille Kuffert der, saa kunde det være, det lykkedes!“

„Endelig blev der ringet! og det saa vold-

somt, at det var, som skulde Huset styrte sammen.

„Det maa de da kunne høre!“

„Det er der ingen Tvivl om! Tak! mange Tak! God Nat, Frøken!“

Drosken forsvandt rumlende om Hjørnet. Flory samlede Slaget om sig, trykkede Hatten, som Vinden stadig truede med at bortføre, fast paa Hovedet og ventede taalmodig et Par Minutter.

Ingen viste sig. Hun stod allerede paa Kufferten for at udføre det samme Kunststykke som Kusken, da Plankeværkets Port blev aabnet paa Klem, langsomt og forsigtig, af en lille Jomfru med et Lys i den ene Haand og en mægtig Nøgle dinglende paa den anden Haands Tommeltot. Pigen havde et formidabelt kreppet Pandehaar med mange Krøllenaale, et rundt Ansigt, Opstoppernæse og et Par forundrede, store, brune Øjne, der bleve endnu større og endnu mere forundrede, da hun fik Øje paa den rødklædte Skikkelse uden for.

„Jeg er Flory Howard! der er blevet skrevet til Skolen, at jeg kom i Aften, men der var ingen, der hentede mig. Det er mig, der kommer fra København!“

„Mærkværdigt!“ udbrød den forbavsede Jomfru, „det har jeg slet ikke hørt Tale om. Det er mig, der ellers opvarter de unge Damer. Men det er denne Vej, Frøken! forbi Lygten, Frøken! over Gaarden, Frøken! opad Trappen!“

Den forbavsede Jomfru bad Flory om at tage Plads i en Slags Forstue. Hun rykkede en Stol frem til hende, stillede Kufferterne omkring hende, sagde, at hun vilde sige det til Frøkenen, og overlod hende saa til sine egne Betragtninger.

Forstuen var et stort, halvmørkt Rum, saa tomt og uhyggeligt, at det ikke skulde bidrage til at gøre Betragtningerne meget lyse. Paa de tre Vægge var der malet Landkort i grimme, mørke Farver. England var sort, Frankrig brunt og Danmark mørkegrønt. Hun sad en Tid og studerede den lange Afstand mellem de to Riger. Paa den fjerde Væg hang to gruopvækkende Olietryk! paa det ene lænede en grim Dreng med sort Baret og blaa Snørestøvler sig til en klodset Hyrdehund. Paa det andet sad en lille Pige med Krumkam og Langsjal ved Siden af en blegrød Mynde.

Ligesom Flory havde set sig mæt paa disse fornøjelige Kunstværker, blev en Dør aabnet paa Klem, og en Masse Pigehoveder kiggede nysgerrig ud, skønt der samtidig lød en vred Lærerindestemme. Den kunde ligesaa godt have tiet! Hovederne bleve i Døraabningen, indtil fire, høje Damer, højtidelige og majestætiske, marscherede ud til hende og sloge Kreds om hendes Stol.

Da de havde set saa længe paa hende, som det behøvedes for at opdage, at hun saa' fin ud, havde et kønt, træt, lille Ansigt, smukke Krøller, et højrødt Rejseslag og en højrød

Hat med Piber, tog den Frøken, der saa ældst og værst ud, Ordet. Hun havde „Lærerinde“ skrevet paa Panden og „Strenghed“ skrevet paa Munden.

„Hvor skal De hen?“

„Det maa vist være en Fejltagelse!“ stammede Flory, „jeg skulde til en Klosterskole!“

„Hvilket Kloster? der er saa mange Klostre i Frankrig.“ Den ældste Frøken kunde ikke have set strengere ud, hvis een af hendes Elever havde sagt, at Tyrkiet var Hovedstaden i Rusland.

„Maria Venindernes Kloster!“ svarede Flory rødmende og forvirret. „Det blev sagt til Kusken, der kørte mig hertil, at jeg skulde til Nummer otte paa Navarinplads!“

„Men dette er Nummer otte paa Navarinpladsen!“ udbrød den næste Frøken.

„Men nu er der i Boulogne to Navarinpladser! den store og den lille!“ forklarede Nummer tre, der havde Hugtænder og smaa Øjne. „Dette er den lille.“

„Men vi aner ikke, hvor „Maria Venindernes Kloster“ ligger! vi aner det ikke!“ sagde den Frøken, der først havde talt.

„Vi aner det ikke!“ forsikrede de andre, der maaske heller ikke vidste andet, end at „Venindernes Kloster“ gemte en Mængde velhavende, fornemme Pigebørn, som de gerne vilde have haft hos dem.

„Hvad skal jeg gøre, jeg forstaar det ikke!“ klagede Flory. Jeg ved nok, at det er

Nummer otte, men nu er det sent, og jeg finder det aldrig!“

„Det eneste, man kunde gøre!“ sagde den fjerde Frøken, der var den yngste og pæneste og derfor kunde tillade sig saadanne smaa Ungdommeligheder som et venligt Smil og en blid Stemme, „det var at kalde paa Hélène Mellier. Hendes Fader —“

„General Mellier!“ faldt de tre andre ind.

„Har i mange Aar boet lige derved! hun kunde maaske sige det!“

De andre gave deres Samtykke. Hélène blev kaldt ind, og kom i en Fart, som var hun skudt ud af en Kanon, eller som havde hun staaet og lyttet ved Døren.

„Klostret kan man nemt finde! det er en meget stor, hvid Bygning!“ fortalte hun, „Porten er hvidlakeret, og der er malet et forgyldt Kors uden paa den! Det ligger lige foran Thiersgade, naar man drejer gennem Lampegaden. Man ser det straks! det er det allerfineste Hus paa den store Navarinplads!“

Hélène faldt i Unaade, uden at hun anede hvorfor, og blev i en Fart sendt ind i Skolestuen med Paamindelse om ikke en anden Gang at være næsvis. Dyirette, det hed den yngste Frøken, kaldte paa den forbavsede Jomfru, hvis Øjne ikke kunde blive større, end de bleve, da hun fik at vide, at hun skulde tage Kufferterne og følge den unge Dame.

Den unge Dame gjorde tusinde Undskyldninger og takkede ydmyg for Gæstfriheden.

Frøkenen med Hugtænderne lyste for dem fra Trappen! over Gaarden og ud paa Gaden igen.

Der faldt en fin, tæt Støvregn, der tilslørede Lygternes Skin og fyldte Luften med en klam Taage. Den satte sig tæt i smaa Perler paa Ansigtet og i Øjenhaarene. Den nedslog fuldstændig den Smule Mod, som Flory endnu sad inde med; og den unge Dame, som den forbavsede Jomfru afleverede hos de to Portnernonner i „Venindernes Kloster“, var en lille, forkommen Pige med trætte Fødder, Taarer i Øjnene og sviende, iskolde Fingerspidser.

NIENDE KAPITEL.

KLOSTRETS NONNER OG ELEVER.

„Det gør mig ondt, men jeg har ikke faaet Brevet fra Hamborg!“ sagde den gulblege Nonne, Søster Marie-Philomène, der kom ned til Flory i Talestuen. Stemmen var haard og klang som Metal. Øjnene saa' frem, undersøgende og sorte, under det hvide Pandebind. „For nogen Tid siden hørte vi fra Danmark! Vognen var ved Stationen i Lørdags, i Tirsdags og i Onsdags!“ Søster Marie-Philomène rystede paa Hovedet, og Flory rystede paa Hovedet. Men det kom der ingen Forklaring ud af. De anede ikke, at Mademoiselle Minets Svigerfader, den rare Direktør Toté, endnu gik om med Brevet i Lommen.

„Dine Kammerater ere naturligvis i Seng! du kommer til at gaa i næstældste Klasse. Ottende Klasse er en meget urolig Klasse! lutter urolige Hoveder i ottende Klasse! der er næsten hver Dag Klage over een eller anden af dem!“

Søster Marie-Philomène saa' paa Flory, som

om hun vilde sige, at der vist ikke var Tvivl om, at der ogsaa vilde blive klaget over hende.

„Nu i Aften kommer du ikke til at ligge paa Sovesalen, men inde ved Siden af i et Værelse, hvor vi spærrer de Pigebørn inde, der ikke vil makke Ret. Sluk Gassen, Søster St. Vincent! og sig til Søster Alice-Marie, at hun skal bringe Kufferterne op!"

Trip! Trap! ovenpaa ad en bred Egetræstrappe med forgyldte Basunengle. Trip! Trap! gennem Gange med en Masse brogede Madonnaer og blege Helgeninder! Trip! Trap! op bagved Søster Marie-Philomène, som gik med Lyset, ind i et lille, rent, koldt Værelse med hvidt, skuret Gulv, hvid Kappe over et smaarudet Vindue, kridhvide Stole og en mægtig, høj Seng med et kridhvidt Tæppe, hvor al Verdens Paver og Helgener vare indvævede i rødt.

„Hvad vil du have at spise?"

„Tak, ingenting."

„Men noget skal du have! Vil du have Suppe, Kød eller Kartofler! hvad plejer du at faa?"

„Te! men jeg trænger ikke til noget!"

„Du forstod mig vist ikke! Du skal spise! er du altid saa barnagtig og ufornuftig?" Flory blev rød, saa' ængstelig op paa Søster Marie-Philomène og fra hende ned i Gulvet.

„Gaa nu i Seng? naar du er færdig, kommer jeg igen!" Hun tændte en mikroskopisk Natlampe og gik sin Vej.

Flory adlød rystende af Kulde. Hun var

for træt til at flette Haaret; hun krøb op i den høje Seng og laa stille og saa' sig om i Værelset. Alt det hvide blændede hendes Øjne! alt derinde skiftede Farve! Gardinerne rødmede, og de smaa Helgener bleve blaa.

To Minutter efter sov hun uden Drømme.

„Jesus, min Kærlighed!" sagde den kærligste Stemme ved Siden af hende, „er det den lille Pige, der skal være saa slem? hun er træt, det Skind, men det er et godt Barn, det kan jeg se!"

„Skinnet bedrager, Søster St. Esprit! Skinnet bedrager! der er vist uheldigvis ingen Tvivl om, at hun er vanskelig! hun gjorde straks Ophævelser, da jeg sagde, hun skulde have noget at spise. Hvordan skal det gaa med hende i ottende Klasse?"

„Det gaar nok, Søster Marie-Philomène! jeg kan se, at det er et artigt Pigebarn! Gaa kun ned i Kapellet, saa skal jeg sørge for hende! naar hun har spist, kommer jeg."

„Ja, saa gaar jeg!"

„Sover du, mit lille Barn?"

Flory blev ganske vaagen og aabnede Øjnene. Hun saa det mildeste, Gammelkone-Ansigt med blanke, røde Kinder saa friske som Vinteræbler, en furet Pande og et Par kærlige graa Øjne, saa klare, som havde de aldrig grædt, eller som havde de grædt for meget. Søster St. Esprit havde smaa Hænder og en lille, rund, trivelig Skikkelse i den sorte, folderige, kuttelignende Dragt. Den blev holdt sammen om Livet med en tyk Snor, hvortil Rosen-

kransen var fæstet. Hvidt Pandebind, hvid Smække, et sort Slør ned ad Ryggen og bløde Brunels Støvler uden Hæle.

Søster St. Esprit smilede, og Flory smilede! hvor kunde man andet, naar man saa' op i saadan et sødt, gammelt Ansigt? Søster St. Esprit kyssede hende paa begge Kinder, stablede Puderne op bag hendes Ryg, bredte en Serviet, der var lige saa blændende hvid som det øvrige hvide i Stuen, ud foran hende paa de smaa Helgener, og satte sig ved Siden af hende, medens hun drak Te.

„Og saadan en lille Pige har rejst den lange Vej! saa lang en Vej midt om Vinteren!“ sagde Søster St. Esprit, medens alle Rynkerne i Panden bævede af Medfølelse. „Danmark ligger saa langt mod Nord! der er mange Isbjørne, ikke sandt?“

„Nej, Søster St. Esprit! kun i Zoologisk Have.“

„Saa? det tænkte jeg mig! men du har jo en lille, rød Hue og Spænder? og i Danmark kører du vel med Rensdyr paa Snemarkerne mellem Bjergene, ikke sandt?“ Søster St. Esprit forestillede sig i Tankerne, at det var en Laplænderinde, hun havde foran sig, og hun blev meget forbavset, da Flory fortalte hende, at i Danmark gik det til omtrent som i Frankrig.

„Nu i Morgen maa du gerne sove længe, mit lille Barn! det sagde Klasselærerinden, Søster Marie-Philomène. Jeg er din Spillelærer-

inde! naa du kan spille? et lille Stykke Sukker til?"

„Nej Tak! Søster St. Esprit."

„Men saa lægger jeg lidt her paa denne Tallerken; det er saa rart at have det til Natten, naar man ikke kan sove! hvor gammel er saa din yngste Søster?"

„Fire Aar; hun fylder snart fem!" Flory fik Taarer i Øjnene og Teen i den gale Hals, og efter at Nonnen med den største Velvilje og største Medfølelse havde banket hende i Ryggen, flyttede hun Natlampen fra Bordet hen paa Kommoden, hvor den generede ganske forfærdelig og skar i Øjnene; hun gjorde mange andre velmente Ting, aabnede Døren, vendte endnu en Gang tilbage til Sengen og sagde hviskende, for Døren stod aaben: „Fanger man Tigre i Danmark?"

„Nej! nej!"

„God Nat! er der noget i Vejen, saa spørg kun efter Søster St. Esprit, mit lille Barn."

Hun lukkede Døren sagte og forsigtig. Lidt efter lidt døde hendes lette Skridt bort i Gangene.

Det var en ængstelig, lille Pige, der den næste Morgen gik ned ad Trappen for at finde ottende Klasses Skolestue! det var en træt, lille Pige, der bankede paa en Mængde Døre til forkerte Skolestuer! en usikker Haand, der aabnede dem, medens den travle Summen veg Pladsen for en forventningsfuld Tavshed.

„Jeg vilde gerne finde ottende Klasses Skolestue?"

„Paa første Sal til højre, anden Dør paa venstre Haand."

Flory takkede og lukkede sagte Døren. Støjen brød igen løs. Hun var paa Vejen derop, da hun pludselig hørte en Stemme sige:

„Halløj, du lille! hvor skal du hen?"

Hun saa' forundret op og fik Øje paa en høj, ung Dame i sort Fløjlskjole, med et Par store, blaa Briller, satte fast bag et Par smaa Øren, og med et uhyre fornøjelig Ansigt. Hun kom farende ned med en Bunke sorte Bøger under Armen.

„Til ottende Klasse!" Flory var ikke saa lidt imponeret af den bebrillede, der stirrede vedvarende og udholdende paa hende paa en mere generende end velopdragen Maade.

„Er det mine Briller, du ikke kan glemme? saa kan jeg godt tage dem af!" Hun aabenbarede et Par runde, brune Øjne, sprang ned til Flory, kyssede hende og sagde:

„Det er naturligvis dig, der har det svære Navn og kommer fra Danmark. Søster St. Esprit sagde, at du var bedrøvet, og at vi skulde være gode imod dig."

„Bare vi skulde gaa sammen!"

Den bebrillede var meget uceremoniel og meget rar; man kunde ikke lade være med at holde af hende.

„Det skal vi ogsaa! Min Klasse er forfærdelig rar og doven. Søstrene siger, at den er berømt i hele Frankrig! vil du vide, hvad jeg hedder? Hortense de Signorio. Jeg kom-

mer fra Korsika, der ejer jeg tre Godser. Jeg har ingen Forældre, kun en gammel, rar Bedstemoder i Avignon. Nu bo'r jeg altid her i Klostret. Hvorfor er du kommen her? du kan jo tale Fransk? naa, vil du ikke sige det, saa gør det ikke noget! kom!"

„Hvor gammel er De?"

„Du! vi maa ikke sige De til hinanden! Jeg er femten Aar! der er det! tys!" Den bebrillede aabnede Døren og puffede Flory ind!

En Masse mørke Hoveder, en Masse lyse Hoveder! en Masse nysgerrige Smaapiger i sorte Forklæder og stive Kraver.

Stuen var dyb og meget stor! Væggene mørke; midt paa den ene var der en aaben, engelsk Kamin med en døende Ild. Lige over for hang et legemstort Krucifiks, malet i grelle Farver. Tornekronen var presset ned over en bleg Pande. Uhyggelige Blodsdraaber randt over det forpinte, smertelig fortrukne Ansigt. Paa den anden Side løftede en yndefuld Jomfru Maria modfalden Øjnene mod det buede, kalkede Loft. Guldstjerner blinkede paa den hvide Kjortel. Brogede Stene lyste i den gyldne Krone og i de himmelblaa Livbaand, der flagrede ned paa Jordkuglen, hvorpaa hun traadte. Hun var omgivet af Billeder af sig selv. Billeder, hvor hun var Nonne, Dronning, Moder og Hustru, hang om Figuren. Over den, under den og paa alle Sider var der anbragt Hylder, hvor røde, gyldne, blaa og

grønne Tøjliljer stode og samlede Støv i forsølvede Krukker.

Søster Marie-Philomène sad alvorlig og sort paa det sorte Kateter og stirrede ned paa de urolige Hoveder, der ikke kunde faa Øjnene fra Flory.

„Se her, Søster Marie-Philomène!“ Hortense talte meget højt og lod i det hele taget til at være meget dristig. „Jeg mødte hende paa Trappen; hun løb rundt og kunde ikke finde os.“

„Søster St. Camille skulde gaa op og hente dig Klokken ti, men du er nok vaagnet, førend vi tænkte! Hortense! giv Flory en Stol! hun skal sidde ved Pulten ved Vinduet. Du kan sagtens følge med de andre herinde, da du saa mange Aar har faaet fransk Undervisning. Kom op til mig! saa skal jeg give dig Arbejde.“

Flory adlød med blussende Kinder! hun fik nogle Bøger og nogle gode Raad, blev sendt tilbage til sin Plads og forsøgte derpaa at faa Interesse for noget vanskeligt i en gul Grammatik.

Nu var Margaret ogsaa i Skole, og Daisy legede i Barnestuen. Eller hun spadserede med Fräulein! længtes hun efter hende? græd hun mon en Gang imellem, fordi Flory ikke var hjemme. Papa arbejdede. Naar fik hun Brev fra ham?

„Flory! du bestiller ikke noget!“

Hun fo'r sammen og skrev igen, indtil hun saa bestemt syntes, at der var nogen,

der bagfra trak hende i Kjolen. Men det var der ikke! det maatte være en ren Fejltagelse! ingen af de smaa Piger, der sade bag ved hende og skreve saa artige, kunde have tænkt paa det. De vare kun optagne af uregelmæssige Verber og slemme Homonymer. Men da hun saa lidt skuffet tog sin Pen, var der een af dem, der saa' op og smilede, forsigtig, en Smule ængstelig, som naar man ikke er ganske sikker paa sine Folk. Flory smilede, og det Smil smittede. Det ene Hoved løftedes efter det andet, det ene Ansigt efter det andet lo. Og da Isen først var brudt, blev man ikke staaende ved det alene. Der var en lille Pige med kulsort Haar og sorte Øjne, som begyndte at lave frygtelige Ansigter og svinge med Penneskaftet, for at faa hende til at forstaa noget, som det imidlertid var umuligt at forstaa, fordi hun sad saa langt tilbage, og fordi hun hele Tiden lo og gemte sig for Nonnen. Der var en køn, ung Dame med kruset Haar og blaa Øjne; hun hviskede noget, som Flory var lige ved at kunne høre, da Søster Marie-Philomène i det samme slog tre Slag i Pulten med en lang, sort Lineal, hvorpaa de alle rejste sig, korsede sig, knælede, korsede sig igen, sagde Amen, Amen! og Bønhør os! et halvthundrede Gange, begyndte forfra, korsede sig igen, og vare færdige med een Formiddagsbøn. Saa tog den tilstødende Klasse fat, saa det rungede! den næste og den næste, indtil hele Skolen var færdig, og atter kunde begynde paa Lærdommen.

Søster Marie-Philomène blev afløst af en lille, tysk Nonne, der underviste i Tysk, og den lille, tyske Nonne blev afløst af en gammel, streng, engelsk Nonne, der underviste i Engelsk. Langsomt, langsomt sneglede Formiddagen sig hen, under Læsning, Lektier, Latter og Graad, Skænden og Pennenes Skratten hen over Papiret, indtil „Angelus'“ dybe Slag og kimende Ringen bragte en ny Bøn og Middagsmad.

Ned ad en sneglet Vindeltrappe tre og tre sammen. Flory i Følge med den bebrillede Korsikanerinde og den lille Pige med det sorte Haar og de sorte Øjne. Samme sortøjedes egentlige Navn var Eugénie Martel, men, da hun i Reglen levede i Strid med Nonnerne, kaldte de hende næsten altid „la vilaine“; og det Navn gik hun som oftest under ogsaa blandt Kammeraterne.

Gennem en glasoverbygget Gang ned i Spisesalen, der laa i Klostrets længst bortliggende Del.

Da de kom ned, stod Døren til Nonnernes Spisesal aaben. De sade tæt sammen under en mægtig, broget Rude, hvor den hellige Antonius i mange, mange Aar havde uddelt smaa, runde Brød til Sværme af fattige Kvinder og Børn.

Søster Marie-Philomène præsiderede ved sin Klasses lange Bord, de øvrige Klasselærerinder ved deres. Appetiten blev skærpet ved en lang Bordbøn, hvorpaa man med forsulten Kraft tog fat paa Suppen, som fire,

fem Tjenestepiger i sorte Lærredskjoler og stivede, hvide Forklæder, imidlertid havde øst op.

„Gud, hvor er jeg sulten!“ hviskede den slemme Eugénie leende, „men det er ikke saa underligt, naar man ikke har faaet noget siden syv!“

„Eugénie Martel!“ Søster Marie-Philomène saa ud, som om hun vilde sluge hende, og Eugénie Martels mørke Hoved bøjedes eet Sekund.

„Hi, hi!“

„Fryser du, Flory?“ spurgte en lille, grinagtig Pige med gult, purret Haar, Opstoppernæse, stor Mund og et fikst Ydre.

„Ganske forfærdelig!“

„Det er, fordi her er Stengulv! men det er der altid i Spisesalene i Klostrene!“

„Uh, dit lykkelige Pigebarn!“ sagde Hortense de Signorio, „du kan sagtens!“

„Jeg?“ spurgte Flory forundret. Hun følte sig som det mest ulykkelige Pigebarn paa hele Jorden.

„Du skal ud at spasere hver Dag!“

„Det har jeg altid været vant til!“

„Men det gør vi ikke. Vi kommer ud at gaa om Tirsdagen og om Torsdagen og om Søndagen! saa er det altid den samme Vej ned til Strandpromenaden, og den kender vi ud og ind. Du skal med os, naar vi spaserer; de andre Dage, skal du gaa med Frøken Eudeline, der er Lærerinde i Dans og Plastik. Gid, det var mig.“

„Søsteren sagde, jeg skulde være tilbage til tre!"

„Saa slipper du da for noget! Vi andre skal i Skole til fem, og vi begynder lige efter Middagsfrikvarteret!"

„Hortense de Signorio!" kaldte Søster Marie-Philomène; „du og Flory taler hele Tiden. Se paa niende Klasse, den sidder pænt stille og tier."

Hortense vendte sig om og skar Ansigter af niende Klasse, der talte en Snes unge, seksten—syttenaarige Damer, der alle søgte at gøre det mest mulige ud af deres Haar, og, naar de kunde komme til det, prydede de reglementerede, sorte Dragter med nogle hojst ureglementerede Slojfer, der vare meget brogede og meget moderne og vare Genstand for Nonnernes skrappeste Forfølgelse, de fleste Elevers Misundelse og Hortenses dybeste Foragt.

„Naa, lille Barn, hvordan synes du saa om Klostret?" Søster St. Esprit holdt Flory tilbage, medens de andre styrtede ud af Spisesalen, der stod tom og uhyggelig med Voksdug paa Bordene i Stedet for Duge, brugte Tallerkener i Stabler og halvtomme Vinflasker.

„Tak, godt!"

„Det kunde jeg nok tænke! er der nogen, du har sluttet dig til?"

„Der er en stor Pige, der hedder Hortense, hun er saa rar imod mig! hende holder jeg af."

„Naa ja! den lille Hertuginde fra Korsika!

det er ogsaa en god lille en, men en Spilopmager! den værste Spilopmager, man kan tænke sig. Hun havde saa svært ved at vænne sig til at være stille. I Begyndelsen var der Graad og Tænders Gnidsel, naar hun ikke kunde springe og danse, som hun selv vilde. Faa hende til at fortælle dig lidt om Korsika! hun er saa fuld af Ideer om Hævn og onde Øjne og Vendetta!“ Søster St. Esprit fjernede sig, efter at hun havde bedt Nonnen paa Legepladsen om at tage sig lidt af Flory. „Det gaar nok altsammen!“

Det mente Flory ogsaa med et lille, bedrøvet Smil.

„Søster Marie-Philomène vil tale med dig!“ sagde Hortense. „Du skal naturligvis spasere! hils Gaderne fra mig, og sig, jeg kommer paa Søndag, hvis der ikke er noget i Vejen. Skynd dig!“

Flory løb hen til Nonnen, der stod og talte med en ældre Dame, der var meget venlig og sagde, hun glædede sig til at lære hende at kende, at hun holdt saa meget af Børn, og, at det var bedst, hun nu gjorde sig i Stand til at spasere. Og medens Frøken Eudeline vendte sig til Søster Marie-Philomène, dristede Flory sig til at se paa hende.

Mademoiselle Eudeline havde en lav Pande, graat, glatkæmmet Haar, der endnu havde et lidt rødlig Skær. Hun havde en stor, bævende Næse, brune Knappenaalsøjne uden Omgivelser. Hævede Streger, hvor Øjenbrynene skulde have siddet, Hængekinder,

store Hænder, store Fødder, ranglet Skikkelse og en lille Capothat med Glaskirsebær, der klinkede med hinanden. Frøken Eudeline kunde faa en Verdensdame til at gaa fra Koncepterne, endsige Flory, der ikke kunde lade være med at skotte lidt ængstelig til hende, da de ti Minutter senere i hastigt Tempo vandrede op ad en af Boulognes stejle Gader, medens hun uafbrudt udpegede Byens Seværdigheder for hende.

„Der til højre mellem Træerne ligger Raadhuset! Kan du se, der har vi Domkirken? den skal jeg nok vise dig, naar det en Dag er klart i Vejret. Folk taler altid saa meget om Notre-Dame i Paris, men denne her er ligesaa smuk, naar man kommer ind. Nu gaar vi op paa Volden! derfra har man saadan en dejlig Udsigt over Havet. Helt der nede ligger Ursulinerindernes Kloster. Det er saa stort, et helt lille Kvarter i Byen. Der er altid Masser af Elever i deres Klostre, mest Handelstandens Børn. Kosten er fortrinlig, næsten lige saa god som den hos Jesuiterne. Den Vej fører ned til Strandpromenaden. Skal vi gaa ned til Havet?“

Flory vilde lige saa gerne det ene som det andet, og saa gik det ned ad en Bakke, der var saa stejl som et Bræt, naar man saa den nedenfra.

„Kan du se de Piger, Fiskerpigerne, der gaa der med de pibede, viftende Hovedtøjer og Guldørenringene hængende ned paa Kjolelivet? De er altid pyntelige, men om Lørdagen,

naar de skal til Bryllup og i Procession, er der ingen Ende paa Stadsen!"

„Er der mange Processioner?"

„I August er der en Mængde! Hele Byen er med! alle Klostrene er pyntede, Munkene og Nonnerne gaar og synger, og Børn strø'r Blomster og Grene paa Gaderne. Alle er med!"

„Skal jeg mon ogsaa?" Flory blev helt oplivet ved Tanken, og saa' sig allerede gaa og vifte med Palmer og Faner.

„Det kommer an paa dine Forældre! du er Protestant og kommer vel næppe med. Men ellers er alle „Maria Venindernes" Elever der. Da jeg var ung, var jeg en Gang udklædt som en Guds Engel med gyldne Sandaler og grøn Krans om Haaret og Liljer i Haanden! men det gjorde jeg kun een Gang! Folk lo mig ud og sagde, at saadan en Engel vilde Gud vist ikke have i Paradis! jeg har nemlig altid været forfærdelig grim!" Frøken Eudeline lo meget fornøjet og trængte, da hun havde en trættende Tilbøjelighed til at løbe skævt, Flory helt over paa den anden Side af Gaden, hvor de mødte en Pigeskole, der kom gaaende i Gaasegang. Den blev anført af to høje, strenge Damer og bagtil bevogtet af to andre Damer, der lignede de første. Da de kom ganske nær, kendte hun dem pludselig og hilste ærbødig. Det var Frøknerne fra den lille Navarinplads. Hun nikkede til Marie Millier, der nikkede igen og

smilede venlig, indtil den ældste Frøken opdagede det og længe stirrede misbilligende paa hende.

„Nu maa Klokken være over to, paa den Tid spaserer altid Frk. Chanois Elever. Nu maa vi vende om, men du skal først se Udsigten her fra Broen.

Stille og blinkende laa Kanalen med Sol paa Bølgerne, der skummende sloge mod Kysten; den var graagrøn længere ude under en mørk Himmel. Ikke eet Skib! ikke een Baad! men Maager! Flokke paa Flokke af kresende, kridhvide Maager, der fløj i store Svingninger over Fyrtaarnet. Sol paa Havet nær Kysten og Sol paa Boulognes Klipper, saa det skinnede rødt med Ild i hvert straalende Sandskorn, hvoraf de ere byggede. Rødmende Klipper med smaa, legetøjsagtige Huse paa Toppen. De klatre længere og længere op over hverandre, helt op til Tinder og Takker, gemte i Skyernes Taage.

Efter Spasereturen var der igen Skolegang med megen Stilskrivning, og saa kom der et langt Frikvarter med Brød, Te og Syltetøj. Derpaa læstes der Lektier i en lang, lang Sal, medens en ung, sød Nonne, Søster St. Jean-Berchemans vandrede op og ned mellem de to Rækker for at passe paa, at alle vare flittige, noget et Par enkelte i de mindre Klasser, ingen i ottende og alle i ældste Klasse, vare. Naar de Timer, der vare bestemte til Lektierne, vare forbi, havde Flory og hendes Kammerater Anstandsøvelser i Festsalen i Dansesko, rene Kraver, hvide Handsker og overstadig Humør.

De plukkede indbildte Blomster paa Gulvet og kastede dem bagud! de viftede med noget, der ikke var der, og hilste paa nogen, de ikke saa', med graciøse Hovedbøjninger og megen Latter! Saa kom Sytimerne, der vare overladte til den strikse Nonne, Søster St. Rose-Lucienne, der var saa bleg som det hvide Tøj, hun var optaget af. Den første halve Time blev Rosenkransen bedt, og derpaa læste een af de ældste, unge Piger op af en lille, rød Bog. Det blev regnet for en stor Ære at være den, der gjorde det, det var meget efterstræbt af alle, og det endte ofte med voldsomme og hidsige Stridigheder, som Søster Rose-Lucienne i Reglen afgjorde ved at gemme Bogen i sin Sykurv. Den hed: „Den gode Annas Oplevelser." Den var meget rørende og fremkaldte hyppig Taarer selv hos den blege Nonne. Endelig samledes hele Skolen i Festsalen, Bonnestolene bleve satte i Rækker, Søster Marie-Philomène sagde en lang Bøn, noget som paahvilede hende, da Priorinden den Gang gennemgik en Kur i Syden.

Bønnen var saa lang, at en lille Pige, der hed Camilla og var den yngste i Skolen, regelmæssig faldt i Søvn og fra Bedeskamlen rullede ned paa Gulvet, hvor hun trygt sov videre uden at røre sig.

Ind i Spisesalen til Aftensmaden! Suppe, Steg, Grøntsager og Frugt! ud igen efter Aftensmaden, efter Søster St. Jean-Berchemans, der gaar over Gaarden til den lukkede Legeplads med den lille, blinkende Lygte.

Paa Legepladsen begynder Legene. Der er den med Djævelen, Jomfru Marie og Gud Fader, der strides med hinanden om Menneskene. Der er den, der ligner Enkemandslegen, og mange andre, som Flory ikke kender.

Men saa begyndte Runddansene, der vare meget moderne og varede lige til Klokkerne ringede og fortalte, at nu var den Dag til Ende.

Hun var dødtræt, medens de gik rundt og rundt og atter rundt i det store Rum med hverandre i Hænderne og sang:

Soyez la bienvenue au terre
De la France!
Soyez la bienvenue petite mouette si belle!
Soyez la bienvenue!
Soyez la bienvenue!
Soyez la bienvenue petite hirondelle!
au terre de la France, soyez les bienvenues
petite mouette si bel-le!
petite hirondelle!

Den elskede de allesammen. De brød sig ikke om: „Malborough" og heller ikke om „Pierette", naar de bare kunde faa den med: „Velkommen du lille Skib, velkommen du lille Svale".

Verset begyndte dybt nede i Bassen, steg og steg, til man kom til „petite hirondelle"! Barnestemmerne kunde ikke naa saa højt. Men saa sang Søster Berchemans alene. Hun sang saa klart og smukt. Stemmen slog tilbage fra Væggene i det store Rum. Ved de næste Ord faldt alle ind. De sang og sang

og bleve ved med at gaa, løbe, springe og danse rundt for at faa varme Fødder.

Au terre de la France soyez les bienvenues
petite mouette si belle!
petite hirondel-le.

„Vi kan jo lade som, at Flory er den lille Svale, som vi ønsker velkommen, ikke sandt, Pigebørn?“

„Jo, det er udmærket! hun kommer ned til Syden, hvor der ikke er saa koldt som i Danmark:

Soyez la bienvenue,
petite hirondelle!
soyez la bienvenue au terre de la France!

„Der kan du høre, min lille Fugl!“ sagde Søster St. Jean-Berchemans, „nu kan du da mærke, at vi er glade, fordi du er kommen flyvende til os.“

Flory elskede Søster Berchemans. Hun holdt af hende fra det Øjeblik. Hun brast i Graad og slog Armene om hendes Hals.

Da Flory græd, græd Hortense de Signorio. Da hun græd, græd den lille med de sorte Øjne. Da den slemme lille Eugénie græd, græd den grinagtige, lille Pige med den fikse Opstoppernæse, Adélina. Da Adélina græd, begyndte den mindste i hele Klostret, hende, der rullede paa Gulvet under Aftenbønnen, den lille Camille, der var knap fem Aar gammel.

Saa maatte der trøstes efter al den Graad. Søster St. Jean-Berchemans trøstede Fuglen. Marie Alnot, Duksen i ældste Klasse, tog sig af Hortense de Signorio; da hun ikke græd mere, græd heller ikke den slemme Eugénie, da Eugénie lo, lo Adélina, da Adélina lo, lo den lille Camilla, og endelig lo Flory.

De synes ikke, hun er glad nok alligevel. Saa kommer den ene hen til hende og giver hende et Kys, og saa kommer den anden, til de have været der alle sammen.

Runddans igen! men ikke til Sang om Svalen! Søster Berchemans vil ikke have mere Graad, saa hellere en anden:

J'aime maman.
J'aime papa.
J'aime ma petite sœur
mon petit frè-re.

Søster Berchemans tillader det ikke! der kommer mange Anmodninger, men hun siger nej til „Svalen".

Søster Berchemans ser saa bestemt ud, som man kan, naar man har det sødeste Ansigt i Verden, Smilehuller i Kinderne og Næsen, overalt i Ansigtet, hvor Naturen har kunnet faa Plads til dem; naar man har en lille Næse med opadstræbende Tilbøjeligheder, et fornøjet Smil og et glad Sind.

Søster Berchemans forgudede Børn, baade artige Børn og uartige Børn. Hun var saadan en rar, lille, ung Nonne, ikke haard som Søster Marie-Philomène, ikke streng som Søster

Alice-Marie, der en Dag lod den lille Camilla kysse Jorden ti Gange, fordi hun sagde: „det manglede bare!“ Nej! var der noget i Vejen, tog hun een paa Skødet og trøstede een. Havde man været doven, sagde hun, at hun var sikker paa, det blev sidste Gang. Og saa sang Søster Berchemans saa yndigt. Man hørte altid hendes Stemme i Kapellet. Naar Altrene i St. Nicolais Kirke skulde pyntes, saa sendte man Bud efter Søster Berchemans. Ingen kunde pynte Altrene saa smukt som Søster Berchemans. Hun var altid saa pyntelig; altid et rent, blændende hvidt Pandebind! altid en fin Smække over Brystet! for hun var forfængelig, den slemme, lille Søster Berchemans! Hun stod altid stille foran Spejlet i Sovesalen. Hun maatte altid se, om den tossede Snor hang pænt, og om Sløret faldt i de rigtige Folder. Men man maa ikke tro, at hun kun tænkte paa sine Snore og Smækker! ingen kunde tænke mere paa den hellige Jomfru, end hun gjorde! ingen kunde bede Rosenkransen med større Iver:

Med det første Englekor
hilser jeg dig, Marie, du benaadede.

Det hørte man den lille Søster sige, medens hun drejede Perlerne.

TIENDE KAPITEL.

KONFETTI, JESUITERKOMEDIE OG OVERRASKELSER.

Karnevalstiden var kommen!

Store, smaa, grimme, smukke, moderne, historiske, rene, snavsede, tarvelige og flotte Masker bølgede frem og tilbage, op og ned ad Boulognes Gader og sendte en stærk Konfettiregn ned over hverandre.

De tossede Masker havde ikke Respekt for nogen som helst! Borgmester Béïque fik Munden fuld, da han et Øjeblik stod stille paa Torvet for at tale med Doktor Tiffin; og da „Maria Veninderne“ adstadige gik til Messe bag deres Elever og ved Siden af dem, saa var der en lille, ugudelig Napoleon og tre lyseblaa Klovner med blegrøde Haar, som bag Hjørnet af Thiersgade fyrede en hel Sæk af paa dem. Nonnerne maatte staa stille og ryste Slørene; Børnene glemte, de skulde gaa pænt til Messe og brast i en fornøjelig Latter. Men hvor kunde man ogsaa lade være med at le? det var ikke som forrige Fastelavn, da Regnen

ustanselig skyllede ned, saa Konfettien lavede Plamaser paa Tøjet og klistrede sig fast til Huden. Solen skinnede foraarsmildt, Vinden susede frisk, der var blinkende Ruder i alle Huse, der laa Latter, Løjer og godt Humør i Luften.

Og saa bleve Konfetti forbudte i Klostret! Konfetti bleve forbudte! strengt forbudte! bare fordi man havde let en lille Smule paa Gaden af den slemme Napoleon og de lyseblaa Klovner! Ingen maatte røre Konfetti! ingen maatte se til Konfetti! ingen maatte tale om Konfetti! det maatte ingen!

Ingen brogede Papirsbændler i Aar! ikke eet morsomt Flyvebaand! Alle de morsomme Flyvebændler, der som Snoge sno'r sig om Arme og Ben, alle Konfettiposer skulde udleveres til Søster Marie-Philomène! Kun, fordi man havde let paa Gaden!

Forbudet blev modtaget med en oprørsk Mumlen, da det blev kundgjort nede i Porten, lige som man kom fra Kirke.

De smaa stak i at græde! ingen Konfetti! De store bleve opbragte. Søster Marie-Philomène tog den næste Fridag fra dem, uden at Roen blev genoprettet.

Pandekagerne, der bleve budte om ved Middagsbordet i Stedet for den reglementerede Dessert, bleve ikke modtagne med den sædvanlige Henrykkelse. Al Verdens Pandekager kunde ikke opveje een eneste Pose med Konfetti. De store Børn spiste kun en halv Pandekage hver, de smaa nødte deres med skuffede An-

sigter og sure Miner. Det var en kedelig Fastelavnsmiddag! ingen spiste, og Køkkensøsteren brændte inde med Pandekagerne.

Havde man nu bare anet, hvad man siden fik at vide, nemlig, at Søster Marie-Philomène gik rundt med en Snes Billetter til Jesuiternes Skolekomedie i Lommen, saa havde man vel nok passet lidt bedre paa. Men ingen tænkte paa Jesuiterne, kun paa Konfetti og Skuffelser, medens de gik op og ned i Skolegaarden med mørke Ansigter.

„Antoinette Maulanet siger, at Hortense kun udleverede sin „lille“ Sæk til Søster Marie-Philomène!“

„Og der gaar hun med den store!“

„Hvor? hvor?“

„Henne ved Vinduet!“

„Hun har den under Forklædet!“

„Se, hvor stor den er!“

„Og, hvor rund den er!“

„Og, hvor fuld den er!“

„Der er nok til os alle sammen!“

„Hortense de Signorio!“

„Lille Hortense!“

„Kære, søde, lille Hortense! del med os! del med os!“

„Der, Camille! der Eugénie! der Fugl! der Nina! tag kun! Gabrielle, Hélène, Marie! der, der! Adélina har ingenting! her Adélina! Flory, Flory! nu gaar det løs. Er det ikke morsomt, lille Flory? tag kun! det var godt, jeg gemte den i Krogen! der Totéï! den er saa stor, saa dejlig stor! hold den eet Se-

kund, lille Fugl! jeg skal efter Louise Marget!“

Og inden Søster Berchemans og Søster St. Eloi, som havde Opsyn, fik set sig om, var Konfettikampen i fuld Gang. Ingen betænkte sig! de vare alle med! alle! Hortense kæmpede som den bedste! Flory var besat af Konfettiraseriet. De brogede Papirstumper føge om Ørene! de satte sig fast i det udslagne, glatte, lokkede Haar, fik de sorte Kjoler til at skinne. Man lo, man skreg! dansede rundt! skreg igen, hoppede og sprang! ottende Klasse sloges med niende Klasses „fornuftige“, unge Damer! de dreve dem paa Flugt helt op gennem Klosterhavens smalle Alléer, der ellers vare forbeholdte Nonnerne. Hortense tabte Brillerne! Flory traadte dem itu! Gaarden laa oversaaet med Konfetti! de smaa samlede op og kæmpede videre ude af sig selv af Fryd! Søster Berchemans gjorde fortvivlede Forsøg for at bringe Orden! ingen hørte! op gennem een Allé! ned gennem en anden! ottende Klasse efter niende! Jubel og Konfetti! Konfetti! Konfetti! brogede Baand! Konfetti! Konfetti! let svævende gennem Luften i brogede Skyer.

Søster Marie-Philomène!

Søster Marie-Philomène!

Søster Marie-Philomène, som skudt op af Jorden! midt i Gaarden!

Søster Marie-Philomène! som man troede gemt i andægtig Bøn nede i Kapellet!

Hortense de Signorio stansede! Flory stansede! alle stansede!

Stille dalede Regnen til Jorden! et Par lange, gule — og blaa Slangebaand fløj forskræmte op over Plankeværket ind i Naboens Have.

„Flory!“ Flory stod med den tomme Konfettipose i Haanden! den slemme Flory! den ulydige Flory! den vanskelige Flory, der skulde tæmmes i „Venindernes Kloster“.

Søster Marie-Philomène skulde tæmme hende! hun kunde, kunde ingen anden det. Søster Marie-Philomène var saa vant til det Stykke Arbejde. Hun skændte paa alle, saa slemt og saa længe, som nogen Nonne kunde. Hun tog hver Fridag, der var, lige til Paaske. Ingen Fridage før den lange Ferie! Tre Spasereture bleve indstillede! Søster Marie-Philomène var rasende.

Flory skulde spærres inde i det hvide Værelse! der var ingen Pardon! det kunde ikke nytte, hun vilde undskylde sig eller prøve derpaa.

„Men det var ikke Fuglen, der begyndte, Søster Marie-Philomène! det var ikke Fuglen!“ Hortense de Signorio løb efter dem op ad Trappen med Basunenglene, medens hun vred Hænderne i Fortvivlelse.

„Men Hortense! lad være med at holde paa Flory, dit Vrøvl! gaa ned og hent dine Briller!“

„Men, det var mig, Søster Marie-Philomène, jeg gemte Posen i Krogen ved Vinduet og løb op og hentede den efter Middag!“

„Det er ikke sandt, Hortense! gaa din Vej!“

„Jo, det er, Søster Marie-Philomène!“

„Du lyver, Hortense! Løgnen er een af de værste Synder!“

„Søster Marie-Philomène, jeg saa' Hortense begynde! jeg saa hende staa og dele ud med begge Hænder. Det var ikke rigtig af lille Hortense, men hun gjorde det! det var ikke Flory.“ Søster Berchemans kom gaaende op efter dem! hun var angst for den ældre Nonne! meget angst! men det var hendes Pligt at sige det til hende, naar hun tog Fejl.

Søster Marie-Philomène saa strengt paa dem alle tre. „Tag Flory med ned!“ sagde hun, „og kom saa du, Hortense!“

„Flory! der spilles i Aften Skolekomedie hos Jesuiterne!“ begyndte hun, da hun lidt senere, efter at have anbragt Hortense sikkert bag Laas og Lukke, aabnede Døren til den store Skolestue! „Jeg fik i Morges en Del Billetter tilsendte! jeg ynder nu en Gang ikke daarlig Komedie, men da Jesuiternes plejer at være lidt bedre end den, der i Reglen spilles ved saadanne Lejligheder, havde jeg tænkt paa at lade ti Børn i niende og et Par i ottende Klasse gaa der hen med Søster St. Esprit. Den ene af dem skulde have været dig! Hortense den anden! men den, der har faaet alle til at være ulydige, kan naturligvis ikke faa Lov. Nu bad Søster St. Esprit, om du maatte gaa med, og sagde, at du var flittig og flink til din Musik. Jeg sagde straks nej!“

Florys Ansigt gennemgik alle Stadier fra Skuffelse, Undren, Ærgrelse til Resignation, hvorpaa Nonnen vedblev.

„Saa kom jeg til at tænke paa, at jeg paa en Maade gjorde dig Uret før, og skønt du ikke fortjener det, da du var med til at være ulydig, gav jeg Søster St. Esprit Tilladelse til at tage dig med. Gaa nu op og klæd dig om i din hvide Kjole! een af Pigerne skal komme og hente dig om lidt. Jeg har flere Gange lagt Mærke til, at du har været ulydig! husk det strider mod Klostrets Regler. Lydighed er den første Betingelse. Ellers er jeg ret tilfreds med din Opførsel og din Flid."

Medens Flory med Jomfru Cécilies Hjælp gjorde sig saa fin som mulig, trøstede Hortense sig hurtig! hun gjorde sine Verber færdige med en Klat og en Streg, og tilbragte en — efter de spændte Forhold — ret behagelig Eftermiddag med at kigge ned i Gaarden paa de smaa, fattige Børn, der udklædte efter bedste Evne, raslende med Tinbøsser, listede gennem Gangen, forbi Vinduet hen til Køkkenet for, ved at staa paa Hovedet og slaa Kolbøtter, at formaa Søstrene til enten at give dem Pandekager eller Bøsserne Skillinger.

„Jesus, min Kærlighed! sikken en fin, lille Pige, jeg skal ud med!" sagde Søster St. Esprit, da hun mødte Flory i den hvide Kjole, der var overbroderet med hvide Silkebaand. „Skal du ikke have den røde Hue paa? naa, ikke? at tænke sig, at de næsten gaar ens

klædte saa langt mod Nord og her i Frankrig! Det var slemt, at Hortense ikke kom med, men hun trøster sig nok!“

„Hun er ked af det, tro'r jeg!“

„En lille Smule! men ikke længe, det ryster hun snart af sig; du skal ikke tænke paa det!“

Jesuiternes Teater var et mægtigt Rum med mange forgyldte Trægallerier og et Tæppe med mange buttede Amoriner og Boulogne i Baggrunden. De gode Patere vare glade over at se de mange, pyntede Damer og Herrer, der lidt efter lidt fyldte Stolerækkerne paa Gulvet. Deres Øjne lo bag Brillerne, medens de den ene Gang efter den anden hilsende toge de smaa, sorte Kalotter af. Takket være en rar Pater, som Søster St. Esprit kendte, fik de den mest udmærkede Plads lige for Scenen paa første Række.

Lysene bleve skruede ned! der blev ganske stille. En Silkekjoles lette Raslen nu og da! Stilhed! en sagte Hvisken mellem Paterne! Stilhed!

Men paa een Gang var det, som rullede Tordenen gennem Bygningen! Døre bleve aabnede, lukkede, aabnede igen og smældede i. Travle Fødder kom nærmere og nærmere! og ind styrtede Eleverne! Tre og tre, ti Gange! den ældste Klasse og en Pater i lang, folderig, sort Kutte og Kalot! og igen en Klasse, og igen en Pater, og igen og igen, først store, saa smaa og endnu mindre Drenge, om igen, og om igen, til alle Gallerierne endelig vare

fyldte med seks-syv hundrede, snakkende, leende, forventningsfulde Drenge i graa Benklæder og sorte Trøjer med blanke Knapper.

„Maa de tale saa hojt, Søster St. Esprit?“

„De skal! Paterne vil høre hvert eneste Ord, de siger!“

„Drengene er saa glade i Aften!“ sagde en gammel Jesuit med et magert, klogt Ansigt! „De kan ikke være stille. Der er ordentlig Fryd.“ Han var ligesaa glad som Drengene. Paterens Ansigt straalede.

„Kunde denne lille Pige ikke faa Lov til at se Kapellerne?“

„En anden Gang, med største Fornøjelse! men i Aften bliver det for sent!“

„Nu spiller de vel snart?“

„Om et lille Øjeblik.“

Tre dumpe Slag! op gik Tæppet.

Scenen forestillede et øde Vinterlandskab med en lille, rislende Flod, der straks blev Genstand for en begejstret Klapsalve fra Gallerierne. En ung Mand med gul Lapsestok og lakerede Støvler kommer ind og fortæller, at han er saa ulykkelig og saa forgældet, at han vil drukne sig. Det er det eneste, han har at gøre. Han gør det imidlertid ikke, da han, paavirket af Ravnen i La Fontaines Fabel, bestemmer sig til at smigre sig frem i Verden. Den unge Herre, der talte med rusten Overgangsstemme og var meget plaget af Filipenser, blev modtaget med om mulig endnu mere Jubel end den rislende Flod. Han smigrer sig til nye Klæder, en Mængde Invitationer og en lille, mor-

som Tjener med runde Øjne og røde Handsker, ender med at blive Baron og styrtes saa pludselig ned fra Lykkens Tinde ved en ung, ærlig Mands Optræden. Samme ærlige Mand sørger imidlertid for, at han falder lige i Armene paa en ung, rig Arving, der længe har elsket ham, uden at han aner det. Han elsker ogsaa hende, hun elsker ham, de elske begge. Uheldigvis viser Arvingen sig ikke paa Scenen een eneste Gang, men nøjes med at synge hult og fælt udenfor. Man kan ikke tænke andet, end at der ingen Arving er noget af Stederne, da Stemmen grangivelig lyder som en Drengs. Det hele ender med megen Lykke, megen Moral og megen Klappen paa Skuldren i en elegant parisisk Salon med stive Bladplanter.

„Dejlig, Søster St. Esprit!“ sagde den konne Pater.

„Dejlig! den Slutning er rigtignok kon! det Stykke er noget for alle! det kan vi alle have godt af at se, Fader Eustache.“

Pateren pudsede sin Næse for at skjule den Tilfredsstillelse, det var ham at høre Komedien rost.

„Nu gaar Tæppet op igen, Søster St. Esprit!“

„Nu kommer Fremkaldelserne, Flory. Se, der er han, den Guds rene Engel!“

Det er den lille Tjener, der kommer frem, bukkende og flov. Den Guds Engel bukker og bukker, hans Kinder ere lige saa røde som Handskerne. Drengene ere som vilde. De klappe og skrige af Fryd over den lille

Tjener. Paterne begynde at tysse! der er ingen Ende paa Jubelen. Der er Tumult paa Gallerierne! man rejser sig op og vifter til ham. Tys! Tys! nu kommer Orkestermusikken! det er nok Fastelavn, men dog maa man sætte sig ned. Stille Drenge! nu kommer Musikken. Instrumenterne stemmes under hendøende Larmen. Stille! stille!

Det er et helt Orkester! et stort Drengeorkester! det anføres af otte tykke Patere, der slaa paa Tromme. Der en Fløjte, en køn, mørk Dreng, som maa gøre en Mængde Triller, Skalaer og latterlige Spring, for at følge med Trommerne. Den har Bim-me-lim-me-lim efter Springene og saa Hop! den Fløjte er ganske vild af Glæde. Den faar een til at le, og en Harpe faar een til at græde! der er to Violiner, der kæmpe hidsige Kampe for at naa højest, og et Bækken, der falder ind paa alle mulige gale Steder. Og endelig kommer der en Tromme-, Fløjtetrille-, Violin-, Harpe- og Bækken-Hvirvel, medens en lille Dreng, der ligner Fløjten, viser sig paa Scenen i sort, kniplingbesat Ridderdragt, omstraalet af bengalske Flammer. Han siger et langt Vers, saa sagte, at ingen aner, hvad det er. Han forsvinder! Tæppet gaar ned. Det hele er forbi.

„En yndig Dreng, den lille Ridder, Fader Eustache!“

„Han er ikke mere end seks Aar, Søster St. Esprit. En Spilopmager! men en klog Dreng! en meget klog Dreng!“

Takket være den rare, glade Fader Eu-

stache kom Flory og Nonnen hurtig af Sted gennem en lille Dør, der førte ud til en mægtig, hvælvet, stensat Buegang, der atter førte ud til en anden, som endte ved en Port ud til Alléen.

„Saa en Dag, naar det passer Dem, Søster St. Esprit, saa kom kun med den unge Dame! jeg skal nok vise Dem om. Nu skal jeg kalde paa Tjeneren, saa han lader Vognen køre frem.“

„Det behøves ikke! det kan vi godt selv. Gaa ind, Fader Eustache! gaa ind, kære Fader. Her er en forfærdelig Gennemtræk.“ Men Fader Eustache er allerede ude i Gaarden.

Vognen kommer lige efter; de sætte sig ind og køre bort, medens Pateren ærbødig bliver staaende med blottet Hoved i den stærke Blæst, der suser ind under Kutten, til Vognen forsvinder ved Omdrejningen til Landevejen.

Efter Jesuiterkomedien gik alt i den vante Gænge. Den ene Dag slæbte sig hen efter den anden. Dagene lignede hinanden. Læsning, Lektier, Bønner og Frikvarterer. Spasereture.

Om Søndagen maatte Flory først med til Messen i St. Nicolaiskirken sammen med sine Kammerater, og saa fulgte Frøken Eudeline hende hen til den lille, engelske Kirke.

Flory længtes. Jo længere hun var der, des mere længtes hun.

„Hvad er der i Vejen?“ spurgte Hortense en Eftermiddag, da hun sad alene i en Krog

af Skolestuen og stirrede alvorlig frem for sig. „Har du ikke faaet Brev i Dag?“

„Jo! baade fra min Fader og min Søster!“

„Men der er noget i Vejen, ikke! du er saa ked af det hele. Bare du vilde sige mig, hvorfor du ligger og græder hver Aften. I Nat kunde jeg ikke falde i Søvn! jeg var lige ved at kalde paa dig, men jeg var bange for at vække Søsteren. Er du ked af at være her?“

„Jeg haabede, at jeg snart skulde have været hjem!“

„Skal du da ikke det?“

„Nej!“

„Men du vidste dog, at du skulde blive her nogen Tid.“

„Men jeg kan ikke huske deres Stemmer mere. Det er saa forfærdeligt en Gang imellem svinder Ansigterne ogsaa bort! jeg kan slet ikke huske, hvordan min lille Søster ser ud, naar hun ler! det er, ligesom de alle var døde, eller som jeg var død! naar jeg kun kunde høre min Fa'rs Stemme! men jeg kan ikke.“ Flory kæmpede tappert for at holde Taarerne tilbage.

„Men, naar du en Gang kommer hjem, saa har du en hel Mængde, du holder af. Jeg har ingen! min Mo'r er død!“

„Min med! jeg har Stedmoder.“

„Hortense! kom hen til Bordet og se paa Fejlene i den franske Stil!“ kaldte Søster Marie-Philomène, „vil Flory være muggen og kedelig, saa lad hende være det.“

„Naa, Pigebørn! lov mig nu at være flittige i Dag!“ sagde Søster St. Jean-Berchemans, Dagen før Paaskeferien skulde begynde. Børnene vare om mulig endnu mere optagne af at gøre Løjer end ellers, da de vare henrykte ved Udsigten til Hjemrejse og Ferieglæder. De skulde alle bort undtagen Flory! Hortense de Signorio havde om Morgenen faaet Brev om, at hendes Bedstemoder ventede hende i Ferien, og skønt Flory gjorde alt for at glæde sig med hende, var hun ikke saa lidt ked af, at hendes livlige Veninde ogsaa drog bort. Hortense havde siden den Dag, Flory betroede sig til hende, „lagt sig efter hende“, som hun kaldte det, og de holdt meget af hinanden.

Søster Jean-Berchemans Taalmodighed blev sat paa haarde Prøver den Dag.

Først maatte Louise Lemont og Alice Motiner skilles, fordi de talte om varme Paaskeboller til fin Vanillechokolade og behandlede andre appetitlige Temaer i Stedet for at tegne Landkort. Eugénie smurte sig om Munden med sine røde Blyanter, der skulde have fremhævet Middelhavet, og maatte sendes op for at vaskes. Hun forsvandt med den røde Menneskeædermund leende paa en saa utaalelig Maade, at Søster Berchemans opsendte en lille Bøn om Taalmodighed til sin Helgen. Juliette spillede Bold med Linealen, medens hun hørte sig i et langt Vers. Adélina lavede Mus, en af de ældste tegnede Frisurer paa en Lap Papir, som hun lod gaa rundt under megen

Munterhed; Marie Alnot prøvede paa at krølle Haaret om Penneskaftet, Camilla klynkede fornærmet, fordi hun ikke kunde finde sin A-B-C, og da hun saa i det samme opdagede, at Flory, Hortense og et Par andre sade med Bøgerne for Ansigtet og vare ved at dø af Latter bag dem, indrømmede hun Søster Marie-Philomène, at der ikke kunde findes saa dovne, uartige og listige Pigebørn i hele Frankrig, som dem „Maria Veninderne“ opdroge.

„Flory, Hortense, Octavie, Marguérite! tag Bøgerne ned! I maa ikke le i de Timer, I har til at læse Lektier! Hører du, Flory! Jeg vil have at vide, hvad I ler af!“

„Kaninerne!“ lo Flory, og kunde saa ikke mere.

„Gud! sikke nogle uartige, lattermilde Børn! Hortense!“

„Kaninerne!“ Hortense gemte Ansigtet. Søster Berchemans kunde have rusket hende.

„Kaninerne, Søster!“ . . . . Octavie var færdig.

„Annettes Kaniner!“ . . . . fnisede Marguérite.

„Hun har dem i Støvlerne, Søster Berchemans!“

Annette saa' urolig ned til sine Fødder og brast saa ogsaa i Latter, medens to Gange tyve tjenstvillige Stemmer forklarede, at Annettes Støvler vare forede med plettet Skind, fordi hun frøs; at det stak frem, go at det var det, Hortense og Flory og de anpre kaldte for Kaniner.

„Aa, Børn! aa, Børn!“ sukkede Søster Berchemans og stoppede saa op paa en Gang, da Døren blev aabnet af ingen andre, ingen mindre end Søster Marie-Philomène, der jog en skrækkelig Angst i en Del brødetyngede Smaapiger, der troede, hun var kommet for at afgøre noget uhyggelig vedrørende nogle slemme Vidnesbyrd! til samme Smaapigers store Lettelse sagde hun imidlertid kun: „Rejs dig, Flory! maa jeg laane hende, Søster St. Jean-Berchemans?“

„Med største Fornøjelse, Søster Marie-Philomène!“

„Er hun færdig?“

„Ja næsten! hun kan godt gaa!“

„Sagen er den, Søster St. Jean-Berchemans, at der er nogen i Talestuen, der vil hente Flory Howard!“ Søster Marie-Philomène smilede, hvis den lille Trækning ved Munden kunde kaldes et Smil. Annette, der havde det daarligste Vidnesbyrd og den daarligste Samvittighed, lod lettet Kaninerne dingle frem og tilbage.

„Nogen, der vil tale med mig?“

„Ja, det hørte du jo,“ udbrød Hortense og bragte Flory tilbage til Virkeligheden ved et velment, lille Skub.

„Det er da dejlig, lille Ven!“ udbrød Søster Berchemans og kyssede hende kærligt.

„Hvem er det, Søster Marie-Philomène? lad mig gaa med det samme! jeg ser meget ordenlig ud! er det en Herre, Søster Marie-Philomène?“

„Ja, det er!"

„Saa maa det være Papa! lad mig gaa, Søster Marie-Philomène?" Nonnen sagde ikke ja, heller ikke nej; Hortense de Signorio, der opmærksomt iagttog dem begge to, aabnede uden videre Døren paa Klem med den Fart, der var hende egen.

Flory smuttede gennem den, løb over Gaarden og Legepladsen, saa hun nær havde væltet Søster St. Esprit, der kom gaaende med foldede Hænder. Forklædet stod om hende, Haaret fløj til alle Sider, hun saa' ingen, løb, løb! Nonnen blev bange for, at det brændte et eller andet Sted i Klostret, og skyndte sig hen til Køkkenet for at faa Køkkensøsteren op i Taarnet og Brandstigen sat frem.

„Hvor er han? hvor?"

„I Talestuen paa anden Sal!" svarede Portnernonnen. „Gud Barn! De er jo rent ude af Dem selv. De kan da ikke komme op paa anden Sal, naar De løber ned i Kælderen!"

„Min Fa'r er kommen, Søster Anna-Isidore!" raabte hun og ilede op ad Trappen, saa hun nær havde væltet Pave Pius, der sad henne ved Vinduet paa en gylden Stol og velsignende rakte de tre hellige Fingre frem.

„Det var en ung Fader!" tænkte Søster Anna-Isidore, medens hun lukkede den hvidlakerede Port.

Flory stansede ikke, før hun kom til anden Sal! Døren til Talestuen stod paa Klem. Hun slog den op!

„Papa! Papa!“

En høj Mand stod derinde og studerede med Ryggen til hende de store Malerier, der fremstillede Sjælens Pinsler i Skærsilden. De vare saa godt malede og saa uhyggelige, at man uden stærke Nerver kunde føle sig ganske syg og elendig ved at se de stakkels Sjæle vride sig vaandefuldt med gustne Ansigter. De fleste vendte sig hastig fra dem, og det gjorde ogsaa denne Herre. Han saa' paa sit Ur, lod Øjnene løbe rundt i den lille, dunkle Stue med de sorte og lilla Helgeninder, mørke Vægge og blodrøde Fløjlsmøbler.

Ikke Hans Excellence! ikke Hans Excellence — men Greve Stephen Schotton i Rejsedragt, Flonel paa Flonel, høje Flipper, mikroskopisk Hue paa Hovedet.

Flory var kommen løbende i fuld Fart, henrykt, med straalende Ansigt og udbredte Arme! Hun lod Armene falde og stansede midt i Stuen. Greve Stephen bukkede, hun nejede efter Frøken Eudelines Forskrifter, saadan som der var blevet nejet i Versailles.

„Aa, Grev Schotton, er det virkelig Dem? hvor er det pænt af Dem at komme hertil og besøge mig!“ Hun var skuffet over, at det ikke var hendes Fader, men dog henrykt over at se et kendt Ansigt. Det første fik hende til at se fortvivlet ud, det sidste fik hende til at se glad ud, og begge Dele i Forening med den sorte, alvorlige Klosteruniform fik hende til at se ud som en stakkels, lille Pige, der ikke kan taale ret mange Sindsbevægelser.

„Ikke Grev Schotton, men Onkel Stephen, Flory. Nu er jeg dog Onkel. Kald mig for det," bad han og trak som altid op i de generende Flipper, saa Julen paa Bechersdorf paa en Gang stod ganske tydelig for hende. „Jeg havde ikke tænkt, at det vilde gøre saadant et Indtryk paa Dem, jeg kunde have skrevet i Gaar, at jeg kom og hentede Dem! naar jeg skulde samme Vej, var det saa morsomt at følges ad!"

„Hjem til Danmark? det er til Danmark, ikke sandt?" spurgte hun aandeløst.

„Ikke til Danmark, men til Paris, Flory. Sagen er nemlig den, at jeg traf Lissy og John i Cannes, da jeg kom fra Marokko; der har jeg været i nogen Tid! og saa fulgtes vi ad til Paris eller paa Vejen til Paris. Nu har det hele Tiden været Meningen, at Lissy vilde tage herop for at se til Dem; men en Dag kom vi til at tale om, at det var morsommere, om De kom til Paris i Paaskeferien, og saa tog jeg hertil for at hente Dem!"

Vi ere vante til Skuffelser! vi græde ikke mere over Ting, som maa være, som de ere. Graad nytter ikke. Vi ere glade, fordi vi skal til Paris og se vor Familie.

„Om fire Timer skulde vi gerne kunne være der! men saa maa De gøre Dem i Stand med det samme. Er De træt nu, kan vi ogsaa vente til i Morgen Formiddag! naa! De vil helst med det samme?"

„Men jeg maa maaske ikke! maaske faar

jeg ikke Lov til det; det kan godt være, jeg ikke maa."

„Nonnerne har sagt ja! der var een, der var meget gul i Ansigtet, som var lidt vanskelig og gjorde mange Ophævelser, men da jeg fortalte, jeg var Deres Onkel, og lovede at tage hele Ansvaret paa mig overfor min Søster, saa blev hun meget medgørlig. Jeg skal nok tale med Antoinette, naar jeg rejser til Kobenhavn for at besøge hende."

Onkel Stephen, der var en meget grim, men ogsaa en meget rar Onkel, saa' deltagende paa sin Nièce, sagde, hun saa' daarlig ud, og studerede atter Skærsilden, medens hun forsvandt.

ELLEVTE KAPITEL.

HAVET STIGER.

Vi vide hverken ud eller ind. Vi styrte rundt i Sovesalene for at finde noget, vi huske ikke hvad! Vi løbe Panden mod Hortense de Signorio, der, ledsaget af Søster Jean-Berchemans, kommer for at sige Farvel til os. Vi tabe Vandkanden, og Vandet plasker ud over Jomfru Cécilies store Listesko. Vi sige, at Tandbørsten ligger i Sengen! vi kysse Søster Marie-Philomène paa Panden, i Stedet for at lade hende kysse os paa Panden! Vi gøre en Mængde latterlige Ting i vor Iver for at komme af Sted. Vi have glemt at tage Hat paa, og ane det ikke, førend Søster Berchemans kommer løbende efter os med flyvende Slør og smilende Ansigt. Hun sætter den paa Hovedet af os, siger, den er køn med de store hvide Fjer, hjælper os med en snoet Elastik.

„Galocherne!“ siger Søster Berchemans, „og den lille Haandkuffert!“

Vi have glemt Bagagen! Vi maa tilbage efter den; Søster Berchemans skynder paa os.

„Farvel, Søster Berchemans!“

„God Fornøjelse, Flory!“

„Om ti Dage er Ferien forbi!“ Søster Anna-Isidore stod inde i Porten! hun kunde nok lide endnu en Gang at se den unge Fader, der var saa grim!

Om ti Dage, lille Barn! glem det nu ikke!“ sagde Søster St. Esprit, der var uhyre lettet over, at det ikke brændte. „Om ti Dage kommer du igen, glad og fornøjet med røde Kinder!“

„Paa glædeligt Gensyn, Flory!“ raabte Hortense de Signorio ud af Vinduet og blev straks jaget bort af Søster Marie-Philomène.

Flory skraaede hurtig over Torvet med Onkel Stephen. Ti Dage var en lille Evighed! det var det i Klostret, hvor man tit kedede sig rædselsfuldt, men ikke i Paris med dets Hvirvel af Fornøjelser.

Lissy og John stode paa Banegaarden. Lissy græd, da hun saa hende, og Fætter John lovede hende alt, hvad hun vilde have. Hun blev i Triumf ført hen til Ambassade-Hotellets Karet! i Triumf kørt til „Kejserlig-kongelige Ambassade Hotel“, gennem brede, fornemme Gader, over Boulevarder, hvor Kastaniernes gul-grønne Løv bævede let i Foraarets Luftning, og hvor Menneskene myldrede tæt frem og tilbage, ud til Champs-Elysées! gennem en Marmorport med brogede, elektriske Lamper og svulmende Dekorationsplanter! Inderst inde er der en forgyldt Stol med en forgyldt, lille Negerschweitser. Der er blæn-

dende fint i det „Kejserlig-kongelige Ambassade Hotel“. Guld i Guld! Empire i Empire! Empire i den hvide Elevator, hvor en pomadiseret Tjener i rødt og blaat foretager en utrolig Masse Luftrejser for egen Fornøjelse.

„At du saadan skulde sendes bort hjemmefra, Floy! du kan ikke tænke, hvor bedrøvet jeg var, da Papa skrev det til mig!“ sagde Lissy, da de sade alene inde i det Værelse, der skulde være Florys, medens hun var der. Der var ganske stille derinde. Man hørte som langt borte den ensformige Rumlen og Støj fra Champs Elysées Alléen. Ovenpaa knagede den lille Vugge, hvori den unge Hr. Earl slumrede blidt. Han var vokset, siden Flory sidst havde set ham. Han var en yndig, lille Dreng! Ane kunde mange, udmærkede Historier om ham! Folk stansede hende tit, naar hun kjørte rundt med ham i Parkerne, og naar den strenge Motnotlyson ikke var med, fortalte hun gærne hele hans lille Levnedsløb.

„Sagde Papa ikke, naar jeg skulde tilbage? Jeg længes saadan, at jeg næsten ikke kan udholde det.“

„Jeg kan slet ikke forstaa, at der var noget i Vejen med dig, Floy, der var saadan en god, lille Pige, den Gang jeg var hjemme! Jeg kunde bedre tænke, det var Margaret, det var sket med.“

Mama holder af Margaret, men mig kan hun ikke lide! Nu var Papa og jeg saa gode Venner, og saa giftede han sig igen. Det var saa forfærdeligt for mig.“

„Jeg kan godt forstaa, at det ikke var saa let i Begyndelsen! men du maa huske paa, hvor ene han blev, den Gang Mama døde. Og nu er det engang saaledes, Floy! og det kan ikke blive anderledes. Du holder jo saa meget af Papa og Margaret og lille Daisy, saa jeg synes, du skulde gjøre alt for at komme tilbage til dem."

„Men hvad synes du da, jeg skal gøre? naar jeg nu kom hjem, saa er hun der også, jeg mener Mama! og saa bliver det galt igen! saa paa een Maade maatte jeg meget hellere blive i Boulogne."

„Men Papa længes efter dig. Han savner dig saadan! der gaar heller ikke een Dag, hvor Daisy ikke taler om dig!"

„Jeg kan ikke undvære Daisy."

„Men saa skulde du skrive til Antoinette. Saa kunde Stephen tage dit Brev med, naar han nu rejser til København. Hvis du skrev, at du saa gerne vilde tilbage og saadan noget, saa fik du Lov til det!"

„Men det kan jeg ikke! det er ligesaa slemt som at bede om Forladelse! det er næsten det samme."

„Men naar de nu allesammen længes efter dig, Floy! det gør Antoinette ogsaa! du kan tro, hun er ikke glad! det har været næsten lige saa sorgeligt for hende! du var vist meget slem mod hende!"

„Jeg var saa bedrøvet, at jeg ikke vidste, hvad jeg gjorde! Hun har ogsaa slaaet mig!"

„Det ved jeg godt! hun har selv fortalt mig det. Du skulde alligevel skrive!“

„Men naar jeg nu ikke mener det! naar det nu ligefrem var at lyve, naar jeg sagde, at jeg vilde holde af hende.

„Du kunde prove paa at gøre det! Jeg tro'r, det er det eneste rigtige! du kan ikke udholde at tænke paa, at Papa skal være skuffet over dig og bedrøvet! det kan du ikke, min egen, lille Floy!“

Det kunne vi ikke! Lissy har Ret! vi kunne ikke bære det længer. Daisy skal ikke gaa rundt og lede forgæves efter os! Vi ville ikke bedrøve vor Fader. Vi ere trætte af al vor Modgang! vi kunne ikke udholde vor Længsel mere. Vi ere dødtrætte! vi give efter!

„Jeg skal nok!“

„Det tænkte jeg nok, Floy! nu maa du ikke være ked af det, Floy! nu kan du godt glæde dig til at se dem allesammen igen. Og saa siger de, at du er rent forstenet og forstokket! men jeg troede aldrig paa det! ikke eet Øjeblik. Antoinette og jeg har holdt saa meget af hinanden, men da jeg hørte alt dette, var jeg lige ved at blive vred paa hende. Jeg sagde, at du var den bedste, lille Pige af Verden, og det maa hun da indrømme mig nu! kys mig, Floy!“

Lissy var glad, henrykt, begejstret! Hun havde altid elsket sine smaa Søstre! Hun havde været saa vant til at tage sig af dem, da hun var hjemme! Alt det med Flory havde

ligefrem taget paa hende! Hun havde bevaret en vis moderlig Følelse for dem, skønt de snart vare store, voksne Piger. Deres Sorg hendes Sorg! deres Glæde hendes Glæde! deres Modgang hendes.

De talte ikke mere om det! ikke eet Ord! det blev ikke nævnet, men Lissy gjorde alt for Flory. Hun levede og aandede for hende, saa længe som hun kunde være hos hende. Flory var med hende, hvor hun gik og stod. Hun levede ligefrem op, den lille Flory! hun følte sig ikke mere som „Maria Venindernes“ Nummer seksten, men som et Pigebarn, nogen holder af og tænker paa.

Tidlig Messe i Notre-Damekirken! Fra Foraarsmorgenens dæmrende Lys ind i Kirkens dunkle Rum. Paris vaagner støjende udenfor! Hospitalets Porte slaas op og i! La Morgue stiger frem af Taagen! Præsten messer! Lysene straale gyldenrødt fra Altrene! Bispen sidder svær, violet, højtidelig i sin udskaarne Stol. Sangen stiger i Bølger! Hallelujaet genlyder under Hvælvingerne! Røgelsen ligger i Luften, svæver opad som graalige Skyer! Knæk! Knæk! naar Kordrengene svinge de tunge Kar! Silkeraslen og Kniplingslommetørklæder! højhælede Sko og højtidelige Taarer! Paaskemorgen!

Til Madeleinekirken! Blomster paa Blomster! røde Roser paa hvide Altre! rundt i de fleste af Paris' Kirker og Kapeller! man møder de samme højhælede Sko, den samme Silkeraslen. Een Bøn i dem alle! helst i dem alle! helst i de fleste! men seks-syv Bønner i seks-syv

Kapeller kan nok gaa. Det lille Jesusbarn er tilfreds med det! det lille, fromme Jesusbarn forlanger ikke mere! Nonner vrimle ud og ind med deres Elever! Jesuiterne komme stille med deres andægtige Drenge! De hvide Nonner! de sorte Munke! de brune Nonner!

„Paaskemorgen! han er opstanden! Halleluja!“

Og saa gaa de hjem og spise Bouillon og ere glade for Opstandelsen, Messen, Røgelsen og de varme Paaskekager fra Konditoren.

Versailles! Bon Marché og Louvre! St. Clouds! Springvand og Luxembourg! Othello i Thèatre Français! Operaen og Troubaduren! Alléer og Haver! Boulevarder! Mennesker! Mennesker! Mennesker! Paris rundt. Hos Mademoiseille Minet! i Butikker! overalt! i ti Dage.

„Er de gode imod dig i Klostret, Floy?“

„Ja, John! jeg holder meget af dem!“

„De paavirker dig ikke?“

„Det kan jeg ikke mærke! de taler aldrig til mig om Religion! nu varer det maaske heller ikke saa længe, Lis.“

„Nej! nu er det snart forbi med det Klostervæsen.“

Klosterlivet maa snart ophøre! I Kufferten ligger et halvfuldendt Brev med Skønskrift.

„Velkommen, lille Fugl!“ sagde Søster Berchemans, da hun efter ti korte, men dejlige Dage, atter stod i Skolestuen.

„Flory maa straks klæde sig om og tage fat paa sine Lektier!“ sagde Søster Marie-Philomène.

Søster Marie-Philomène kunde ikke unde sig et Minut Ro den Dag, Pigeborne kom tilbage efter Ferien. Der var en stadig Uro! Munden stod ikke paa een eneste i ottende Klasse! der var Feriefortrolighed og venskabelig Udveksling af Feriegodter.

Den næste Dag, en Søndag, sade de næsten alle nede i den Skolestue, der var forbeholdt dem Fridagene, sammen med Søster Berchemans og Søster Rose-Lucienne, der nylig under stor Højtidelighed havde brændt et Billede af Bismarck, som hun havde fundet i en eller anden Stilebog, da Søster St. Esprit aabnede Døren og kom ind i en forfærdelig Fart. Hun havde Overtøj paa og lignede en allerkæreste Luffegaas i det store, kluntede, lange Slag. Kinderne vare endnu rødere end sædvanlig, Øjnene straalede, Panden havde tusinde, fornøjede Rynker under Pandebindet.

„Oversvømmelse!“ Søster St. Esprit stod og trykkede sin mægtige, gamle Paraply til Hjertet og saa' rundt paa dem!

„Oversvømmelse, Søster St. Esprit?“

„Ja, lille Børn, Havet stiger! Jesus, min Kærlighed! hvor det dog stiger!“

„Hvor! hvor! Søster St. Esprit?“

„Ikke raabe saadan, kære Børn! husk dog paa, at vor kære Moder, Marie Stanislas er kommen tilbage i Gaar Aftes. Vor velsignede

Priorinde er meget træt efter den lange Rejse. Vor Moder hviler sig lidt! Stille Smaabørn! saa kan I høre det hele, naar jeg nu fortæller det til Søster Rose-Lucienne og Søster St. Jean-Berchemans."

„Er det slemt, Søster St. Esprit?"

„Hør kun, kære Rose-Lucienne!"

„Stille, Hortense de Signorio."

„Jeg kommer gaaende over Broen, Søstre, da jeg vender hjem til Klostret fra Festen i St. Michalskapellet. Det var en forfærdelig Storm! jeg kunde næsten ikke flytte en Fod. Mit Slør fløj op om Hovedet paa mig! det er mit bedste Slør, Søstre! og jeg var bange for, at det skulde blæse itu! saa hører jeg een raabe: Vandet stiger! Oversvømmelse! skriger en anden. Hjælp! hviner en tredie! hvor? spørger jeg en Dreng! nede ved Strandpromenaden og de røde Klipper! Hatten blæste af ham, og borte var han!"

„Der bo'r Mennesker rundt om paa Bjerget! Marie bevare dem naadig og vel!" udbrød Søster Berchemans forfærdet og korsede sig!

De korsede sig alle.

„Før den Sag med Dreyfus kommer i Orden, faar Frankrig aldrig Ro. Gud bevare Frankrig! Herren lade sin Forbandelse komme over enhver Forræders Hoved."

„Det gør han nok, Søster Rose-Lucienne!"

„Det er en Ulykke med os siden den Tid. Husk bare Basarbranden, da den lille Camillas Forældre og Slægtninge kom af Dage."

„Hvad saa, Søster St. Esprit!"

„Ikke saa højt, Smaapiger! Jeg løb lige paa en ung Dame, der sagde, at Folk var begyndt paa at flytte ud! jeg havde ikke Tid til at gaa derned, da vi snart skal spise, men jeg spurgte vor kære Moder, om vi maatte spasere den Vej i Dag. Vor kære Moder sagde ja."

„Allesammen? maa vi allesammen!"

„Ja, Børn! alle de, der ikke er daarlige, maa! men nu maa I ikke glæde Jer for meget til det. Husk, det er en Sorg! glem ikke at bede den hellige Jomfru om at lade Vandet synke igen! Kors Jer, Pigebørn!"

„Nu ringer Middagsklokken! Angelus! stille!"

„Lige efter Middag skal vi gaa! jeg glæder mig! naar bare Havet snart synker igen."

„Jeg med! naar bare ingen dør."

En Time efter vrimlede de ud to og to i de smaa, sorte Trøjer! der var ikke mindre end otte Nonner til at passe paa dem.

„Færre kan vi ikke være!" sagde Søster St. Esprit. „Falder eet af Pigebørnene i Vandet, bliver jeg rent ør! saa springer jeg ud med det samme."

Havet bruste, saa man hørte det helt op paa Torvet! Kridhvidt Skum sprøjtede mange Alen i Vejret og faldt ned i en tæt, iskold Regn. Strandpromenaden stod under Vand! Bølgerne sloge mod de røde Klipper og rislede skummende ned ad dem. De strøg over Bøl-

værket med voldsom Kraft og splintredes! I Havnen steg Vandet Time for Time. Fyrtaarnet var blevet ganske lille.

„Ikke for nær, Børn! ikke hen til Bolværket! pas paa den store Bølge der!“

Søster Berchemans kunde ligesaa godt tie stille! man hørte ikke eet Ord! Bølgerne kæmpede med de røde Klipper, piskede dem, og joge tilbage efter ny Kræfter.

Pigebørnene saa' stille til uden at røre sig! Tyskerne stode og sagde „*Wunderschön!*“ og fotograferede.

Stormen susede om dem! Hattene fløj tilbage og maatte arbejdes op paa Hovedet igen. Vinden trængte blæsende ind under de smaa, korte Trøjer.

„Tilbage, Børn! tilbage fra Bolværket! Flory!“

Søster Berchemans saa' en mægtig Bølge komme brusende. Nonnerne trængte Rækkerne til Side.

Flory hørte ikke! hun stod i dybe Tanker og saa' op mod Bjerget! Menneskene vrimlede ud af Husene og kunde næsten ikke komme frem i den voldsomme Storm.

„Flory!“ skreg Søster Berchemans og vilde springe frem for at gribe hende.

„Søster Berchemans!“ raabte en af Nonnerne. „Det nytter ikke! bliv her.“

„Flory! gaa dog tilbage!“ hun hørte ikke eet Ord i den voldsomme Larm.

Bølgen slog mod Bolværket, saa det klirrede!

suste over Flory og kastede hende til Jorden. Hun søgte at rejse sig! Hun var ligbleg, strakte Armene i Vejret, udstødte et forpint, angstfuldt Skrig, var igen ude i en forfærdelig Vandhvirvel og blev af Stormen kastet helt op paa Bolværket.

„Ryggen!“ skreg Søster St. Esprit.

„Hun slog ikke Ryggen!“ raabte en Tysker.

Søster Berchemans følte, om Barnet var uskadt. Det var hun! Madonna være lovet! skønt hun var dødbleg i Ansigtet og ikke kunde støtte paa Benene. Hun var gennemblødt.

„Hvor gør det ondt?“

„I Armen, men den er vist ikke brækket!“

Det varede noget, før de kom af Sted. De rystede alle endnu. Men Flory havde det meget godt, var kun træt, frøs kun lidt og var saa underlig i Skulderen.

„Det var da godt, hun ikke besvimede, men blev ved at kæmpe imod,“ sagde Søster St. Esprit.

Armen blev højtidelig undersøgt, da de kom tilbage. Den var mørkerød, blodunderløben og mishandlet.

„Vi lægger lidt lægende Salve paa!“ sagde Søster Marie-Philomène!

Den næste Morgen var Oversvømmelsen forbi! Flory var hele Klostrets Heltinde.

„Tal dog ikke mere om det, Pigebørn!“ skændte Søster Marie-Philomène.. „Saaret er snart lægt!“

„Man maa hærdes!“ mente den blege Søster Rose-Lucienne, der var bange for en Smule Træk. „Man maa hærdes, medens man er ung.“

TOLVTE KAPITEL.

GIGTFEBER OG KAMMILLETE.

Flory blev rigtig syg nogle Dage efter, lige før Geografitimen.

Det var den Onsdag, lille Camilla maatte sidde nede i ottende Klasseværelse ved Siden af Søster Marie-Philomènes Kateder, fordi hun havde sunget i Religionstimen! forstyrret den tykke Søster St. Emile-Antoine med det røde Haar ved at nynne den gamle Missionssalme, de alle saa godt kendte:

> Un jour j'irai voir
> Jésus mon bien aimé!
> Au ciel! au ciel! au ciel!
> J'irai voir Jésus.

Søster St. Eloi var bleven vred! hun havde ført hende ind til Søster Marie-Philomène og havde der givet en levende Fremstilling af hendes Synder. Den lille grædende Camilla, der var en yndig, lille Pige med et Par store, alvorlige, sorte Øjne, et lille, rundt, rødmusset Ansigt, Krumkam og Snørestøvler, var blevet

løftet op paa en meget høj Stol, og Søster St. Eloi fjernede sig baglæns under stadig Skænden.

„Madonna! Madonna! hvor er du dog lille!“ sagde Nonnen! „er hun ikke den allermindste, Søster Marie-Philomène?“

„Den allermindste i hele Skolen, Søster St. Eloi!“

„Det er rigtignok kedelig, Søster Marie-Philomène!“

„Det gør mig meget ondt!“

„Hun er rigtignok lille! Gud bevare os! hun er den allermindste i hele Skolen!“ Det var fuldstændig sandt, Camilla var baade den mindste og den yngste! hun kunde kun naa op til Skolebordene, naar hun sad paa diverse Puder. I dette Tilfælde saa' hun meget lille, meget ynkelig og meget sød ud, medens hun med Taarer i Øjnene sad og strikkede — eller snarere — tabte Masker med de runde Snørestøvleben dinglende i Luften.

Flory var forfærdelig forpint! i flere Dage havde hun ikke følt sig rask! den daarlige Arm værkede og smertede. Det var, som blev den vredet af Led den ene Gang efter den anden. Hun kendte godt den Følelse; det var Gigten. Hun var tung i Hovedet, ked af alt, havde ikke Lyst til det ringeste. Det var godt, hun snart skulde hjem! Brevet var sendt af Sted! heldigvis.

De andre Pigebørn vare nede paa Legepladsen i Frikvarteret. Hun havde faaet Lov til at blive oppe, fordi hun frøs saa forfær-

delig en Gang imellem. Hun sad med Hovedet støttet paa Haanden, med den syge Arm forsigtig udstrakt paa Skolebordet og stirrede træt og forknyt paa den korsfæstede Herres Blodsdraaber.

„Sid stille, Camilla!“ Søster Marie-Philomène gik ned ad Katederet ind i Søster Jean-Berchemans Klasse. Søster Marie-Philomène foretog saa mange, smaa Udflugter i den sidste Tid. Der var saa meget at tænke paa. Eksamen stod nær for Haanden.

„Jeg kan ikke finde den, Flory!“ hulkede lille Camilla.

„Hvad kan du ikke finde!“

„Masken!“

„Nu skal jeg komme hen og hjælpe dig, naar jeg bare kan, Camilla!“

Masken havde ondskabsfuldt forputtet sig en atten, nitten Omgange dybt. Armen værkede og smertede.

„Du er sød, at du hjælper mig, Flory!“ sagde den lille Camilla! „du er sød, Flory!“

„Det er du med, du skal ikke græde, fordi Søster St. Eloi skændte paa dig!“

„Jo, hun skal! det er netop det, hun skal! det maa du virkelig ikke sige!“ Søster Marie Philomène kom bag paa dem med sagte Skridt. Søsteren havde den Egenskab, at ingen hørte hende gaa. Søster Marie-Philomène kom altid og overraskede Børnene! Hun faldt dem altid troløst i Ryggen.

„Hvad gør du ved Armen, naar du er hjemme? du har jo haft Gigt før, ikke sandt?"

„Jo, i den højre Skulder! engang imellem ogsaa i Armen. Mademoiselle Mimi gned den, og naar det var slemt, fik jeg Salicyl."

„Det er bedst, jeg giver dig lidt Massage, medens dine Kammerater er ude."

„Men den er saa øm, Søster Marie-Philomène! Saaret er helt betændt!"

„Det har ikke noget at sige! Knap Kjolen op og lad Ærmet glide ned."

Flory adlød. Søster Marie-Philomène tog Briller paa, satte sig ved Vinduet og tog fat.

Tre blodunderløbne Furer sade trykkede ind i Armen fra Skulderen og ned til Albuen. Paa Undersiden var der et tykt Skorpelag over et voldsomt Saar. Det var bristet paa Steder, og man saa det blodige, betændte flere Kød. Det var bleven meget værre, siden Søster Marie-Philomène sidst saa det. Hun maatte indrømme sig selv, at hun havde forsømt at pleje det.

Indvendig prikkede Gigten, saa det værkede helt ind i Bryst og Ryg! udvendig sved Saaret og brændte Furerne.

„Staa stille!"

Det lange Ærme i den lyseblaa, strikkede Silketrøje, som hørte med til Uniformens Undertøj, havde klistret sig fast til Saaret, laa presset ind i Furerne og skulde nu rives fra den stakkels Arm!

„Aa, Søster Marie-Philomène! kan det ikke

blødes op med lidt lunkent Vand!“ bad Søster Berchemans, der kom ind for at hente nogle Programmer og Stilebøger.

Nu havde Søster Marie-Philomène tænkt fuldstændig det samme, men da hun var een af de ældste Nonner og Søster Berchemans een af de yngste, og hun nu en Gang ikke kunde finde sig i at modtage Raad eller taale, at nogen vovede andet end at synes det, hun gjorde, aldeles vidunderligt, saa sagde hun, at det skulde hun nok selv bestemme. „Vær nu ikke saa barnagtig, Flory! tænk paa, hvad den hellige Jomfru led, da hun saa Jesus hænge paa Korset. Tænk paa, at du har disse Smerter for at tjene Herren. Han har lidt saa meget for dig, saa kan du vel nok bære dette for at glæde ham.“

Naar Kristus bliver glad for det, saa lade vi Søster Philomène pine Sjælen ud af Livet paa os!

Ritch! Ratch! en forfærdelig Smerte! Blodet strømmer varmt ned over Haanden. Det sortner for Øjnene. Jomfru Maries hvide Kjortel bliver dunkelblaa. Jordkloden vakler, Kristi Lampen slukkes, tændes, gaar bort og kommer igen med tusinde andre.

Flory falder, og ved intet mere.

Da hun kom til sig selv, sad hun paa Søster Marie-Philomènes Skød! Tænderne klaprede i Munden. Hovedet brændte som Ild. Haaret var ganske vaadt i Tindingerne. Hele Skolestuen var i Oprør! Søster St. Jean-Berchemans holdt noget, der lugtede stærkt og ækelt,

under hendes Næse. Lille Camilla græd forskrækket henne paa den høje Stol. Søster St. Eloi kom og løftede hende ned og kælede for hende for at berolige hende, saa Freden var genoprettet imellem dem.

„Flory er død!“ græd Camilla.

„Nej! hun besvimede kun.“

„Der er Blod paa Kjolen!“

„Det er fra Armen, lille Camilla!“ Søster St. Eloi gik bort med hende paa Armen og trøstede hende! hun fandt paa de tusinde Ting for at berolige hende. Pigebørnene vare sendte ind i den tilstødende Klasse og kiggede medfølende ud paa Patienten, der nær havde skræmmet Livet af dem alle, ligesom de skulde til at tage fat paa Rhonens saa bugtede og saa interessante Løb. Det var jo kedelig, at Fuglen skulde blive syg, men skulde hun besvime, var det godt, at hun gjorde det før Rhonen.

„Har du det nu bedre?“ Hortense de Signorio havde Taarer bag de blaa Briller. Hun stod foran hende med et Vandfad. Hun havde endnu den ene Haand nede i Vandet. Hun var rede til at sprøjte i paakommende Tilfælde.

„Gør det meget ondt, Flory!“

Det gør meget ondt. Det kan ikke nytte at nægte det. Det er, som der jages Sværd paa Sværd ind i Bryst og Arm. Det værker i korte Ryk gennem Hovedet. Hovedet er smertelig tungt. Øjnene kunne næsten ikke holdes aabne. Nu kommer Sværdet igen! bare man kunde skrige! det vilde lette. Men man skri-

ger ikke, naar man sidder paa den strenge Søster Marie-Philomènes Skød.

„Nu har du det bedre! Se, Søster St. Jean-Berchemans, nu vender Rødmen tilbage paa Kinderne!“

Søster Berchemans kan ikke se Rødmen! Hun ser, at Flory er meget syg. Hun kunde græde af Medfølelse.

„Lad hende komme i Seng, Søster Marie-Philomène. Hun er for lille til at lide for Madonnas og Jesu Skyld. Hun blev saa forundret, den Dag jeg læste om Barnet, der gik med altfor smaa Støvler for at tjene Herren. Lad hende ikke lide, kære Søster! Jeg kan hjælpe hende! jeg er færdig med mine Timer! naar jeg bag efter gaar ned i Kapellet og beder for hende, bliver den himmelske Moder ikke vred, fordi vi ikke lod hende lide.“

„Gaa kun ned i Kapellet, Søster St. Jean-Berchemans! puds St. Cicilies Luth! Jeg pylrer aldrig om mine Elever! Sæt Vandfadet fra dig, Hortense! sæt dig ned, Flory! tag Draaberne ned til Søster Marthe-Luciennes Apothek! glem ikke at vande Blomsterne, kære Søster.“

Søster Berchemans smuttede nedslaaet bort uden at turde sige mere. Søster Marie Philomène var saa mægtig. Alle mente, at hun skulde være Priorinde efter den gode Moder Marie-Stanislas. Hun faldt i Tanker foran Altrets gyldne Blomster! hun glemte at ordne Liljerne foran St. Cecilie. En Nonne maa være lydig. Hun maa gaa gennem Ild og Vand, fordres det. Søster Berchemans kan ikke raade

Søster Marie-Philomène til at sende Bud efter Klosterlægen. Søster Berchemans har ikke Lyst til at smile og le mere den Dag.

„Gør dig Umage for at være opmærksom, Flory. Sid stille og pas godt paa! i Dag hører jeg dig ikke, men du maa være opmærksom! ellers gaar det aldrig til Eksamen!“

Flory faldt hen i en underlig Døs, ligegyldig for alt! ligegyldig for Søster Marie-Philomènes mange Formaninger og for Hortense de Signorios opmuntrende Løjer. Hun kunde ikke udholde de forfærdelige Smerter! Pigebørnene vare meget deltagende! Men hun var ligegyldig for alt, selv for fem, kandiserede Kirsebær, der havde gjort den lange Rejse fra bageste til første Række kun iførte smaa, tynde Silkepapirschemiser, hvormed den gavmilde Giverinde i Skyndingen havde smykket dem. Kirsebærene vare klistrede og tiltalende og endte deres Tilværelse i den fikse Adélinas store Mund. Adélina var altid mere lækkersulten end bedvøvet.

Ved Middagsbordet var Flory Genstand for niende .Klasses udelte Opmærksomhed. Hun blev udspurgt paa det nøjagtigste om alle sine Fornemmelser! Blodpøl! Besvimelse og Sværdsmerter! niende Klasse regnede det for højeste Chic. Det blev moderne at daane. De vare Fuglen taknemlige for den gode Idé. De øvede sig i at falde graciøst baglæns i Frikvarterene. Besvimelser hørte til Dagens Orden! det blev en ren Epidemi i de første Uger, der fulgte efter. „*Ma sœur*! jeg besvimer! *Ma sœur!* jeg faar ondt! hed det hvert Øjeblik. Søster

St. Esprit anvendte Parfumedouche og venlige Ord. Søster Marie-Philomène gav dem amerikansk Olie og lange Lektier. Det hjalp.

Flory blev sendt op paa Frøken Eudelines Værelse. Der var varmere end i den store, skumle Skolestue. Frøken Eudeline havde filerede Tæpper paa alle Stolene, Kineserdukker paa Kaminhylden og en Perlehund paa Skrivebordet.

Der sad hun og dosede hele Eftermiddagen over et Album, hun ikke saa' i. Henad Aften kom Smerterne igen. Den næste Morgen vaagnede hun med voldsom Feber. Hun laa i eet Skrig, til hun igen besvimede. Da Hospitalsbygningen netop var under Reparation, blev hun flyttet ind i det hvide Værelse, hvor hun laa den første Nat.

„Kammillete!“ sagde Søster Marthe-Lucienne, der passede de syge Børn. „Kammillete er saa godt for al Slags Daarlighed. Det er bedst hun faar Surdej under Fødderne.“ Søster Marthe-Lucienne stirrede paa Flory, der var helt vild. Hun rejste sig en Gang imellem op i Sengen med blussende Kinder og feberklare Øjne. Hun raabte fortvivlet paa nogen! hun bad, om hun maatte komme hjem! hun jamrede og skreg og faldt udmattet tilbage. Søster Marthe gik ned. Hun var Børnenes Skræk! stor, stærk, grov og streng. Hun havde gule Hugtænder og et anseligt, graat Skæg.

„Citronvand! jeg vil give hende Citronvand!“ tænkte Søster St. Emilienne, der kom listende ind for at gøre Værelset i Stand.

„Det stiller Feber“, Panelerne bleve sæbevaskede! „og letter saa dejligt i Hovedet!“ Vindueskarmene fik en Omgang, og Søster Emilienne glemte Citronerne i sin Iver for at rede Senge i Sovesalene.

Søster St. Esprit søgte at finde nogle feberstillende Piller, som hun imidlertid ikke fandt. Hun gik ind i Festsalen og skrev Florys Navn paa „De flittige Børns Ærestavle“.

„Hun spiller som en Guds Engel!“ sukkede Søster St. Esprit og greb sin Bønnebog, der havde sort Kjole paa, som var knappet paa den ene Side. Kapellets Klokke kaldte og hun maatte løbe. „Gid man kunde tage Smerterne fra hende! gid man kunde hjælpe hende. Det er da godt, at Søster Marthe er hos hende.“

Men Flory laa alene Resten af Formiddagen, da Søster Marthe-Lucienne blev kaldt op til Priorinden, der ikke befandt sig vel, men havde faaet et Tilbagefald af sin gamle Leverdaarlighed.

Men Flory kedede sig ikke! hvor kunde hun kede sig med det Tapet, der var i Stuen?

Før hun blev syg, havde hun knapt set det, knapt lagt Mærke til det, men nu veg Øjnene ikke fra det.

Der var en stor, rød Blomst lige ved Ansigtet! en stor, grim Blomst med krummede, blegrøde, stribede Blade. Paa begge Sider af Blomsten en Stilk med tre gule Knopper og blegrøde Kugler! saa en Trappe med fire skraa

Trin op til et lille Klokketaarn. Og saa igen den grimme Blomst! de stribede Blade! den lille Stilk og de blegrøde Kugler! saa igen de skraa Trin! det lille Klokketaarn og det hele om igen og om igen! oppe ved Loftet! nede ved Gulvet! ud over Væggene.

Man maatte le af dette Tapet! man maatte le, selv om man ikke havde Lyst. Kuglerne vare ikke stille eet Sekund! Trapperne drejede, og Blomsterne snurrede. Lukkede man Øjnene og aabnede dem igen, var alt i fuld Fart. Umuligt, at komme bag paa dem et Øjeblik, hvor de vare stille! umuligt, at stanse dem!

Men man bliver træt af at være med til saadan en vild Dans. Man bliver træt! dødtræt! saa træt, at man ikke kan lade være med at græde og hulke.

Det er ikke et rart Tapet! men et ondt, et forfærdeligt Tapet. Blomsterne snurre, selv om man græder! Taarnene løbe, selv om man hulker! Kuglerne danse, selv om man dækker dem med brændende Hænder! Trapperne glide, selv om man raaber, de ikke maa! siger, at de skal stanse.

Lissy skal komme! Søster St. Esprit er ikke Lissy! Margaret er heller ikke en lille Nonne i sort Kutte. Margaret har ikke saadant et Ansigt som Søster St. Esprit, og Daisy maa ikke græde, fordi hun sang:

Un jour j'irai voir
Jesus mon bien aimé!

Au ciel! au ciel! au ciel!
J'irai voir Jésus.

Men det sang den lille Camilla! Det var jo ikke Daisy! Men Daisy kunde saa mange. Daisy kunde synge den om de smaa Fingre:

Kom! nu skal jeg
Fortælle Jer
Om ti smaa, søde Mænd.

Hun kan sige saa mange Vers, som hun har lært af Bes:

Henrik er en lille
Dreng
Med krøllet, gul Paryk . . .

Hun laa og døsede mellem Smerteanfaldene. Det var, som hun løftedes paa store Bølger. Hun blev vugget op og ned, til hun blev angst og klamrede sig til Sengen.

Søstrene kom listende ind fra Tid til anden.

Hun laa og drømte uden at tænke.

„Flory!"

Hortense de Signorio stod henne ved Døren ud til Gangen og søgte forgæves at vække hendes Opmærksomhed.

„Flory!"

Det lykkedes ikke. Hun listede sig hen til Sengen.

„Kender du mig ikke?"

Hun stirrede frem med et mat, tilsløret Blik. Hortense tabte Modet og saa' paa hende uden at tale. Den List, hun saa snildt havde ud-

fundet, nemlig at bede Søster Marie-Philomène om Tilladelse til at hente et rent Lommetørklæde paa Sovesalen, stikke af, før en af Nonnerne kunde følge med hende, og kigge ind til Veninden med det samme, hun gik forbi, var ved at blive tilintetgjort, da hun hørte nogen komme op ad Trappen. Hun korsede sig med megen Fingerfærdighed for at befri sig for Faren, bøjede sig over Sengen og raabte med en velment, men saa voldsom Kraft, at hun kunde have kaldt en Død til Live:

„Flory, der kom Brev til dig fra Danmark før Middag! Søster Marie-Philomène har det.“

Trinene løde lige udenfor Døren. Hun styrtede ud, undgik heldig Søster Berchemans, men løb lige i Armene paa den engelske Nonne, Søster Mary, der havde Opsigt paa Sovesalene den Uge og netop kom ud derfra, da hun vilde liste ubemærket bort. Hun stansede hende ved at stille sig i Vejen forhende, og saaledes stansedes altsaa ogsaa Tilbagetoget. Søster Mary var i meget daarligt Humør.

„*Blouse left on a chair*, Hortense!“ skændte hun. „*Boots topsy-turry on the floor! another bad point!*“

„Naa!“ sagde Hortense ligegyldig og vilde gaa udenom.

„Du har femten *bad points*, Hortense! og saa siger Du naa! *do take care, child!*“

„Ja, ja!“

Søster Mary gik videre med sin sorte Bog, og Hortense skyndte sig ned i Skolestuen til

sine Kammerater. De havde Tøjet paa for at gaa ud. Hortense blev udspurgt paa Krys og paa tværs, om hvor hun havde været. Hun rodede sig ind i en Masse Modsigelser og endte med at nyse.

„Man skulde tro, du ikke havde dit Lommetorklæde, lille Barn!“ udbrød Søster St. Esprit. Det havde Hortense for den Sags Skyld heller ikke. Det laa inde i Florys Værelse. Søster Berchemans fandt det senere, gemte det bag Smækken af sit sorte Forklæde og gav hende det om Aftenen.

„Flory! kender du mig ikke?“

„Jeg skal hjem! maa jeg faa Brevet?“

„Jeg har ikke noget Brev, lille Ven! Søster Berchemans har ikke noget.“

„Maa jeg komme hjem. Papa! Daisy! Jeg vil hjem!“

Søster Berchemans kunde næsten ikke holde Flory i Sengen. Hun klagede og græd. Søster Berchemans kunde ikke taale at høre, hvordan hun hulkede.

„Saa, saa, lille Flory!“

Smerterne kom igen, sønderrivende, uudholdelige! Nonnen sad og holdt hende i Haanden, mærkede Pulsen hamre som et utrætteligt Ur og følte saa, at Haanden slappedes og blev mat.

„Flory! lille Barn!“

Flory hørte ikke. Ansigtet blev ligblegt. Trækkene slappedes.

„Hjem!“ hviskede hun og faldt saa igen tilbage i det dybe Mørke.

Søster Berchemans slog hastig Vinduerne op og trak Gardinet til Side. Vaarluften strømmede ind i Stuen, krydret og gennemtrængende. Man mærkede Duften fra Klosterhavens mange Blomster. Fuglene pippede under Tagskægget.

Søster Marthe kom ind, gned Florys Hænder og Pande med det, der lugtede ækelt, og sendte den unge Nonne ud efter Søster Marie-Philomène.

„Lad hende komme hjem til sin Moder!" bad Søster Berchemans, da hun et Øjeblik efter stansede foran det lille Jesusbarn i Stueetagen. „Lad hende komme til sin Moder."

Søster Berchemans vidste ikke andet om Flory, end at hun var sendt til dem for at lære Fransk.

Hun holdt saa meget af Flory.

„Lad hende komme hjem!"

Jesusbarnet holdt Sceptret højt i den ene Haand og rakte velsignende den anden frem.

Han smilede ned til hende med de himmelske, straalende Øjne.

Søster Marie-Philomène blev for Alvor bange, da hun saa', hvor alvorlig det var med Sygdommen. Hun frasagde sig Ansvaret. Hun turde ikke længer være ene om det.

„Det er Liv og Død!" sagde Søster Marthe.

Saa gik der Bud efter Klostrets Læge! der gik Ilbud efter Doktor Tiffin paa Torvet bag St. Nicolaskirken. Søster St. Ursule ilede derhen i sin svære Vælde. Hun kimede paa, og opnaaede endelig at vække Husjomfruen,

der sov blidt inde i Dagligstuen med Forklædet over Hovedet.

„Doktoren!"

„Doktoren er paa Hospitalet!"

Doktoren skulde til St. Portel. Doktoren var træt, Doktoren havde ikke spist. Doktoren skulde nok komme. „Hidsig er han som en Djævel, naar han er træt, Søster St. Ursule, men ellers det bedste Menneske paa Jorden. Og saa giver han saa meget bort, den dygtige Mand. Man kunde brase hele Dagen for hans fattige Patienter. Men man passer paa ham, man handler i hans Interesse, Søster St. Ursule. Ellers kom han ikke pænt i Jorden. Der var ikke een Hvid til Messer, hvis han fik Lov til at raade, den ødsle, hidsige Mand."

„Nu maa jeg nok hjem til Postejerne! Guds Fred, Madam Gaunet!"

„Tak, Søster St. Ursule!"

Nonnen gik tungt tilbage til Klostret. Hun havde ikke engang Tid til at føle paa Hønsene, der strakte Halsene ud over Boderne henne paa Hjørnet.

Søster St. Ursule blandede sine Taarer med Kaninpostejerne, der for Resten godt kunde trænge til baade salt og sødt. Kaninpostejerne vare noget af det mest ferske og flove. Taarerne gjorde en aldeles fortrinlig Virkning. Søster St. Ursule havde et blødt Hjerte! og hun elskede det syge Barn.

„Snavs!" sagde Doktor Tiffin, da han om Eftermiddagen kiggede ind! „meget snavs! det er en ganske forbandet stærk Gigtfeber, min

gode Søster Marthe! Ved De det! De skulde straks have sendt Bud efter mig, ved De det? Hm!"

Søster Marthe korsede sig demonstrativt og saa' fornærmet ud.

„Hun er Udlænding, ikke sandt?"

„Fra Danmark!"

„Naa! En Datter af hvem?

„Af den engelske Ambassadør i København!"

„Nu skal jeg undersøge hende! Søster Marthe kan gaa!"

Søster Marthe gik ud paa Trappen. Der samledes Nonnerne lidt efter lidt.

„Den Hedning!" sagde Søster Marthe.

Hedningen, der var den dygtigste Doktor i Boulogne, saa dygtig, at Folk kom rejsende langt borte fra, baade fra Syden og Paris, var en lille, uanselig Mand med et Ansigt saa rynket som et overgemt Vinteræble og med altfor korte Bukser. Doktor Tiffin havde traadt sine Barnesko; og han rystede endog lidt paa Haanden, nu og da; men aldrig, naar han undersøgte eller opererede nogen. Saa var den rolig. Blikket borede sig gennem Patienten. Ansigtet var een spændt, lærd Rynke.

Han talte godt for Flory, medens han undersøgte hende, bankede hende paa Ryggen, hamrede hende paa Brystet. Han lyttede meget længe til Hjertet. Han syntes ikke om Hjerteslaget. Han pressede Haanden ned paa det. Det hamrede og bankede igen, slog uroligt og stærkt som en bange Fugls. Saa

klappede han hende venlig paa Kinden, betragtede de feberglinsende Øjne, hvori der ikke var Gnist af Forstaaelse, lyttede et Øjeblik til den klagende Stønnen, satte sig paa Bordet ved Vinduet, lagde Fødderne paa den Bønnestol, Søster Marthe havde ført med sig, gav sig Tid til at bide Negle og sagde mumlende, medens han dybsindig stirrede ud i Rummet, at den Konstitution var svækket, at Hjertet var stærkt angrebet, og at Kræfterne gav han ikke meget for. Han rev en Stump af det Papir, Søster Marie-Philomène havde bragt til ham, dyppede hendes Pen næsten til Skaftet og skrev en meget lang Recept med en lille, kluntet, ulæselig Skrift. Han lyttede atter til Hjertet, rystede paa Hovedet og gik udenfor til Nonnerne paa Trappegangen. Her pressede han sin lille, spinkle Korpus ind i en meget snæver Overfrakke, medens han afvekslende saa' op paa Nonnerne og ned paa Knapperne.

„Søster Marthe mener, det er Liv og Død!“ udbrød Søster Marie-Philomène. „Skulde det være . . . .“

„Død!“ sagde Doktor Tiffin afvisende.

„Død!“ gentoge Nonnerne mumlende.

„Hun spillede som en Guds Engel!“ udbrød Søster St. Esprit. Hun kunde ogsaa synge saa fint og smukt!“

„Det kommer hun neppe til mere. Hun har levet under uheldige Forhold. Hun har vist haft mange Sorger og Sindsbevægelser!“

„Hun har tidlig mistet sin Moder og en Broder! hun har Stedmoder, Doktor Tiffin!"

„Der maa straks skrives til hendes Hjem. Straks," sagde Søster Marie-Philomène.

„Hvis der er nogen af hendes Familie, der vil se hende, maa de komme hurtigst muligt."

„Det var Grevinden, som sendte hende hertil! saa maa vi helst skrive til hende. Jeg fik Brev i Morges. Hun skulde have været hjem nu!"

„Hun taler ogsaa om et Brev. Hun har ligget og bedt om det," sagde Søster Jean-Berchemans bevæget.

„Maa hun faa det at vide?"

„Hun forstaar det vist ikke, Søster St. Esprit. Men prøv kun. Jeg kommer igen om tre Timer!"

„Stakkels, lille Fugl!" hviskede Søster Berchemans til Flory, „Du kommer hjem!"

Hun syntes, der kom et Glimt af Glæde over det forpinte Ansigt.

Men det var kun et Glimt.

Aftenen kom og Natten gik under Skrig og Klage. Doktoren maatte hentes henad tre.

Der var meget stille i Klostret den næste Morgen. Ingen talte højt; ingen lo støjende, ingen trampede i Trappen.

Om Aftenen græd Hortense de Signorio sig i Søvn. Niende Klasse satte ikke Krollepapir i Haaret. Ingen havde utallige Fletninger at slaas med. Ingen tænkte paa brogede Sløjfer.

Lysene slukkedes lidt efter lidt i den store, hvide Bygning. Kapellets spruttede, osede og gik ud.

Søster Berchemans tændte Slangelampen foran Jesusbarnet ude paa Trappen.

Skæret faldt rødgyldent hen over det smilende Ansigt.

TRETTENDE KAPITEL.

STEDMODER.

Foraaret havde holdt sit Indtog i Danmark.

Fine, smaa, vaargrønne Skud bævede let i den milde Luftning. Æblerosens Løv duftede, og Hække grønnedes langs alle Veje.

Træerne strakte forventningsfulde de tunge, harpikssvangre Knopper frem. Paa Kastanjernes Grene tittede enkelte, sammenfoldede Blade frem, gulgrønne og uldne. Solen skinnede varmt og dannede lysende Streger og dansende Pletter paa den fugtige, sorte Muld i Træernes Skygge.

Og Krokus myldrede frem i Haverne. Der var ingen Stansning! det var en hel Krokushær! Neppe havde Tusinder mistet Hovederne ved de lækkersultne Spurves Næb, før tre Gange saa mange skødc op og stode og lo til Solen og Vaaren. De havde forskellige Kjoler paa! de yndede de stærke Farver! de skinnede fra den klareste blaa til den guleste gule! nogle røde med hvide Striber, andre lilla med grønlige Striber.

Der var ogsaa Violer, der duftende skøde frem under Hegn og Gærder. Og Pinseliljerne! Pinseliljerne vare komne længe før Pinse. De stode ødselt spredte i svajende Buketter eller sammenstuvede i skinnende, hvide Flokke, lange, blændende, hvide Rækker, duftende i Solen.

Hendes Naade, Grevinde Antoinette Howard kom gaaende ned med en Foraarsbuket i Haanden. Grevinden kom nynnende ned ad Trappen. Hun var glad! først var der et lille Brev fra Frankrig, der lovede meget godt. Saa var der Vejret og endelig en raslende hvid Silkekjole med ophævede Tusindfryd. Hun havde netop været oppe for at prøve den. Den hvide Tusindfrydskjole fra London var et rent Vidunder af en Kjole. Den klædte, — som Léonie sagde — Hendes Naade aldeles fortryllende, gjorde Skræderen al mulig Ære og vilde gøre megen Lykke til Receptionen paa Dronning Viktorias høje Fødselsdag.

„Hvad er der i Vejen, min Stump?“ spurgte Grevinden, da hun saa' Daisy staa grædende udenfor Barnestuen med en Farvelade paa Gulvet paa den ene Side og en Dukke i dybeste Negligé paa den anden, med Armene paa Rækværket og Hovedet paa Armene. „Hvor kan Barnepigen være henne,“ tænkte hun. Hun havde selv sendt Bes ned med nogle gamle Spindelvævskniplinger, der skulde repareres, og Fräulein var af en eller anden Grund forsvunden fra Jordens Overflade. „Hvorfor græder Du, Baby? Har Du slaaet dig?“

Grevinden bøjede sig ned og undersøgte de smaa buttede Knæ, men disse Daisys altid saa udsatte Punkter fejlede intet. Hun løftede hende op paa Armen og trøstede hende. Daisy var ganske slap af Graad og Sorg og lod sit Hoved dingle frem og tilbage i Fortvivlelse paa en meget ynkelig og meget hjerteskærende Maade.

„Hvad er der dog i Vejen med Daisy?“

„Floy!“ hulkede hun.

„Hvad er der med Floy?“

„Hun er her ikke!“

„Du ved jo godt, hun er i Frankrig. Nu kommer hun meget snart hjem!“

„Hvorfor!“

„Fordi hun gerne vil. Hun længes efter det!“

„Jeg længes efter min Floy!“

„Men nu kommer hun snart!“

„Min lille Floy!“

„Vil du med mig ind? naar Betzy saa kommer, kan hun ikke finde dig. Vil du med?“

„Ja!“ sukkede Daisy.

I Grevindens Stue skinnede Solen muntert ind gennem de brogede Perlegardiner. Paa de smaa, hvide Dragkister med de sorte Plader spaserede der nydelige Damer og Herrer af saksisk Porcellain. Damerne løftede yndefuldt de brusende, sløjfebesatte Skørter, satte Hyrdestavene i Jorden og strakte de højhælede Sko, som vilde de naa hen over den spejlblanke Flade for at lugte til de brogede Blomster, som deres Bejlere rakte frem for dem i smaa,

rosensmykkede, flade, forsirede Kurve. Der var saa morsomt i Grevindens Salon. I Loftet legede buttede Amoriner med Drenge med spidse Øren. Ens smaa Støvler bleve ganske skjulte, naar man gik paa Tæppet. Under det hvide Klaver var der en forgyldt Harpe! den kunde man sidde paa, naar der ikke blev spillet. Man kunde gaa og plukke store Buketter Blomster rundt omkring.

Der var Blomster overalt i Grevindens lille Salon! der var Blomster, hvor de kunde stilles. Gartneren paa Bechersdorf brummede, naar han maatte plyndre Drivhusene; men det nyttede ham ikke! De maatte af Sted. Og nu stode de dejlige, svagtgule Teroser, endnu lidt tunge i Hovedet, sammen med bugnende Bundter Violer og Liljekonvaller.

„Floy er sød!"

„Ja, hun er! det er hun nok, naar hun nu kommer tilbage."

„Det er min Floy."

„Gaa du nu op og hent Mag. Hun maa være færdig." Daisy sprang ned paa Gulvet. Hun havde tilbragt en meget behagelig Time paa Grevindens Skød. Hendes Øren vare blevne fyldte med Historier, hendes Øjne med Billeder og hendes Mund med forgyldte Chokoladebonbons. Hun blev meget forkælet. Hun var endnu den yngste.

Hun mødte Bes udenfor. Hun havde ledt efter hende overalt. Bes havde meget travlt den Dag, for om ganske kort Tid flyttede de

ud til Bechersdorf. Hun tog Daisy paa Ryggen og lod hende ride helt op til Skolestuen.

Margaret var færdig og styrtede fornøjet af Sted, hvad der straks bragte hende en længere Reprimande fra Mademoiselle Béronet. Det var en yngre Dame med stærkt kreppet Pandehaar og Net. Hun led af permanent Særhed og nervøse Ansigtstrækninger. Der var ikke andet mærkeligt ved Mademoiselle Béronet, end at hun hver Morgen badede Panden i noget blaat i en gul Flaske, der bar den gaadefulde Indskrift: „Mod Rynker. Uskadeligt. Ufejlbarligt." Mademoiselle Béronet yndede blommefarvede Kjoler og gik med dem, naar hun læste, naar hun spaserede, naar hun fulgte Margaret til Danse- og Rideøvelser.

Turen gik i det dejlige Vejr over Langelinje, Østerbro, Dosseringen og hjem gennem Kongens Have, der næsten var ganske grøn. Var der ikke kommet Visitter, lige da de kom tilbage, vare de maaske blevne inde i Stuen hele Eftermiddagen, men det gjorde der, og de maatte nøjes med Skolestuen og den sære Mademoiselle Béronets Selskab.

„Jeg er kogt!" udbrød Margaret, da hun paa den nydeligste Maade fyldte sin Tekop halvt med Sukker.

„Jeg er ogsaa kogt!" ekko'ede Daisy.

„Men Gud, Børn, hvordan er det, I taler! Hvad var det, du sagde?"

„Kogt, hed, skoldet!" svarede Margaret

rapmundet. Varmen havde gjort hende pirrelig. Hun var ikke oplagt til at være ydmyg.

„Saadan taler unge Damer ikke! jeg har aldrig hørt noget lignende. Tror du, den lille Baronesse Augusta sagde det? . . .“

„Jeg kan ikke forstaa, at Flory slet ikke har skrevet. Vi har ikke hørt fra hende saa længe! Ikke en Gang Papa fik Brev, og i Gaar var det dog hans Fødselsdag. De skulde bare se en Skrivemappe, hun begyndte at skære ud, før hun rejste. Den var saa nydelig! det var en Drage, der bider sig i Halen, og den maa hun da være færdig med. Det er rigtignok underlig, at der ikke er kommet Brev. Bare der ikke er noget i Vejen!“

„Floy kommer snart hjem. Det siger Mama, Mag.“

„Det ved jeg godt. Det har der været Tale om lige, siden Onkel Stephen var her og sagde, det var Synd, at hun skulde blive længer borte, fordi hun længtes efter os. Kan du huske, hvad det er, Floy har med hjem til dig, Baby?“

„Mange, smaa Dyr, der rasler.“

„Ja! en hel Mængde Lamaer og Heste og Lam og Faar og Hunde, der er hule og lukkede til nedenunder med Papir. Og naar man saa stikker Fingren igennem det, saa kommer der smaa Dukker og Kaffestel og Vogne og Karaffer ud. De hedder „Overraskelser“ og kommer fra Dijon.“

„Saa, Børn, vær nu stille! Løb ind i Barnestuen, Daisy! Læs nu dine Lektier,

medens jeg falder lidt hen!" Mademoiselle Béronet faldt hver Dag lidt hen. Hun sov ikke! langtfra! lukkede bare Øjnene og faldt hen med en Pude under Hovedet og en Skammel under Fødderne. Fräulein kom ind og samlede Tetøjet med mere Velvilje og mindre Støj end sædvanlig. Barnejomfruen Qual sang paa sit sidste Vers. Hun vilde drage til Afrika som Missionær, og hun havde kun faa Dage tilbage i Gesandtens Hjem. Det burde Daisy vist være glad for, da hendes Liv og Lemmer ofte havde været truede, naar den fromme Pige passede hende. Da hun nu snart skulde rejse, fattede hun paa en Gang megen Interesse for den lille Pige. Hun fortalte hende lange, kedelige Historier om den gode Johannes, der ikke tog Pungen med de mange Penge, men bragte den til sin gamle Herre, der klappede ham paa Hovedet og forærede dem til hans Moder. Hun fik hende altid straks til at sove. Naar hun bare hørte Begyndelsen: Paa en varm Sommerdag gik en god Dreng, som vi ville kalde . . . . osv., faldt hun i Søvn. Hun forærede hende det Glansbillede, der laa som Mærke i den røde Salmebog med det hvide Lam. Det forestillede Kristus tolv Aar gammel i Templet. Daisy gemte det henrykt i sin Lomme om Dagen og paa Hovedpuden om Natten, kyssede al Glansen af det og regnede det i lange Tider for en uerstattelig Skat.

„Har du nu læst?"

„Ja! det er længe siden, Mademoiselle!"

„Øv dig saa.“

Margaret satte sig til Klaveret, saa', at Mademoiselle igen var falden hen, tog Florys sidste, snart gamle Brev frem, læste det med Nyhedens Interesse, rejste sig saa, gik hen til Stolen, hvor Frøkenen sad, og betragtede i ærbødig Afstand med dyb Interesse hendes Næse. Den var lille og opadvendt, havde smaa Rynker! Mademoiselles Næse saa' altid ud, som om den lugtede noget ubehagelig.

„Jeg har glemt mine Noder.“

„Jeg har glemt mine Noder! nu gaar jeg ned og henter dem.“

Hun listede bort, fik fat paa den tykke Bog og var paa Vejen op igen, da hun hørte, at nogen ringede paa Portklokken, at Portneren aabnede den og sagde til James, der sad i Forstuen med en Avis, at det var Brevene.

„James! lad mig faa dem, saa skal jeg nok dele dem om!“ raabte hun ind.

„Ja, mange Tak, dersom Miss Margaret har Lyst.“

„Jeg vil gerne.“ James afleverede dem bukkende og forsvandt i Køkkenet, hvor han gav sig til at spille paa Harmonika og synge om: Den Ungersvend i grønnen Skov, medens Mabel og hendes Hjælpetropper pressede Citroner, piskede Blommer, pillede Korender, skare Ananas og gjorde andre appetitlige Forberedelser til den næste Dags Dessert.

„Otte, Papa!“ sagde Margaret, da hun begyndte sin Runde i Hans Excellenses Arbejdsværelse. Det er en hel Bunke.“

„Ingen fra Floy!" udbrød han, da han havde undersøgt dem. „Du længes nok ogsaa efter at høre noget, Mag."

„Forfærdelig, Papa. Jeg kan næsten ikke undvære hende. Floy og jeg har jo altid før været sammen."

„Ja! det har I jo."

„Tre til dig." Margaret lagde dem paa Bordet i Grevindens Stue.

„Det ene er fra Boulogne. Saa faar vi nok at vide, hvad Nonnerne siger til, at Floy rejser fra dem!"

„Hun skal hjem, om ogsaa de nødig vil, af med hende, ikke sandt?"

„Ja, hvis det nu ikke vil sætte hende for meget tilbage. Nu lader det jo til, at hun er ved at blive perfekt i Fransk."

„Hun skal ikke?"

„Margaret! lad nu være at plage mig. Hun kommer jo hjem."

Margaret lod lidt forvirret Hovedet synke. Hun turde ikke spørge, om hun maatte faa Lov til at læse Florys Brev, hvis der var noget. Hun listede sagte ud.

Da hun kom op til det gamle, hvide Bornholmerur, paa hvis skinnende Messingplade Solen skinnede rødt, Maanen skinnede hvidt og Stjernerne skinnede blaat, var det faldet i Slag. Det mindede hende ved syv dybe Suk, der rungede og snurrede længe efter, om, at Klokken var mange, og om at Mademoiselle Béronet maatte være vaagen og utaalmodig.

Hun skyndte sig op og blev modtaget med en sand Krysild af Spørgsmaal.

„Hvor har du været henne? Hvad har du bestilt saa længe? Hvor kan det falde dig ind at løbe saadan rundt i hele Huset?“

Hun satte sig til at spille.

Lidt efter kimede Omklædningsklokken gennem Huset, og Grevinden, der kun havde læst de første Linjer af Brevet, rejste sig og gik til sine Værelser.

En halv Timestid senere begyndte Middagsgæsterne at komme; paa Slaget otte lød Gongongen, og de gik til Bords.

Men sent ud paa Aftenen kom et Telegram! et uheldvarslende, lille Telegram. Man havde lige rejst sig fra Bordet, og Hendes Naade blev tilbage i Spisesalen for at læse det. Pigerne og Tjenerne gik endnu derinde. James satte en Stol frem, og de forsvandt alle.

Det sortnede for hendes Øjne, da hun havde læst det. Hun sad og stirrede paa det. Men Ordene fik ingen anden Betydning:

Komtessen dødssyg. Gigtfeber.
Kom!
Søster Marie-Philomène.
G. Tiffin, Læge.

Det kom uanet! uforberedt! det samme stod der i Brevet, men hun havde ikke læst det.

Flory var dødssyg! Flory! som hun fik noget imod første Gang, hun saa' hende! første Gang, hun hørte sin Mand tale om hende

med saa megen Kærlighed. Nu laa hun døende langt fra sit Hjem! den slemme Flory! den stygge Flory! den uartige Flory! den Flory, der ødelagde Livet for hende. Den Flory, der havde skrevet det lille Brev med Skønskrift. Flory var tæmmet! ellers havde hun ikke gjort det. Flory havde ikke mere Modstandskraft, ellers var det ikke skrevet. Hun havde faaet sin Vilje! Flory var knust! bad om Naade! den stakkels, syge Flory!

Før pinte det hende at tænke paa, hun blot skulde se hende igen, nu vilde hun have givet den hele Verden for at være der.

Flory var syg, døende, hjælpeløs! hun var knust! hun var overvundet.

Det var hende, der havde Sejrspalmen!

Grevinden var ikke jublende glad for den. Hendes lille, stakkels Fjende var døende. Flory havde aldrig været hende kær for nu, da hun skulde miste hende.

Hendes Mand kom ind for at se, hvorfor hun blev saa længe borte.

„Er der noget i Vejen?“ spurgte han.

„Flory er dødssyg!“ hun sank helt sammen.

Gæsterne mærkede straks, at det havde været daarlige Efterretninger. Det kunde ikke skjules. De toge hensynfuldt bort. Stuerne tømtes lidt efter lidt.

„Min Kuffert skal straks pakkes!“ sagde hun til Léonie. „Lad Pigerne komme op og hjælpe Dem.“

„I Aften, Deres Naade!“ udbrød Kammerpigen forundret.

„Ja! ligestraks! Skynd Dem! lad nogen hjælpe Dem.“

Det var sent. Den straalende Dag var gaaet til Hvile. Tusmørket var forbi. Der var ganske mørkt i Grevindens Salon. Hun gik op og ned, hjælpeløs, fortvivlet. De smaa saksiske Damer stansede deres Gang paa Dragkisterne. Bejlerne sænkede Kurvene, lagde Haanden paa Hjertet og lyttede bedrøvede til de ensformige Skridt op og ned! frem og tilbage. Roserne hældede de bløde Hoveder op til hinanden og vovede ikke at dufte.

Fløjdøren til Hans Excellenses Værelse stod paa Klem.

Hun aabnede den og gik ind.

„Jeg har skrevet til Lissy“, sagde han. Han var aldeles nedbøjet, og hans Stemme ikke ganske fast.

„Inden Lissy kommer dertil, kan hun være død.“

„Jeg tager dertil i Morgen, saa snart Receptionen er forbi.“

„Det er mig, der skal passe hende. Jeg maa pleje hende. Jeg har aldrig gjort noget for hende“.

„Tak, fordi du gør dette.“

„Du maa ikke takke mig. Nu gaar jeg op og ser til Børnene, før jeg tager af Sted“.

„Hvem vil du have med dig?“

„Ingen.“

„Jeg følger dig saa langt, jeg kan.“

„Hvor er Børnene?“ spurgte Grevinden Bes.

„De sover, Deres Naade!“

„Allerede?“

„Klokken gaar til Elleve, Deres Naade!“

Hun tog sig til Hovedet. Hun vidste hverken af Tid eller Sted.

Hun brast i Graad.

FJORTENDE KAPITEL.

DEN LANGE REJSE.

„Røde Øjne, Mag! har du grædt?“

„En lille Smule! Mademoiselle Béronet er saa forfærdelig sød!“

„Men det behøver du da ikke at være ked af! det er da meget rart for dig.“

„Hun er saa venlig, skønt hun har Ansigtssmerter.“

„Naa! og hvad er der saa mere?“

„Og Bes, Papa! du skulde bare vide, hvor løjerlig hun er! hun gaar rundt og græder og vil slet ikke sige noget, naar jeg spørger hende om Floy. Jeg ved, at Floy er syg! det kan jeg godt mærke, hun er. Naar Mama rejste saa sent om Aftenen, er hun naturligvis syg! er hun ikke, Papa?“

„Jo hun er; Flory er meget syg af Gigtfeber! Jeg har forbudt Tjenestefolkene at sige Jer det; men nu, da du har opdaget det, kan du jo lige saa godt faa det hele at vide. Flory har allerede været syg siden forrige Uge.

Nu har hun faaet Gigtfeber! og jeg rejser til Frankrig i Eftermiddag."

„Flory var saa tit ikke rask. Hun havde saa ofte Hjertebanken. En Nat vaagnede jeg, og saa stod hun henne ved et af Vinduerne i Sovekammeret, det midterste. Hun havde lukket det op og stod og lod det blæse ind paa sig. Saa sagde jeg, at hun skulde gaa i Seng, og at hun blev syg. Men hun svarede, at hun ikke kunde faa Vejret. Du skulde høre, hvor hendes Hjerte bankede! saa forfærdeligt. Ikke saa hurtigt, men saa tungt og haardt. Saa kaldte jeg paa Bes."

„Bare vi havde faaet det at vide! saa var hun ikke kommen bort. Er det længe siden?"

„Den Dag det var blevet sagt, at hun skulde til Frankrig, Papa!"

Hans Excellence stod henne ved Vinduet og stirrede ned paa den morgentomme, solbeskinnede Bredgade. Han havde næsten glemt, at Margaret var der.

„Papa!"

Han vendte sig om. Hun sad i en af de dybe Stole og stirrede alvorligt og gammelklogt frem for sig.

„Hvad tror du, Floy har sagt, da hun saa Mama komme ind i Stuen?"

„Hun kendte ikke din Moder, Margaret."

„Floy troede altid, at Mama ikke kunde lide hende! og naar man tror det, er det ikke saa underligt, at man bliver ked af det? Men nu kan hun da ikke tro det mere. Man rejser

da ikke saa langt bort for at pleje Pigeborn, man ikke holder af."

„Ved Mademoiselle, hvor du er henne? Bed hende fra mig, om du maa komme ned og spise Frokost. Det siger hun nok ja til. Du har da selv fortalt mig, hun var saa venlig i disse Dage.

„Saa er Daisy ganske alene, Papa."

„Naa, du vil gerne have hende med?"

„Ja Tak. Hun bestiller ikke andet, end at tale om Flory!"

„Lad hende bare komme."

Margaret saa' meget oplivet ud, smuttede udenfor og kunde saa ikke længer lade være med at græde.

„Jeg ved det godt, Bes! Papa har selv fortalt mig det," sagde hun, da hun kom ind i Barnestuen. Betzy sad paa Gulvet og hjalp Daisy med at skære smaa Kurve ud af Kastanjer, som hun med megen Møje havde samlet paa Esplanaden. Fräulein kom i det samme ind og hentede hende og Kurvene.

„Gud velsigne Dem, Miss Margaret. Græd dog ikke saadan!"

„Aa, Bes! tror du, Floy dør? kan Folk komme sig af Gigtfeber?"

„Det kan man godt, Miss Margaret!"

„Tro'r du? tro'r du, at Floy kommer hjem!"

„Det raader Vor Herre for! men det er tungt at vide, at et af ens Børn ligger saa syg langt fra en! Miss Floy har altid været et velsignet Barn! Gud forbyde, at man ikke

skulde se hende mere. Herregud, Miss Margaret! hvad skal jeg dog gore med Dem i Dag, nu naar Mademoisellen ogsaa er daarlig! græd ikke!" Bes klappede hende paa Kinden og torrede sine egne Øjne.

„Papa sagde, vi maatte komme ned til Frokost, men jeg kan ikke, Bes. Jeg kan ikke lade være med at græde, og det kan Papa ikke lide at se. Nu tror jeg, hun dor, Bes! engang imellem er det, ligesom hun ikke gjorde det."

„Jeg synes, De skulde gaa ned, Miss Margaret! Nu venter Hans Naade Dem. Der kommer Miss Daisy! lad hende ikke høre noget. Gud velsigne hende, den lille Stakkel! det vilde være den største Synd. Miss Floy er jo det kæreste, hun ved."

„Naar vi bare allesammen skulde med til Boulogne. Jeg kan ikke udholde at tænke paa at gaa ude paa Bechersdorf ganske rolig."

„Det Barn kommer aldrig over en Gigtfeber!" sukkede Bes, da hun gik alene omkring, efter at Pigebornene vare komne ned. „Naar jeg bare kunde have faaet Lov til at passe hende, som jeg altid før har gjort, naar de have været syge. Det velsignede Barn! Aa Gud! Aa Gud! min egen gode Miss Flory."

„Bliver hun mon en Engel i Paradis?" spurgte Fräulein Qual.

„Ellers bliver ingen det! hun har altid tænkt saa dybt over det evige. Hun har gaaet meget igennem, Fräulein. Hendes Naade, som dode, og Hans Excellence, som ikke holdt

af hende. Hun er et velsignet Barn, Fräulein.“

Lille Daisy havde blegrode Baand bundne op om et Par særlig lækre, glinsende Lokker paa hver Side af Hovedet over Ørene.

„Ligesom en lille, bidsk Hest,“ sagde Hans Excellence.

„Ligesom Dukke Mabel!“ paastod Daisy.

Der blev næsten ikke talt ved Frokostbordet den Dag. Hans Excellence var alvorlig, Margaret tavs og forgrædt.

Svingkedlen snurrede glad! den var den eneste, der var fornøjet.

Mrs. Maham rettede an, fed, majestætisk og rørt. Tjeneren listede stille om.

Daisy tog pludselig Margarets Haand og græd og sagde, at hun vilde op til Bes. Hun var ked af det, beklemt. Margaret vilde trøste hende, men det nyttede ikke. Hun vilde saa gerne op til Bes.

Mrs. Maham forsvandt med hende.

— — — — — — — — — — —

Grevinde Howard kæmpede med Døden!

Hun kæmpede godt. Hun kæmpede tappert med de faa Midler, hun havde mod den frygtelige Fjende. Men vandt hun eet Skridt frem, trængte han hende to tilbage! altid tilbage! altid tilbage! Kamp om hver Fodsbred! haabløs Kamp.

Hun undte sig ingen Hvile. Hun sov ikke. Hun spiste ikke! bare lyttede til et Barns

jamrende Feberklage! lyttede bare til et Barnehjerte, der hamrede og slog! bøjet over et udmagret, forpint Barneansigt med trætte Øjne, som ingen kendte. Det samme, det samme! fra Sol gik op, glinsende i Byens gyldne Kirkespir. Det samme, det samme! til Dagen blussende forsvandt bag Bjergenes Volde.

Kamp paa Livet. Kamp paa Livet under jamrende Feberklage.

Søster Berchemans glemte at pudse Altrenes Stager. Blussene i Kapellet sluktes eet efter eet. Men Søster Berchemans var der ikke. Søster Berchemans Elever kunde have gjort, hvad de vilde. De kunde have sprunget paa Skolebordene. De kunde have lavet Mus i Timerne. De kunde have læst Lektier under Bønnen. Søster Berchemans havde intet sagt! ikke eet Ord! Dertil var hun for bedrøvet.

Midt i Timen saa' Søster Berchemans de to i det hvide Værelse, hvor de slette Børn kom hen, tydelig for sig. Og saa hulkede hun og tørrede Øjnene i Sløret, til det blev ganske vaadt og blankt. Engang imellem bad hun de smaa Piger med de stive Kraver om at sidde pænt stille! hun bad dem tie, medens hun var borte. Hun kom snart igen. Hun skulde være der om to Minutter. Den lille Isidore Stubrin kunde skrive de urolige Børns Navne op paa Tavlen. Søster Berchemans listede sagte forbi de andre Klasser op til det hvide Værelse. Hun kiggede ind eet Sekund og smilede med de mange glade Smilehuller,

saa opmuntrende hun kunde! spurgte ikke, om der var Bedring, bare smilede! Saa gik hun ned igen, den samme farlige Vej forbi Søster Marie-Philomènes Dør. Men Søster Marie-Philomène fik aldrig noget at vide. Det var en stiltiende Aftale i femte Klasse, at de ikke fortalte det til de andre. Den lille Isidore Stubrin kom aldrig til at skrive Navne op. Der var ingen Navne! simpelthen! ikke eet eneste. Hendes Fingre kløede efter at faa fat i det store, tykke Kridtgriffel med det højrøde Mavebælte. Men Børnene sade stille og stirrede tankefulde ud i den solbeskinnede Stue.

Hortense de Signorio kom fire Pladser ned, fordi hun tænkte paa andet end Geografi og Historie. Eksamen kom, og Eksamen gik. Ti af de unge Damer gik ud af Skolen ind i Livet i brogede Dragter og lange Handsker. De sendte alle Bud og spurgte, om Fuglen havde det bedre. Der kom Frugter fra Algier, Blomster fra Rivièraen og venlige Forespørgsler paa brændende rødt Papir med Grevekrone og forgyldte Hestesko og hvide Liljer. Søster Marthe tilbød at ville vaage. Søster St. Esprit tilbød at vaage. Et Par Barmhjertigheds Søstre kom og tilbøde deres Hjælp. De stode udenfor Porten. De vilde ikke ind; kun høre, om de kunde være til nogen Nytte. Hætternes Vinger suste op om Hovedet. Barmhjertigheds Søstrene bleve sendte bort med mange Taksigelser og fyldte Pengepunge.

Køkkensøsteren laa og bad i Kapellet.

Søster St. Ursule kunde ikke begribe, hvad der skulde blive af den Barnesjæl, naar den kom fra Skærsilden. For den skulde brænde i Skærsilden, selv om den nødig vilde, selv om den slet ikke troede det. Søster St. Ursule vilde saa nødig, at den lille, gode Sjæl skulde fortabes; men det var en kættersk Sjæl, skønt den var saa ung. Derfor drejede hun Rosenkransens Perler med den ene Haand, rørte i Gryderne med den anden, bad i Kapellet til den lyse Morgen.

Mademoiselle Minet var kommen fra Paris. Hun vilde indfri sit Løfte, besøge Flory. Mademoiselle Minet kom om Morgenen i Sørgedragt med matte Perler. Hun kom med bugtet Krephat. Hun var som en anden Nattens Dronning indhyllet i et mægtigt Slør, der gik fra Hoved til Fod. Nu kunde Mademoiselle komme. Hendes gamle Moder var død. Intet i den vide Verden holdt hende tilbage. Hun skulde til Direktør Toté i Hamborg og bo der Resten af sine Dage.

Inde hos Portnernonnen fik hun at vide, Flory laa for Døden, og at Grevinden var kommen. Greven havde nok ogsaa været der.

Mademoiselle havde købt Kager hos Konditor Cavrine paa Hjørnet. Dem, som hedde Lyn og ere fyldte med Chocoladecreme. Hun havde købt brændte Mandler i Pundevis, fordi hendes egen *fillette* holdt saa meget af dem. Lynene bleve sure i Portnerboligen. Mandlerne tørrede hen i den blanke, himmelblaa

Pose. Mademoiselle Minet kom til at ryste. Hun maatte have koldt Vand og en blød Stol.

Havde hun ikke altid sagt, at det Barn ikke kunde taale at være fra sit Hjem! Skulde hun ikke vide det bedre end saa mange andre? Havde hun ikke opdraget hende, ligefra Moderen døde?

Hun vilde straks op til Barnet. Men hun vilde ikke se Grevinden.

Hun tømte Glasset og rejste sig. Nonnen fulgte med og viste hende Vej over Gaarden.

Men saa snart Døren til Sygestuen var aabnet, svandt Vreden som Dug for Solen. Hun kunde ikke være vred i det Sygeværelse. Hun kunde ikke, naar hun saa' saadan et lille, udmagret Ansigt, Flory havde faaet.

„Aa, min kære, lille Pige! Aa mit eget Barn! min lille Flory. Hun kender mig ikke."

Hun kendte ingen. En umærkelig Sitren i Øjet! en sagte Famlen i det hvide Tæppe med de tynde Hænder.

„Du gode Gud," hulkede Mademoiselle Minet. „Det kan jeg ikke bære. Hun kender mig ikke."

„Ingen," sagde Grevinden.

Mademoiselle Minet vendte sig om. Herregud! hvor havde Hendes Naade gaaet meget igennem. Hun rakte uvilkaarlig Haanden ud mod hende. Hvor kunde hun andet, da hun saa' det bedrøvede Ansigt.

Saa fik hun alt at vide. Brevet! Stormen! Bolværket!

„Naar Floy dog blot havde faaet at vide,

hun skulde hjem, før hun blev syg. Men da Nonnerne fortalte hende det, var det for sent. Hun ligger nu med den Følelse, at hun er forladt og forskudt. Havde hun kun faaet at vide, hun skulde hjem."

„Havde hun kun, Deres Naade! havde hun kun. Jeg hørte, at Hans Excellence har været her."

„Dagen efter vi havde faaet det at vide, Mademoiselle Minet. Hun kendte vist ikke sin Fader. Men hun holdt ham i Haanden hele Tiden. Hun laa ganske stille og holdt ham i Haanden."

„Det har altid, Deres Naade, været en Forgudelse med den Fader, Hans Excellence og saa Daisy. Hvor hun dog altid har elsket den Søster."

„Doktor Sétard kan være her i Aften ved otte Tiden," sagde Doktor Tiffin, „det var aldeles mageløst! Elskværdigheden selv. Ministeren havde ved gyldne Løfter overtalt Doktor, Professor Sétard til at tage fra Paris ned til Boulogne."

„Det er saa naturligt," tænkte Doktor Tiffin: „Man prøver alt. Man kan ligesaa godt lade sig slaa ihjel af Paris' som af Boulognes mest bekendte Læge."

„Smerterne er ikke saa slemme! hun klager sig ikke saa meget."

„Men Hjertet er ikke godt.

„Daarligere end før?"

„Det samme, omtrent det samme. Men

nu i Aften kommer Sétard. Han gør Mirakler. Folk kommer sig, naar de blot ser Sétard."

„Klokken otte! han er her Klokken otte?"

„Ja. Henad otte kommer han. Bare ikke tabe Modet! Det gaar nok fremad."

„Det gaar nok fremad," gentog Mademoiselle Minet.

„Med den hellige Jomfrus Bistand," udbrød Doktor Tiffin, greb sin Hat og gik lidt forfjamsket.

Han troede hverken paa Gud eller Djævel.

„Nu gaar jeg til Skrifte," hviskede Søster St. Esprit henne ved Døren.

„Jeg skal nok bede mange gode Bønner for dem begge. Her er et lille Billede paa Silkepapir med den hellige Jomfrus Billede. Det er fra Lourdes, indviet af den hellige Fader, Paven. Det stiller Feber. Det er ikke større end et Frimærke, Fru Grevinde! Det skulde vor kære, lille Fugl have paa Panden."

„Tak, kære Søster! men hun maa vist helst ligge i Ro! mange Tak."

„De kaldte hende saa ofte for Fuglen. Det gør de allesammen, baade Børnene og Nonnerne. Det er saadan et sødt Navn, Fuglen."

„Stakkels lille Fugl! Nu gaar jeg, Deres Naade. Jeg kommer igen i Eftermiddag. Jeg vil gerne finde et Sted, hvor jeg kan bo. Jeg skal sende et Telegram til Hamborg, ellers bliver de ængstelige, naar jeg ikke kommer. Jeg tror virkelig vi faar Sne."

„Sne! paa denne Tid af Aaret!"

Der er fire Aarstider paa een Dag her i Boulogne. Det er Synd, nu er alt saa grønt."

„Farvel."

Mademoiselle Minet fik Ret. Det sneede.

Luften var tung. Himlen overtrukken. Store, sorte og graa Skyer hang over Klostret. Paa Kapellets udhuggede Madonna sad en stor Ravn. Den fløj fra Billedstøttens Hoved ned paa Skulderen og suste bort med hæse Skrig.

Grevinden stod ved Vinduet og saa' ud.

Søster Berchemans skraaede over Gaarden; Blæsten tog i hendes lange Ærmer.

Først kom der store, klodsede Fnug, der smeltede, før de havde naaet Jorden. Saa fo'r en mægtig Snesky frem fra alle Sider, spredte sig, fo'r fra og til Himlen pisket af Blæsten. Luften var hvid af Sne.

Aldrig ere Blomster blevne saa forundrede som Blomsterne i Klosterhaven, da de saa' Solen svinde og hørte de stormende Vinde.

Nellikerne bleve sære! De toge det for en daarlig Spas af Vaaren. De ærgrede sig og gad ikke svare de unge Levkøjer, der gjorde mange, enfoldige Spørgsmaal. Alle Tusindfrydene bleve bange. Alle de mange Tusindfryd bleve ængstelige, da de saa' Fnuggene.

„Frosten!" stønnede Valmuen.

„Frosten!" vrissede Syrenerne, der vare vante til at tage sig ud rød- og hvidgule mod blaa Himmel.

„Frosten!" klagede Roserne.

„Frosten!" skreg Jasminerne. „Frosten vil dræbe alle vore spæde Knopper."

Sneen susede ned. Hvidtjørnen blandede sine Blade med den. Rødtjørnens lignede Blodpletter paa det hvide Dække. Kirsebærblomsterne stivnede til Is.

Sneen og den morke Himmel dræbte den Smule Mod, Grevinde Howard endnu havde tilbage. Hun var fortvivlet over det syge Barn, Stormen og Ødelæggelsen.

„Hvem er det?“

Hun fo'r sammen og styrtede hen til Sengen!

Flory havde rejst sig op. Hun saa' frem for sig med undrende Øjne.

„Kender du mig? ved du, hvem jeg er?“

Flory prøvede paa at lægge Armen om hendes Hals, men kunde ikke.

„Min stakkels, lille Pige! nu har du det bedre. Nu kommer du dig. Du er meget syg, men nu bliver du rask. Vi har været saa bange for dig allesammen. Nu er du snart rask. Saa rejser vi hjem.“

„Hjem!“ gentog Barnet stille.

Der var ganske mørkt i Stuen. Udenfor væltede Sneen ned.

„Er det Aften?“

„Nej, der er længe til Aften. Det er midt paa Dagen. Min egen, lille Flory. Min stakkels, lille Fugl.“

Der var ikke Nag, ikke vrede Tanker, ikke Bitterhed.

„Kys mig!“ bad hun.

Doktor Sétard troede, han skulde finde et døende Barn og saa saa' han i Stedet for en

lille Pige, der spiste paa Kraft. Flory tog Revanche for den lange Faste.

„Det er kun en sidste Opblussen af Kræfterne," hviskede han til Doktor Tiffin. Saa talte han til Grevinden og roste Flory, fordi hun saadan forstod at overraske dem alle. Pulsen blev undersøgt. Hjertet blev undersøgt. Professor Sétard tog Afsked med megen Bukken og Høflighed og rejste straks tilbage til Paris.

„Men Grevinden har jo min dygtige Kollega. Saa savnes jeg jo ikke, aldeles ikke."

Den dygtige Kollega modsagde ham, fulgte ham ned og befalede Søster Marie-Philomène at sende Bud, dersom der skulde komme noget i Vejen. Den Ætherflaske der skulde bringes op med det samme.

Hortense de Signorio fik Lov til at staa henne ved Døren og se ind.

Det gjorde hun under megen Latter og saa megen Graad, at Søster Berchemans straks bortførte hende.

„I Morgen kommer din Fader."

„Jeg længes efter ham!"

„Han kommer i Morgen."

„I Morgen?"

„Han har allerede været her een Gang."

„Ja."

„Kan du huske det, Floy?"

„Ja! Han holdt mig i Haanden."

„Nu maa ingen tale mere til vor lille Patient, Fru Grevinde," sagde Doktoren, da han

et Par Timer senere igen kom derop. „Skal vi ikke bede Søster Marthe om at vaage i Nat? Grevinden er meget træt, og Priorinden har det saa meget bedre, at hun godt kan være ene. Hun er næsten ganske rask. Skal jeg ikke tale med Søster Marthe, før jeg gaar?“

„Tak, Doktor Tiffin! men jeg vil helst selv passe hende. Jeg kan ikke finde mig i at være fra hende. Jeg vil saa gerne pleje hende.“

„Det har naturligvis ogsaa meget at sige, og vi maa være Grevinden taknemlig for den gode Pleje. Nonnerne vil saamænd gerne gøre det godt her, men det duer bare ikke! ondt i Ryggen, ondt i Brystet! amerikansk Olie og Salve; den næste Dag ingen Aftensmad! Vil man komme sig, Gud bevare os! saa forbydes det ikke! og vil man hellere dø, saa er der ingen, der forbyder det heller. Bønner i Masse! og hellige Billeder, men Plejen den er ganske forfærdelig.“

„Men nu maa De huske, Doktor Tiffin, at Priorinden er saa syg. Een af Nonnerne fortalte mig, at der har været en aldeles udmærket Sygeplejesøster, St. Séryl, der var uddannet i Paris.“

„Hun døde forrige Vinter, og saa gik Søster Marthe ind i hendes Stilling, men hun passer ikke dertil. Jeg vil raade til at lade den lille Søster Berchemans lære noget. Hun er som skabt dertil. Nej, ved Grevinden, hvem

der forstaar sig paa at hjælpe de syge! det er St. Josephs Søstrene."

„Ja, det er de ogsaa bekendte for i København! der har de et Hospital! de er meget afholdte i Danmark."

„Farvel! Farvel. God Bedring."

Der blev atter stille i det hvide Værelse. Man hørte en utydelig Mumlen fra en af Skolestuerne nedenunder. De laa alle i Bonder.

Ude paa Torvet havde der samlet sig en stor Skare Børn om den „musikalske Mand", ham, der har Bjældehat paa Hovedet, Bækkener paa Armene, Trommer paa Bryst og Ryg, Musikinstrumenter paa Fødderne og faar alt til at spille, summe, slaa, klinge og tromme ved at bevæge et Par Snore, der gaa fra Hælene op over Armene. Den musikalske Mand vandrede i sagte Trit op ad Bjærget med det halve Boulognes Børn efter sig.

„De danser," fortalte Froken Eudeline, der kom ind for at se til sin syge Spaserekammerat. „De danser og springer saa let som livlige Geder og Gemser paa de smaa, brune Fødder. Der er fire Smaapiger i røde Sirtseskjoler; de kan ikke blive trætte. Var alle saa graciose, behøvede ingen at lære Anstandsøvelse; intet opvejer den naturlige Ynde." Frokenen nejede saadan, som hun sagde, der blev nejet i Versailles. „Og nu Farvel, kære, lille Barn."

„Farvel, Froken Eudeline." Flory sank træt tilbage i Puderne.

„Det er en god lille Pige, men den natur-Ynde har hun ikke. Hun var altid saa træt! hun maa have været syg, for hun var altid saa forfærdelig træt."

„Var hun det? det lille Skind?"

„Ja! — altid træt."

„I Morgen kommer Papa!" Ansigtet lyste i Glæde.

„Ja, i Morgen tidlig."

„Er du ikke træt?"

„Nej, Floy, kun en lille Smule."

„Det var rigtignok godt, du kom, Mama."

„Det var det, Floy. Men nu maa du ikke tale mere. Doktoren sagde, det ikke kunde gaa an. Nu sidder jeg her ved Siden af dig."

„Aa, syng lidt for mig-"

„Hvad skal jeg synge, Floy? er der nogen Sang, du holder særlig meget af?"

„Der er den, lille Camilla sang om Himlen og Jesus."

„Den kender jeg vist ikke."

„Syng, hvad du kan huske! ligemeget hvilken! vil du?"

„Ja, Floy. Læg dig saa til Ro. Maaske falder du saa i Søvn."

„God Nat, Mama!"

„God Nat."

„Vil du saa synge?"

„Ja, nu skal jeg begynde. Jeg kan ikke huske noget nu, men jeg nynner det, der falder mig ind."

„Min Mo'r sang saa tit om Aftenen, naar vi var trætte.“

„Nu drage Skyerne langsomt
Bort
Baarne paa Luftningens
Vinge.
Himlen er aaben,
Fuglen er let,
Den vil sig mod Himmelen
Svinge.
Den svæver og daler i bløde Tag
Op gennem Skyernes flygtende Lag.
Den hviler sig lidt i kortere Træk,
Naa'r kvidrende ind
Over Skyernes Hæk
Op til den straalende Himmel
Ind i Guds Englenes Vrimmel.
De kender alle den lille Fugl.
Den har jo ogsaa Vinger.
Den blev saa træt i Dagens Tid.
Nu kommer Skumringen, dejlig og blid.
Nu kommer Tusmorkets
Yndige Stund. . . . . . .

Flory sov stille og roligt. Grevinden faldt hen i en Døs. Hun var overtræt. Nu da Spændingen og Angsten vare forbi, sov hun tungt under mange Drømme.

Hen ad Morgenstunden vaagnede hun.

Natlampen var gaaet ud. Dagskæret trængte grelt og skarpt ind i Stuen.

Hun holdt endnu Florys Haand. Sangen lød endnu tydelig i hendes Øren.

Nu drage Skyerne langsomt
Bort
Baarne paa Luftningens
Vinge . . . . . .

Haanden var slap. Barnet laa saa stille, at hun blev angst. Du gode Gud! hvad betød dette . . . .

Himlen er aaben,
Fuglen er let,
Den vil sig mod Himmelen
Svinge . . .

„Floy! Floy!“ kender du mig ikke?“

Intet Svar.

„Aa, Floy! tal til mig.“

Hun aabnede Øjnene. Hun laa ganske stille, ganske stille. Hendes Moder var saa angst. Der var noget fremmed i Blikket, hun ikke kendte. Øjnene vare trætte. De saa' opad! opad mod et bestemt Punkt, der laa derude under den graa Himmel.

„Floy! Floy.“

Der kom med eet et lille, mildt Smil i de trætte Øjne. Det blev i Øjnene. Det kom ikke længer. Det var saa lille og saa mat.

Den svæver og daler i bløde Tag
Op gennem Skyernes flygtende Lag . . .

Ansigtet blev straalende. Ansigtet lyste i Glæde.

Kom ikke en mægtig Engleskare flyvende til hendes Seng? kom ikke en mægtig Engleskare lydløst dalende paa de prægtige, hvide

Vinger, nærmere og nærmere! en blaahvid, straalende Mur. Det lille Jesusbarn i Midten! det yndige Jesusbarn med Sceptret i den ene Haand og den anden velsignende udstrakt. Det lille Jesusbarn fra Trappegangen, som hun saa ofte havde set paa.

„Floy!“

Og løftede ikke Englene de gyldne Fløjter og Harper! lød der ikke den skonneste Musik? himmelsk Musik af brusende Toner? løftede de ikke de hvide Vinger og bredte dem ud? de bredte dem ud til Flugt mod det Hoje.

Haanden slappedes ganske. Et lille Suk trængte sig ud mellem Læberne, halvt Lyden af et Ord, halvt en Rallen.

Haanden blev kold.

Flory var død med det milde Smil i de brustne Barneøjne.

— — — — — — — — — — — —

Søster Berchemans var saa urolig. Hun kunde ikke sove. Hun maatte hen til Døren og lytte. Søster Berchemans kunde ikke lade være med at banke paa.

Men ingen svarede.

Hun bankede lidt højere, og traadte lydløst ind. Hun følte straks, hvad der var sket. Grevinden laa bøjet over Sengen, lyttende til Hjertet, der for længe siden havde ophørt at slaa, varmede Hænderne, der for længe siden vare blevne kolde.

„Fuglen!“ udbrød Søster Berchemans fortvivlet. Hun vidste ikke, hvad hun skulde

gøre for at trøste. Hun sank paa Knæ ved Siden af Sengen. Hun løsnede Rosenkransen og bad lydløst:

Med det første Englekor
Hilser jeg dig, Marie, du benaadede . . .

Dagen gik op, straalende og sommervarm. Dagens Sol smeltede Sneen og kaldte Blomsterne til Live.

Hans Excellence kom op ad Formiddagen. Der var sendt Telegram til Danmark.

— — — — — — — — — — — —

Symaskinen gik paa Bechersdorf. Symaskinen larmede hojlydt den hele Dag. Symaskinen hakkede, og Symaskinen aad den ene Alen sort Tøj efter den anden.

Var man nedenunder, hørte man Støjen langt ud i Parken fra de aabenstaaende Vinduer. Ovenpaa var det uudholdelig. Lyden trængte ind overalt, trængte ud gennem de aabne Døre.

Fräulein klippede, og Fräulein syede. Kammerpigen maalte, og Kammerpigen riede. „Smerte og Længsel! Sorg og Klage prikker jeg ind i det sorte Tøj, som Mademoiselle Béronet købte,“ sang Symaskinen.

Margaret og hendes lille Søster sade i Barnestuen, Hoved mod Hoved, Kind mod Kind, fortvivlede, forfærdede, forundrede over Døden. Den mørke Død, der først havde baaret deres Broder, saa deres Moder og nu deres egen, søde Søster Flory bort!

Vedbenden strakte lange Ranker ind i den sollyse Stue. Lindeblomsterne hældede sig mod Ruden for at troste.

„Floy kommer aldrig mere tilbage,“ sagde Daisy.

„Aldrig mere!“ hulkede Bes.

„Aldrig!“

„Det var min lille Mo'r!

„Det var det! aa, Bes! vi ser aldrig Floy mere.“

Bes sagde ikke Skriftsprog ud af Biblen, som Fräulein, der vilde drage bort som Missionær. Hun slog ikke om sig med Kong Salomons Visdom. Dertil var Bes for fortvivlet. Hun sagde ikke, at man skulde beherske sig i sin Sorg, saaledes som Mademoiselle Béronet. Hun græd kun og hviskede, deres velsignede Barn nu var hjemme.

— — — — — — — — — — — —

I Klostret var alt stille. Vinduerne i det hvide Værelse stode aabne.

Hans Excellence veg ikke fra det Leje, Nonnerne havde smykket til Flory.

Han sad bojet over det. Han lukkede de smilende, brustne Ojne.

„Hun har ikke lidt. Fuglen er sovet stille ind,“ hviskede Soster Berchemans, der kom ned med Favnen fuld af hvide Nelliker. „Hun er lykkelig.“

„Hun er lykkelig,“ gentog Hans Excellence. „Min lille Pige er hos sin Moder.“

Vindpustene udefra førte Blomsternes duftende, krydrede Aande med sig.

Det kunde ikke fortrænge den ramme Ætherlugt, der var i Værelset.

„Fuglen,“ hviskede Nonnen. „Den stakkels, lille, bedrøvede Fugl.“ Hun gispede efter Vejret.

Ætherluften var kvælende.

Søster St. Esprit gik ned til Børnene. „Stille!“ sagde hun. „Vær ganske stille! gør ingen Støj. Fuglen er død.“

INDHOLD

